

ELLERY QUEEN

ARADAKİ SİLAH

Çeviren:
AYHAN SUMER

VARLIK YAYINEVİ
Ankara Caddesi, İstanbul

VARLIK POLİS ROMANLARI : 5

Varlık Yayınları, sayı : 1065
İstanbul'da Tekin Basımevi'nde basılmıştır.
Temmuz, 1964

BİRİNCİ BÖLÜM

Dr. Brown'un her yanı iriydi -omuzları, sırtı, göğsü, bacakları, kolları, elleri, ayakları- kısacası her yanı; burnu bile. Bir zamanlar düzgün olan bu koca burun, şimdi üstelik iğriydi de, futbol hâtırası.

Brown'un gözleriyle saçları karaydı. Bakışları da karanlıktı oldukça, somurtkan çocukların bakışları gibi. Koca parmaklarıyla durmadan umutsuzca karıştırdığı saçlarına çok uygun düşüyordu bu bakışlar.

Dostları ona Harry derlerdi. Dr. Harry (aslında Harrison) Brown otuz yaşındaydı, kendi gözünde de hâlâ adam olamamıştı. Tanıdığı doktorlar gibi tonlarla parayı kasasına yığsa haydi neyse, o zaman adam olmuş sayardı kendini. Yine de pek boş adam denemezdi Dr. Brown'a. Yalnız insanların doluluğuna, boşluğuna pek aldırmayan bir hastalık onun da yakasına yapışmıştı.

Dr. Harry Brown'un para hırsı, bütün hayatı boyunca yeteri kadar paraya sahibolamayışmdan ileri geliyordu. Tabii "yeteri kadar" herkese göre değişecek bir deyim. Dr. Brown'un çok zengin bir çevresi olduğuna göre bu deyimden ne anladığı kolayca ortaya çıkar. Bir kere, babasının dostları çok zengin kimselerdi; Harry onların oğullarıyla arkadaşlık etmişti. Yalnız zenginlerin gidebildikleri bir okula o burs kazanarak girmişti. Burstan araba almak, lüks eğlencelere para ayırmak ne gezer? Ivy League Kolejinde zenginlerin oğullarıyla oda arkadaşlığı etmiş, kızlarıyla sevmişti. Tatillerde onların evlerine çağırılmış, Fransız aşçıların yemeklerini yemiş, İngiliz uşaklara buyurmuştu, ipek örtülerin üstünde -bazen altında- yattığı olmuştu. Zenginlerin antika koltuklarına oturmuş, ayaklarını onların halılarına gömmüş, aldıkları tablolara ağzı açık bakmış, dışardan getirttikleri arabaları sürmüş, saf kan atlarına binmiş, yatlarının dümenine geçmişti bir kere. Onlar vitamin hapları yutarken, Brown kıskançlık hapları yutmuştu. Onu ayakta tutan, daha çok daha çok kıskanmaya yönelten bu kıskançlıktı işte. Bu yüzden, tıbbi bitirmiş, muayenehanesini açmış, döşemişti.

Ama kıskançlık da gücünü yitirmişti artık. Hastalar bir türlü gelmiyordu. Dr. Harry Brown zekî adamdı doğrusu. New York'da doktorluk yapabilmenin bir zaman meselesi olduğunu bilmiyor değildi. Daha okulu bitireli iki yıl olmuştu. Ama beklemek için sabır gerekti, sabin da kıskançlığın yetiştirdiği toprakta beslemek boşunaydı. Akıl para etmiyordu,

Central Park'ın batısına bakan son derece etkileyici bir apartman dairesindeki geniş muayenehanesinde oturmuş, en yeni, en pahalı âletlerin pırlıltısı içinde telefonun çalmasını bekliyordu Dr. Brown.

Yumuşak bir Mayıs akşamıydı. Saat yediydi. Dışarda şehir ılık alacakaranlığa sarmıştı kendini. Brown kendi karanlığına gömülmüştü; yalnız masa lâmbası yanıyordu. Bacaklarını masanın altına uzatmış, deri iskemlesinde öylece oturuyordu, yüzü asıktı; sıkıntıdan ter damlacıkları belirmişti alnında.

Kim derdi ki, iki yılda hiçbir şey yapamamıştı? Geleceğe iki hasta gelmişti bugün. Bitişik apartmandaki parmağı iltihaplı çocukla, çocuğunu düşürmek isteyen genç bir kız. Para-mara almadan savmıştı kızı. Dün sokaktan geçen biri uğramıştı: gözü mü hastaymış ne? Daha önceki gün tek gelen olmamıştı. Ya ondan önce? Bir sabıkalı, ilk gelişinde de para vermiyen herif. Yeni doktorları kokuyla buluyorlar galiba. Diyelim ki, bu herif parayı ödemeye kalktı. Hepsini toptasak dört gün için CO dolar eder, günde 7.5 dolar. Ne büyük kazanç! En tecrübesiz hademe bile küçük görür bu parayı!

Kim derdi ki? İki yılda bir şey yapamamış, boyuna gerilemişti? İki yıldır babasının hayat sigortasından kalan otuzbin doların eriyip gitmesini seyretmemiş miydi? Şimdi o da bitmişti işte. Boğazına kadar borca gömülmüştü.

Kim derdi ki? Evli de değildi. Ailesine bakmak söz konusu edilemezdi. Bakılacak bir kendisi vardı. Onu bile beceremiyordu.

Öyle kötü bir doktor sayılmazdı. Düpedüz iyi bir doktordu canım. Okuldaki başarısı bunu göstermiyor muydu? İsim yapmak gerekiyordu anlaşılan. "Los Angeles'e yerleşsem bari," diye düşündü, "orada doktorlar isimlerini ışıklı yazıyor, gazetelere ilân veriyorlar."

New York'da muayenehane açmakla hata etmişti besbelli. Manhatta'da yeni doktor barınabilir miydi hiç ? Bu binada bile ün yapmış iki doktor daha oturuyordu; iki köşe yürüsen sekiz tabelâ görürdün. Bu çevrede oturunca yapman gereken bir sürü şey vardı üstelik: İyi giyinmek, lüks yaşamak zorundaydın. Gıcır gıcır bir araban olmalıydı. İyi ama, neden? Kimi etkilemek için bütün bunlar ? Parmağı iltihaplı çocuğu mu, gözü hasta adamı mı, karnı şişmiş kızcağızı mı, yoksa o dolandırıcı herifi mi? Bu boş gösteriş uğruna Greenwich kasabasında bir deliğe tıklmaya, bir rahip hayatı sürmeye değer miydi sanki?..

Telefon çaldı.

"Harry, sen misin?" Tony Mitchell'in sesiydi.

"Evet," dedi Dr. Brown.

"Yine tersliğin üstünde galiba."

"Ne var Tony?" diye sordu Dr. Brown.

"Sekizde Big Dipper'da yemek yiyeceğiz, Gresham çağırdı. Herifin adı geçince kırmızı halıları kaldırıp morları yayıyorlar. Bilirsin, oldum bittim bayılırım mora. Haydi, smokinini giy de gel."

"Kaç kişiyiz?"

"Üç. Sen, ben, bir de Mrs. Gresham. Kadın değil, bir içim su."

"Ya Gresham?"

"Saymadım mı onu? Canım, belki gelir, belki gelmez. Kurt'u bilmez misin? önce iş, sonra eğlence. Hoşuna gitti mi?"

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Ne demek istiyorsunu var mı?" diye güldü Tony Mitchell. "Bana bak oğlum, bilmemezlikten gelirsene kötü olur. Ben bu gece koruyucu melek rolü oynadığımı biliyorum, senin benim bunu bildiğimi bildiğini de biliyorum."

"Kes artık Tony."

"Bir ilâç yazayım mı Doktor Bey? Dört-beş votka martini, yanında da meze olarak parlak Karen'imiz. Affedersin, ağzımdan kaçtı. Ey Doktor, söyle bana, ava kim, avlanan kim?"

Elinde olmadan bir rahatlık kapladı Harry Brown'un içini. "Galiba," dedi, "sen üç-dört kadeh atmışsın bile."

"Attım ya. Şimdi de süslenmem gerek dostum. Sekizde buluşuruz."

"Big Dipper Lokantası," diye düşündü telefonu kapatırken, "aşağı kurtarmaz." Şu Tony Mitchell yaman adam doğrusu. Mr. ve Mrs. Gresham için her avukat bütün müşterilerini gözden çıkarır.

Big Dipper ha! Harry Brown kalktı. Geçen ay kendi garsonluğunu kendi yapmıştı. Az mı konserve açmıştı yani?. Karen Gresham'le şuraya buraya gitmek kolay mıydı? Karen her şeyin en iyisine alıştı, daha doğrusu en pahalısına. Bu gece hesabı Tony Mitchell öderdi herhalde, belki de Kurt, -gelirse tabii-. Nasıl olsa kendisine bırakmazlardı; bıraksalar bile hesabı isteyecek hali mi kalmıştı? Big Dipper'da dört kişilik bir akşam yemeği, kokteyller, şarap, şef garsona bahşiş falan derken yüzelli dolara patlardı en aşağısından; Dr. Harrison Brown'un uyuklayan sekreterinin onbeş günlük maaşına.

Dr. Brown odaları dolaşmaya başladı, ışıkları bir bir yaktı. Pırıl pırıl parlayan muayene odasındaki çekmecedeki yarısı boşalmış bir şişe viski çıkardı, bir bardağa boşalttı, bir dikişte içtikten sonra şişeyi yerine koyarak banyoya yürüdü. Soyunup duşun altına girdikten sonra gövdesinin biraz olsun canlandığını hissetti. Dr. Harrison Brown, Avukat Anthony Mitchell'i düşünüyordu şimdi, talih denen şeyi düşünüyordu, onun cilvelerini. Tony'i bu insanların arasına iten kuvvet en saf, ya da en karışık şekliyle şans değil de neydi?

Harry Brown'un babası da hukukçuydu. Ağır, titiz, namuslu bir adamdı. Simon Brown. Koca Sime Brown derlerdi ona; mahkemeye adımını atmaz, hukuk kitapları okurdu durmadan. Başı sıkışan herkes ona koşardı. Tam bir bilim adamıydı; bilgisi büyük, aklı büyük, ilkeleri büyüktü. Avukat Simon Brown'un kişisel tutkuları da yoktu, karısı öldükten sonra tek çocuğu olan oğluna adamıştı kendini, onun tıbbaya girmesi, başarılı bir doktor

olup hayatın kendisine yasakladığı şeylerden onun yararlanması için var gücüyle çalışmıştı. Belki de maddî imkânların kıtlığını görerek düşlerini kendi için değil, oğlu için kurmuştu. Evet evet, bu yüzden yoksul bir hayat sürmüş, oğlunu zenginlerin arasında yetiştirmeyi başarmıştı.

"Zavallı babacığım," diye düşündü Harry Brown. "Bilmeden ne büyük kötülük ettin bana." Kim demişti "Akıl, budalalıktır," diye? Akıllı bir insanın yapabileceği en budalaca hareketti bu.

Tony Mitchell'la, babasının yazıhanesinde tanışmıştı. Tıbbaya gidiyordu o sıralarda. Harry'den yedi yaş büyük olan Tony ise ceza dâvaları alan bir avukattı, parlak bir geleceği vardı. Simon Brown'a tezini okutmak için gelmişti, yakışıklı, neşeli, ince, zekî, alaycı biriydi -kısacası Harry ne değilse o-.

Bir yandan kahkahalar atıyor, bir yandan da Harry'e, "Baban eşsiz bir adam, haberin var mı?" diyordu. Buluşma sırasında sesinin ne kadar etkileyici olduğunu bilmeyen yoktu. "Ben de onun iyiliğini kötüye kullanıyorum." Bir an duraklamış, ciddileşmişti. "Düpedüz alçaklık tabii ama... Babanın tek kusuru ne, biliyor musun? Çok çekingen olması."

Simon Brown sonradan kızmıştı bu sözlere, ama Harry, Tony Mitchell'a ısınıvermişti; kıskançlıkla karışık bir sevgiydi bu.

Çok çabuk arkadaş olmuş, birlikte gezmişlerdi. Harry ağır, Tony şakacıydı. Harry sustuğu zaman, Tony durmadan gevezelik eder, kadınlara acemice davrandığı zaman, o sürüyle kadın bulurdu. Görünüşleri de birbirini tamamlıyordu. Harry'nin iri, kaba gövdesine karşılık, Tony Mitchell incecik, cıva gibiydi.

Ama sonra tatil bitmiş, Harry okula dönmüştü. Simon Brown ölünce bu arkadaşlık da öldü. Birbirlerinin izini bulamadılar bir daha.

Harry Brown duştan çıkınca iyice kurulandı. Traş olduktan sonra banyodaki dolapta duran elbisesini giydi. Belki bir şey çıkar diye, temiz çamaşırlarını, siyah çoraplarıyla pabuçlarını, koyu mavi kostümünü, Fransız malı mavi ipek boyunbağını hep orada bulundururdu. Aynanın önünde üstüne başına çekidüzen verirken kendi kendine, "Acaba," dedi, "daha ne "kadar idare edebilirim bu durumu ?"

Çok sürmezdi, biliyordu. İki büyük dert vardı başında: Bir para derdi, bir de kadın derdi.

Her şeyi iyice tasarladığını sanmıştı önceleri, otuz-bin dolar hiç bitmeyecek sanmıştı. İlgi duyduğu iki tıp dalı, iç hastalıklarıyla cerrahiye idi; iki yıllık bir çalışma süresinden sonra bir seçme yapacağını ummuştu bunların arasında. Muayenehanesini iyi bir yerde açmak, en yeni âletlerle çalışmak, güzel bir araba almak, amacına erişmek için tutulacak biricik yol gibi görünmüştü, masraf ne olursa olsun.

Ama umduğu gibi çıkmamıştı işte. İki yılda bir adım ilerliyememişti. Söylendiği gibi, doktor kıtlığı, hasta bolluğu falan da görülmüyordu yani. Gerçi bu haftadan daha iyi haftalar da geçirmişti, ama genel olarak zararı kazancından kat kat fazlaydı. Sandığından çok daha uzun bir süre sabretmesi gerektiğini geç anlamıştı. Zaman para demekti; parası da neredeyse tükenecekti.

İyi ki dört ay kadar önce bir barda Anthony Mitchell'la karşılaşmıştı da içine biraz olsun su serpilmişti.

Tony Mitchell bir bakışta tanımıştı onu, "Harry oğlum!" diye bağırırmıştı. "Ne haber yahu? Bunca zamandır nerelerdeydin ?"

Bir süre birlikte gezmişler, şehrin altını üstüne getirmişlerdi. Hiç bu kadar eğlenmemişti Harry Brown. Sonra bir gece, Mitchell'in apartmanında yalnız kaldıkları zaman, Tony birdenbire, "Artık ağzından baklayı çıkar Harry," demişti. "Belli etmemiye çalışıyorsun ama, boşuna. Bütün ömrüm mahkemelerde geçiyor, böyle numaraları yutmam ben. Söyle bakalım, seni üzen şey ne? Bir delilik mi ettin yoksa?"

Harrison Brown o gece iyice açılmıştı Tony'ye, başından sonuna kadar hepsini, hayatını, tasarılarını, okul günlerini, ne yapmak istediğini, karşılaştığı güçlükleri, gece gündüz peşini bırakmayan ilk kuşkların sonra nasıl yavaş yavaş büyüdüğünü, korkuya döndüğünü bir bir anlatmıştı.

Tony birden, "Peki," demişti, "bırak da biraz düşüneyim bu konuda."

"Sen ne yapabilirsin ki?" diye haykırmıştı Harry.

"Ooo, neler yapamam ki? Bana bir-iki gün izin ver. Perşembe öğleyin yazıhaneme uğrayabilir misin?"

"Tabii."

"İşte kartım."

"Ama Tony."

"Amayı-mamayı bırak. Zaten hayatımız başkalarının dertleriyle uğraşmakla geçiyor. Bu yüzden para kazanıyoruz. Korkma canım, senin işten para almam."

Perşembe günü öğleyin, Avukat Mitchell'in yazıhanesine uğramıştı Tony. Tam bir iş adamı yazıhanesiydi bu. Sekreterler güzellik değil randıman gözetilerek seçilmişti; stajyerler masalarının başında işlerine dalmışlardı. Tony Mitchell, "Buyur Harry, otur," derken sesi bile "başkaydı."

Harry sigarasına uzanırken aklına neler gelmemişti ki?

"Senin meseleyi gözden geçirdim," dedi Tony, "tasarılarını doğru buldum. Uzun zamana ihtiyaç var, ama sen sersemlik edecek biri değilsin."

"Ne biliyorsun?" dedi Harry Brown. "Belki de doktorluk yapacak kabiliyet yok bende."

Tony sakin bir sesle, "Soruşturdum," dedi. "Düpedüz kabiliyetli biriymişsin. Mesleğinde başarıya ulaşacağına inanıyorum. Tasarının tek zayıf noktası, sermayenin kıt olması aslında. Bu işin zaman isteyeceğini akıl edememişsin."

"Edemedim, ya."

"Mesele şu: Varmak istediğin yere gidebilmek için hesapladığından çok benzine ihtiyacın var. Bir kere hızlandın mı, bu yakıt problemi ikinci plânda kalacak zaten. Harry, doğru bankaya yollanmak zorundasın,."

"Niçin?"

"Borç almak için tabîî."

Harry Brown güldü. "İyi ama niçin bana borç versinler? Kara gözlerim için mi?"

Tony Mitchell gülümsedi, "Canım, iş yakışıklılığa da-yansaydı yaya kalırdın ya!" Sonra yine ciddileşti. "Bir otuz bin dolar daha olsa mesele çözümlenir. Dikkatli davranırsan bu engeli aşman işten bile değil."

Dr. Harrison Brown hâlâ sigarasını yakmaya çalıştığını farkettiler. Yaktı, dumanların arasından süzdü dostunu. "Peki, karşılık teminat istemeden bana otuz bin dolar verecek bir banka biliyor musun?"

"Tabîî. Benimki."

"Banka mı açtın sen?"

"Yok canım," dedi Tony gülümsüyerek. "Ben ortağınmışım gibi imzalamayı düşünüyordum. O zaman verirler."

"Bir dakika," dedi Harry. "Buna izin veremem."

"Neden?"

"Canım, ya işin altından kalkamazsam?"

"Kalkarsın, kalkarsın. Zamanla bak nasıl ün kazanacaksın. Hem ben sana zengin müşteriler yollıyarak paramı korumasını bilirim."

"Bırak da düşüneyim, Tony." Harry heyecanını gizlemeye çalışmıştı.

Tony Mitchell iskemlesinden fırladı. "Düşünecek hiçbir şey yok. Haydi Harry, yürü bakalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Nereye olacak bankama. Bizi bekliyorlar."

"Ton..."

"Ne olur, sus artık. Bu kadarcık da arkadaşlığımız yok mu?"

Harry böylece sürüklenmişti işte. İçinde yeniden doğan umut ışığı serseme çevirmişti onu; teşekkür etmek için kelime bulamıyordu. Kolaylıkla almıştı parayı. Bu o; aydan beri dört ay geçmişti. Değişen bir şey de yoktu bu arada. Ufak-tefek değişiklikler olmuştu olmasına ama, bir ilerleme var sayılmazdı. Gerileme var bile denilebilirdi.

Tony Brown zengin hastalar konusunda verdiği sözü tutmuştu doğrusu. Onun aracılığıyla meslek hayatının ilk zengin hastalarıyla, Mr. ve Mrs. Kurt Gresham'ı e tanışmıştı.

Kurt Gresham milyarder bir iş adamıydı. Sahip olduğu ithalât-ihracat firması dünyanın her yerinde iş yapıyordu. Yazıhanesi Empire State Building'deydi. Ama kendisi kalbinden rahatsızdı, çok yemek yemekten şişmiş gibiydi gövdesi. Sık sık muayene olması gerekiyordu. Doktoru emekliye ayrılmak üzere olan ihtiyaç bir adamdı, hastalarını teker teker başka doktorlara devrediyordu. Sıra Kurt Gresham'e gelmişti.

Gresham, "Tony Mitchell sizden çok bahsetti, Dr. Brown," demişti ilk karşılaşmalarında. "Ben de soruşturdum. Ne de olsa kalb hastalığı şakaya gelmez."

"Neden bir kalb mütehassısına başvuruyorsunuz?" Milyoner gülümsemişti, "Doğru ama, Doktor Welliver buna lüzum görmediğini söyledi. Belki de beni avutmak için ama, pek sanmam. Her neyse. Sizin hakkınızda duyduklarım hoşuma gitti. Beni kabul ediyor musunuz, hasta olarak?"

"Şu kalb meselesi hakkında iyice bilgi edinmeden sorunuza karşılık veremeyeceğim. Dr. Welliver'in notlarını inceleyebilmem için bana bir gün müsaade edin."

"Tabîî." Milyoner memnun kalmıştı galiba.

Gresham'ın hastalığı Harry'i epeyce oyalamıştı. Sonunda ihtisas isteyen bir rahatsızlık olmadığını anlayınca Gresham'e kararını bildirmişti. Bayağı sevinmişti milyoner.

Aralarındaki ilgi iyi bir şekilde kurulmuştu. "Keşke hep Öyle kalsaydı!" diye düşündü Harry Brown.

Ama Mrs. Gresham vardı ortada. Tony Mitchell onun Kurt'un dördüncü karısı olduğunu söylerdi. Tatlı Karen...

İşte kadın derdinin sebebi tatlı Karen'di.

Dr. Harrison Brown, Big Dipper'a girdiği zaman saat sekizi on geçiyordu. Tony ile Karen martinilerini yudumluyorlardı. Tony, karşısına oturmıştı Karen'in.

Tony, yanık teninde bembeyaz parlayan dişlerini göstererek güldü. "Bak, şeref köşesini sana ayırdım. Aşk tanrısı da karşınızda oturacak." Garson masayı çekmiş, Harry, Karen'in yanına oturmıştı. Tony, "Doktor'a iki votka martini, Mrs. Gresham'le bana da deminkinden gelir," dedi.

"Kurt nerede?" dedi Harry. Karen'in eli örtünün altından onun elini arıyordu.

"Kurt gelmiyecek Harry," dedi Karen. "Biraz önce telefon etti. Çalışması gerekiyormuş, evde çalışacak. Üzüldün mü yoksa?" İri yeşil gözlerini Harry'e çevirdi. Örtünün altından yavaşça okşadı elini, hırsla.

"Üzüldüm değil, ama üzülmeyim de değil." İşte sinirleri altüst olmuştu yine. Sigara yakmak bahanesiyle elini çekti.

"Gramerin kusuruna bakma, canım," dedi Tony Mitchell. "Reçete yazmaktan kısa zamanda bu hale geliyor doktorlar."

"Harry galiba üzüldü," dedi Karen gülümsüyerek. Kaşları bellibelirsiz çatılmıştı. "Kurt'u bayağı çekici buluyor, değil mi Harry?"

Harry karşılık vermedi. Yalnız, "Şerefe," dedi bardağını kaldırarak. Önünde duran iki kokteyl bardağından birini aldı, yarısını dikti.

"Geleceğin başarılı doktoru böyle mi içer?" dedi Tony. "Hem Karen, sen istediğini söyle şekerim, kocan gerçekten çekici bir adam. Oldum olası canavarlarla uğraşırım ama, böylesine çekici olanına rastlamamıştım."

"Kurt Gresham Canavarı'nın şerefine," diye mırıldandı Karen, yeni gelmiş martinisinden bir-iki yudum aldı.

"Bir şeyler ısmarlayalım bari," dedi avukat. Garson yazmaya hazırlandı. "Benimki ördek olsun. Siz ne dersiniz?"

"Bilmem," dedi Karen.

Harry omuz silkti.

"Önce karides mi ısmarlasak yoksa? Hey, âşıklar, size söylüyorum."

"Ne ısmarlarsan ısmarla Tony," dedi Karen.

"Evet, evet." Harry gözünün ucuyla onu süzdü. Şu canavar da kadından amma anlıyordu ha!

Karen öyle ince bir kadındı ki, kocası ejdere benziyordu onun yanında; üstelik kızcağızın babası yaşındaydı. "Allahın işine akıl erdirilmez," diye düşündü Harry.

Evet, gerçekten zarif bir kadındı. Yüzünün kemikleri incecik porselenden yapılmıştı sanki; derisi saydamdı. Gür, bakır renkli saçlarla çevrili baş bir kraliçeninki gibi dimdikti. Aydınlık, saf, insanı büyüleyen iri gözleri yemyeşildi. Hele yeşil tuvaletinin açık göğsünden taştan etinin beyazlığı... Böyle bir tuvalet satın alabilmek için kendisinin iki aylık kazancı yetmezdi. Boynunu süsleyen zümrüt gerdanlık babasının hayat sigortasını bile gölgede bırakıyordu. Evet, ihtiyar Gresham kadından anlıyordu doğrusu. Kadınları elde etmesini bildiği kadar, elinde tutmayı da biliyordu. Dr. Harrison Brown bir an düşündü. Kendisini deliye döndüren bu kadın mıydı, yoksa onun temsil ettiği şeyler mi, bütün hayatı boyunca özlemine duyduğu şeyler mi ?

Tony Mitchell'in şakalarını, takılmalarını dinleyerek yemeği bitirdiler; Harry, Karen'in, dizlerini sıkıştıran ılık bacaklarını, parmaklarının gövdesinde dolaşan gizli okşayışını duyuyordu yalnız. Yemişlerle kahve geldiğinde, onlar hâlâ konuşuyorlardı, masa kalktıktan sonra da konuşmaya devam ettiler. Harry çakırkeyifdi, dili çözülmüştü, bir-iki kere yüksek sesle kahkaha bile attı. Saat onbirde Tony, "Sen arabanla mı gelmiştin Harry?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry.

"Öyleyse bayanı evine bırakmak sana düşer. Bu gece benim iyi bir uyku çekmem gerek; yarın dolambaçlı bir dâvam var da. Kusuruma bakmazsın, değil mi Karen? Sakın yalan söyleme ha! Garson!"

Tony Mitchell hesabı öderken, onlar ayrıldılar.

Harry, Karen'i evine götürdü. Gresham'lerin evinin yakınındaki Park Avenue'da durdurdu otomobili. Karen onun kollarına atıldı, onu öpücüklere boğdu, gövdesini kendi gövdesine iyice yapıştırdı. Bir yandan da, "Seni seviyorum," diyordu. "Seviyorum, seviyorum seni."

Harry Brown ses çıkarmadı. Karen'e sarılıp öylece durdu. Ne diyebilirdi ki ?

"Ne yapacağız, sevgilim? Ne yapacağız?"

Harry karşılık vermedi. Verecek karşılığı yoktu.

"Bu hafta sonunda gidecek," dedi Karen. "Cuma gecesini, Cumartesiye Pazar gecesini birlikte geçiririz. Tek başımıza. Başka kimse olmaz. Olur, değil mi Harry?"

"Olur tabii."

"İyi geceler."

"Ben de geleyim."

"Bu gece olmaz, sevgilim. Cuma'ya buluşuruz. O gider gitmez seni ararım."

Evine dönerken bir suçluluk duygusu kapladı Harry'nin içini. Âşık mı olmuştu? Evet, gözü hiçbir şey görmüyordu ama, aşk mıydı bu? Ya evlilik? Karen dürüst davranmıştı kendisine, bu zengin ihtiyarı parası için aldığını kaç kere söylemişti. Sanki anlaşılmıyormuş gibi! Üstelik bu serveti gözden çıkarmak aklına bile gelmezdi. Gresham hiç boşanır mıydı ondan? Karısını çılgınca seviyordu, tapıyordu ona. Birisini sevdiğini söylese, beş parasız kalırdı. Ama... Seni seviyorum, Harry. Ne yapacağız?

Barrow Street'de arabayı park yerine bırakarak kilitledi.

Apartmanın holünde kimseler yoktu. Asansörle üçüncü kata çıktı, anahtarıyla kapıyı açtı, içeri girdi, arkasından kilitledi kapıyı. Şapkasını dolaba atarken bir eliyle elektrik düğmesini çevirdi. Sonra oturma odasına gitti, oradaki ışığı da yakınca kızı gördü.

Ufak-tefek sarışın bir kızdı bu. Koltuğa oturmuş, iri gözleriyle kendisini süzüyordu. Siyah tayyörünün içine beyaz bir bluz giymişti. Işıktaki pırıl pırıl parlayan deri ayakkaplar vardı ayağında. Harry daha önce hiç görmemişti bu kızı.

Kaşlarını çatarak, "Merhaba," dedi. "Kimsiniz siz? Buraya nasıl girdiniz?"

Kız karşılık vermedi. Yüzüne bakıyordu hâlâ.

İşte o zaman anladı Harry.

Yaklaştı.

Kız ölmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM

Dedektif Galivan oldukça yaşlı, çok uzun boylu, saçları kırışmış, hafif kambur bir adamdı. Üstündeki elbise, bir beden büyükmüş gibi her yanından dökülüyordu. Harry'e babasını hatırlattı, onu yatıştırmaya çalıştı. Mavi gözleri duru, yorgun, düşünceliydi; alçak sesle konuşuyordu. Adamları gerekli araştırmayı yaparken o hep Harry'nin yanında idi.

"Bu kızı daha önce hiç görmediğinize eminsiniz, değil mi, Doktor?"

"Hiç görmedim."

"Kim olabilir, bir fikriniz var mı?"

"Bilmem ki."

"Bir hasta filân olmasın?"

"Olamaz."

"Peki, hasta getiren biri de olamaz mı?"

"Olabilir belki de. Yalnız size şunu söyleyeyim, hatırımda kaldığına göre, daha önce hiç görmedim onu."

"Peki apartmanınızda ne işi olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

"Ne yaptığı belli," dedi Harry Brown öfkeyle. "Polis bile anlayabilir bunu. Apartmanımda ölmüş."

"Bir dakika, Doktor. Heyecanlanmayın lütfen. Doğruyu söylüyorsunuz."

"Allahaşkına şüphe mi ediyorsunuz siz benden?"

"O zaman böyle konuşmanıza şaşmamak gerek." Dedektif, tütünden sararmış dişlerini göstererek güldü.

"Yalnız beni anlamaya çalışın. Dediğim gibi, doğruyu söylüyorsunuz, bu olanlara akıl erdirmek güçleşiyor.

Daha önce hiç görmediğiniz bir kadın apartmanınızda ölü olarak bulunuyor. Sizce tuhaf değil mi bu?"

"Tuhaf ama, olmuş işte."

Galivan ona baktı. Harry Brown bu bakışların altında küçüldü, ezildi.

"Kapınızın kilitli olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, bu sabah giderken kilitli bırakmıştım, dönünce de kilitli buldum."

"Kimseye bu anahtarın eşini vermiş miydiniz?"

"Bu soruyu önce de cevaplandırdım sanıyorum. Gündelikçide bile anahtar yok. Katı kiraladığım zaman, yeni bir kilit takmıştım."

"Biraz tuhaf bir olay," diye mırıldandı dedektif. Piposuyla tütün kesesini çıkardı cebinden, pipoyu doldurmaya başladı. Harry Brown içinden ateş püskürerek bekledi onu. Piposu iyice yandıktan sonra devam etti Galivan. "Asistan diyor ki, öleli epey olmuş."

Harry, "Biliyorum," dedi alaycı bir sesle. "Benim de doktor olduğumu unutmadınız inşaallah."

"Bütün gün buraya uğramadım demiştiniz."

"Evet. Sabah onbirde evden çıktım."

"Kız da aşağı yukarı o zaman ölmüş. İşte bu sizden yana Doktor, doğruyu söylüyorsunuz tabii. Eminsiniz değil mi geri gelmediğinize?"

Harry kendini güç tuttu. "Evet, eminim. Akşam yemeğini dışarda, arkadaşlarla yedim."

"Peki akşam değişmek için uğramadınız mı?"

"Muayenehanemde değiştim. Duş yaptım, traş oldum, saat yedi sıralarında da değiştim."

"Dediklerinizi kontrol etmek kolay, Dr. Brown."

"Ne duruyorsunuz öyleyse?"

Galivan yine gülümsedi. "Murhpy!" Saçları iyice kısa kesilmiş dev yapılı bir sivil yaklaştı. "Dr. Brown bu akşam saat yedide muayenehanesinde duş yaptığını, traş olduğunu, üstünü değiştirdiğini söylüyor. Şimdi anahtarı sana verecek, değil mi Doktor?"

Ses çıkarmadan anahtarı anahtarlığından çıkardı Harry, Murphy'e uzattı.

Yumuşak bir sesle, "Muayenehane nerede?" diye sordu Murphy.

Harry adresi söyledi.

Murphy başını sallayıp çıktı.

"Bizim Murphy bu işlerde ustadır," diye mırıldandı Galivan. "Umarım doğru söylemişsinizdir." Harry dudaklarını büzdü. Birden yorgunluk çökmüştü üstüne. "Sonra," dedi dedektif, "yemeğe gittiniz. Nereye?"

"Big Dipper lokantasına. Sekizi biraz geçe arkadaşlarla buluştuk. Avukat Mr. Mitchell vardı, bir de onun aracılığıyla tanıdığım Mrs. Gresham." Sesinden bir şey belli etmemeye çalıştı. Karen'le arasında olan ilgiyi sezmemelediler, anlamamalıydılar. "Mrs. Gresham'i onbirde Park Avenue'daki evine bıraktım, sonra eve geldim, kızı buldum."

"Onu bulduktan ne kadar sonra telefon ettiniz bize?"

"Hemen, bir-iki saniye sonra."

"Evet. Bu Mr. Mitchell'la Mrs. Gresham'in adreslerini verebilir misiniz?"

"Canım onları neden karıştırıyorsunuz bu işe?"

"Kimseyi bu işe karıştırdığımız filân yok, Dr. Brown. Anlattıklarınızın doğru olup olmadığını araştırmak istiyoruz, o kadar. Adresleri lütfen."

Harry ona Tony'le Karen'in adreslerini verdi.

Dedektif piposunu çekerken bir yandan da not alıyordu. "Ha, aklıma bir şey geldi," diye mırıldandı. "Kürtaj yapar mısınız?"

Harry donup kalmıştı. Birden bir kahkaha attı.

Galivan piposunu ağzından çıkardı, "Ne var yani?" dedi. "O kadar gülünç bir şey mi söyledim?"

"Gülünç ne kelime! Hem de öyle gülünç ki. Hayır, hayır. Ne kürtaj yaparım, ne de gebe kadınları tanıdık doktorlara yollarım. Zaten istesem bile kime yollıyacağımı bilemem."

Galivan gözlerini Harry'e dikmişti. "Peki," dedi, "size böyle birini gönderebilecek bir doktor yok mu?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yani, ölen kız..." Harry omuz silkti. "Yok, hiç sanmam."

Asistanlardan biri yanlarına yaklaştı. Galivan'a, "Burada işimiz bitti, efendim," dedi.

"Bir şey çıktı mı bari?"

Adam Harry'e baktı; "Hayır," diyerek uzaklaştı.

"Gövdede herhangi bir zorlama izine rastlanmamış," dedi Dedektif Galivan. "Sizce ölüm sebebi ne?"

"Teshisi sizinkilere bırakıyorum."

"Onlar otopsi yaparlar. Belki bir fikriniz vardır diye sormuştum. Haa sahi! Bizimle geliyorsunuz, değil mi?"

"Seçme hakkım var mı yani?"

"Tabii," dedi Galivan piposunu çekerek, "isterseniz kendiliğinizden gelin, isterseniz işi resmiyete dökelim."

Harry Brown şaşkın gözlerle süzdü onu. "Yoksa beni tevkif mi edeceksiniz?"

"Neden tevkif edelim, Doktor?"

"Ne bileyim ben? Cinayet işledim diye herhalde."

"Demek sizce kızcağızı öldürdüler."

"Acaba?.."

"Öldürmediler mi yani?"

"Off!" dedi Harry.

Dedektif, "Bakin Dr. Brown," dedi. "Son derece güç bir durumdasınız. İster doğru söylemiş olun, ister yalan, yakanızı kolaylıkla kurtaramıyacaksınız." Sesi eski sertliğini kaybetmişti. "Sizi tartaklamak istemem. Doktorların adları polis kavuşturmalarına karışınca ne olur, onu da bilirim ama, elimden fazla bir şey gelmez. Gerçi bu durum mesleğiniz için kötü ama, bir şey saklıyorsanız inanın daha kötü olur."

Dr. Harrison Brown dayanamadı, "Hiçbir şey sakladığım yok benim," diye bağırdı. "Kaç kere söyleyeceğim? Tanımadığım bir kızı ille de tanıyorum demem mi gerek ? Sizin için olduğu kadar benim için de esrarengiz bir olay bu!"

Dedektif Galivan, "Bana doğru söylüyorsunuz gibi geliyor," dedi. "Zaten bu durumda böyle bir masal uydurana dense dense deli denir. Belki de delisinizdir, Doktor. Her neyse. Aslında ne söylemeniz, doğru olup olmadığını araştıracağız. Kusura bakmayın, işimiz bu."

Birlikte karakola girdiler. Galivan yukarı kata, boş, eski-püskü bir odaya çıkardı onu, "Formalitelere geçmeden önce sizi yalnız bırakayım da biraz düşünün," dedi.

"Ne düşünmesi?" dedi Harry. "Allahaşkına ne düşünüyem istiyorsunuz?"

Dedektif düşünceli görünüyordu. "Söyledikleriniz doğruysa Doktor," dedi, "itin biri size iyi bir oyun oynamış. Düşünün bakalım, sizi böyle boğazınıza kadar çamura batıran kim olabilir? Sözde bir dost mu, bir hasta, mı, kim bu kötülüğü edebilir size, bulup çıkarın."

Galivan çıkarken kapıyı kapadı. Dr. Harrison Brown sigara yanıklarıyla delik-deşik olmuş bir iskemleye göktü.

Düşünmeye başladı.

Daha bir dakika geçmeden aklına geldi. Bunu yapsa yapsa tek kişi yapardı: Kurt Gresham.

*

İki hafta önce, geceyarısı telefonu çalmıştı. Ahizeye uzanınca Kurt Gresham'ın sesini duymuştu. Kendini güç tutan, soğukkanlı bir sesteki bu: "Harry, hemen muayenehanene gelebilir misin?"

"Ne var? Ne oldu?"

"Çok çabuk gelmen gerek."

"Yarım saat sonra oradayım."

Yirmidört dakika sonra muayenehanesindeydi. Biraz sonra zil çaldı. Dr. Brown kapıyı açınca, kargısında Kurt Gresham'le çelik-yüzlü bir adam gördü. Yüzü kurtlanmış kaşar peyniri renginde bir kadının koluna girmişti adam.

Kadın şişmandı, dudakları büzülmüştü. Üstündeki pahalı elbisesinden çıplak omuzları görünüyordu. Omuzuna, derinin hemen altına bir kurşun girmişti. Harry ilkyardım âletlerini getirdi, kurşunu çıkarttı, yarayı sardı, iltihabı önleyici bir iğne yaptı. Çelik yüzlü adam tek kelime söylemeden kadını götürdükten sonra Kurt Gresham, "Hem usta, hem de çabuk bir çalışma tarzın var Harry," demişti, "bayıldım doğrusu."

"Mr. Gresham."

"Bana Kurt de Harry," dedi Gresham tatlı bir sesle. "Dost değil miyiz?"

"Peki, öyle olsun Kurt." Birden tuhaf bir duygu kapladı içini; sanki kapana kısılmıştı. "Yalnız bana bu olayı anlatman gerekecek."

Gresham aynı tatlılıkla, "Ya!" dedi. "Öyle mi?"

"Tabii! Kadın tabancayla vurulmuş. Kanun, bu gibi durumlarda doktorun vakit geçirmeden polise haber vermesi gerektiğini söyler."

"Kanunun ne dediğini biliyorum, Harry. Yalnız şunu bil ki, bu olayı polise bildirmezsen bana büyük bir iyilik etmiş olursun."

Harry Brown iyice şaşırılmıştı. "Şaka ediyorsun herhalde. Bir daha doktorluk yapamam sonra."

"Evet ama," diye gülümsedi milyoner, "polis bunu nereden bilecek? Olaya karışan herkesin ağzını tutacağına dair söz veririm sana. Tabii böyle durumlarda en ufak tehlike bile karşılıksız göze alınmaz, Bu kadar yeter mi?"

Harry'nin masasına beşyüz dolarlık bir çek koydu.

"Olmaz," dedi Dr. Brown.

"Kadının hiçbir suçu yok ki Harry. Orada duruyordu zavalıcık."

"Öyleyse korkacak bir şey de yok," dedi Harry. "Ne senin için, ne onun için."

"Harry, bir dakika dinler misin beni? Lütfen bırak da anlatayım."

"Anlat bakalım. Yalnız ben öyle kolay kolay mesleğini tehlikeye sokacak adam değilim."

"Beşyüz dolar için, değil mi Harry?" Gresham iyiden iyiye sarsılmıştı. "Bu kadar mı kötü düşünüyorsun benim hakkımda? Sana bir şey vermeyecek miydin yani? Dur da anlatayım. Ben bir sürü gece kulübü işletirim. Ne o şaştın mı? Burada, New York'da, Washington'da, Philadelphia'da, Chicago'da, Miami'de sürüyle gece kulübüm var. Ama kimsenin haberi yok bunlardan, karışık birtakım formüller bularak adımı gizledim. Öyle olmasını istedim, öyle olması şarttı. Bak, hiçbir şey saklamıyorum senden."

Bu akıcı sesi dinleyip Gresham'ın etli yüzüne bakarken midesinde bir yumruğun kenetlendiğini duydu Harry. "Bunlar hoşuma gitmiyor Mr. Gresham."

"Kurt."

"Peki, Kurt. Cevabım yine de hayır."

"Ama neden Harry? İş adamlarının çoğu başka sahalara da yatırım yaparlar."

"Yaptıklarını da saklarlar, değil mi?"

"Neden saklamasınlar? Ya gece kulüplerine sahip olduğumu açıklamak istemiyorsam? Durup dururken neden karıştırayım işimi?"

"Yani adın bir kurşun yarasına karışmasın istiyorsun?"

Gresham duraklamadan devam etti, "Evet, o da var. Ne yaparsın, bazen müşterilerden biri kafayı iyice çeker, adamlarımın uyarmalarına aldırmaz, gider kavga çıkarır. Sık sık olmaz tabii. Bazen de böyle bir adamın yanında tabanca bulunur. Biri yaralanır; doktor bulmak gerekir. Gece kulüpleri de doktorlar gibi çalışırlar. Bir vurulma olayı onların da ruhsatını tehlikeye düşürür. Hiç değilse, soruşturma açılır. Ben kulüplerim hakkında soruşturma açılmasını istemem, çünkü kim olduğum ortaya çıkar. Bunu saklamak istediğimi söylemiştim sana. Yıllardır elimden her geleni yaptım bu konuda. Bu gibi durumlarda güvenebileceğim bir doktorum olmalı. Dr. Welliver yıllarca bu işi yaptı ama, o şimdi emekliye ayrıldığına göre, sen-"

"Olmaz."

"Dr. Welliver'ın başı hiç derde girmedi. Seni koruyabilirim."

"Olmaz."

Gresham alınmışa benzemiyordu. "Peki, şimdilik bu konuyu unutam. Tabii pek tepeden inme oldu ,şaşırdım Suç bende, Harry; seni hazırlamalıydım. Yalnız şunu unutma; senden suç işlemeni isteyen yok, arasıra aradaki sıkı dostluk bağlarına dayanarak yardımını isteyen var, o kadar."

"Olmaz."

"Düşünmeden verdiğin kararı kabul edemem, Hary. Bak tekrarlıyorum: İyi para vereceğim."

"Olmaz!"

Ama Kurt Gresham'ın beşyüz dolarlık çeki masasının üstünde bırakarak gitmesine göz yummuştu işte! O gittikten sonra da çeki yırtacağına, masanın gözüne koymuştu. Yaralı kadının o gece ve sonraki gecelerde geç vakit tedaviye geldiğini de polise bildirmemişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, bir hafta sonra gözü açmış, çeki cebine atarak bankadan parayı almıştı...

Evet, ölü kızın, Kurt Gresham'le mutlaka bir ilgisi vardı. Belki gece kulüplerinden ötürü. Evet, evet mutlaka olmalıydı, başka türlü açıklanabilir miydi bu? Ama apartmana nasıl ve neden girmişti, Gresham neden önceden kendisine haber vermemişti? İşte bu soruların karşılık bulamıyordu.

Yalnız bir şeyden emindi; boğazına kadar çamura gömülmüştü - derin, karanlık, pis bir çukura.

Odanın kapısı açıldı; Dedektif Galivan girdi içeriye. "Eee, Doktor? Bir şey hatırladınız mı bari?"

"Hiçbir şey hatırlamadım," dedi Dr. Brown.

"Sahi, söylemeyi unuttum. Muayenehaneniz gözden geçirildi. Dedikleriniz doğruymuş. Duş yapmışsınız, traş olmuştunuz, elbise de değiştirmişsiniz. Buyrun anahtarınızı." Harry anahtarı aldı. "Saat kaçtan kaç kadar muayenehanenizde bulunursunuz?"

"Onikiden ikiye, dörtten yediye. Başka saatlerde de bulunurum bazen; ama önceden randevu almak gerek."

"Şimdi gelelim kıza," dedi Galivan. "Elimizde bazı ilgi çekici bilgiler var."

"Evet?"

"Yazık ki, çantasını bulamadık. Ne adını, ne de oturduğu yeri biliyoruz. Ama üstündeki elbiseler pahalı cinsten. Güzel kız. Adıyla soyadının ilk harfleri L. M. olan bir kadın hatırladınız mı?"

Harry düşündü. "Belki bir-iki hastam vardır. Niye sordunuz?"

"Külotuna L. M. harfleri işlenmiş.. Uyuşturucu maddeler konusunda çalıştınız, değil mi? Sonra bazı hastalarınıza uyku ilâcı da vermişsinizdir."

"Tabii." Başını kaldırmıştı.

"Epey verdiniz mi?"

"Gerektiğinden fazla vermedim."

"Kimlere verdiğinizi yazdınız mı?"

"Tabii yazdım."

"Bu gece yazdıklarınıza bir bakacağız. Sonra adı L. M. ile başlayan kadın hastalarınız kimler, onları da bulacağız. Sizi sıkıyoruz ama Doktor, ne yapayım..."

"Bu uyuşturucu maddeler, uyku ilâçları da ne demek?" diye sordu Harry.

"Kız fazla eroin içmekten ölmüş. Tam bir esrarkeşmiş. Hadi, hazırsanız çıkalım Doktor. Ama durun, önce resmî ifadenizi alalım bir kere."

Yan odada bir polis. Harry'nin ifadesini aldı. Sonra Galivan, Murphy, iki polis katıldı Doktor'un yanına; hep birlikte muayenehaneye gittiler. Yazılı notları birer birer incelediler.

"Anlaşıldığına göre, kimseye fazla uyuşturucu madde vermemişsiniz," dedi Galivan.

Harry, kuru kuru, "Teşekkür ederim," dedi.

Adları L. M. harfleriyle başlayan üç kadın hasta vardı; üçü de geçmiş yılların hastalarıydılar. Saatin kaç olduğuna bakmadan, Galivan onlara telefon etti.

Kadınların üçü de telefona cevap verdi.

"Şimdilik bu kadar, Doktor," dedi Galivan. "Artık sizin yapacağınız bir şey yok. Bakalım, ben bir şeyler yapmaya çalışacağım. Yine konuşuruz sizinle. İsterseniz eve bırakayım sizi."

*

Altı gün sonra, tam öğle vakti, Dedektif Galivan, Doktor Harrison Brown'un muayenehanesine daldı.

"Buldunuz mu, kimmiş?" diye sordu Harry.

"Sonunda bulduk," diye cevap verdi Galivan. Oturup derin bir soluk aldı. "Elbisesi Lord and Taylor'dan alınmış. Etiketinde yazılı". Bu mağazada hesap açtırmış bütün kadınların adlarını taradık. Canlı da, cansız da L. M. diye biri yok. Sonra oturduk, hesap açtırmamış, peşin parayla elbise almış bütün kadınların listesini aldık elimize. Binlerce isim var. Ne tatlı iştir Şu bizim işimiz. Canımız çıktı. Çıktı ama, sonunda da bulduk. Lynne Maxwell. Böyle birini tanıyor musunuz, Doktor?"

"Lynne Maxwell mi?" Harry başını salladı. "Ne tanıması, bu adı duymadım bile."

Dedektif üzüntüyle, "Ne biçim bir şehir burası yahu?" dedi. "Böyle bir kadın yanıbaşmda otursun da sen onu tanıma. Olacak iş mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Harry.

"Ne demek istiyeyeceğim. Sizin komşunuzmuş. Bank Street'de oturuyormuş. Ressam. Bir stüdyosu var, görseniz film stüdyosu sanırsınız."

"Ressam ha," diye kaşlarını çatı Harry. "Nasıl olmuş da kimse farketmemiş onun yokluğunu?"

"Bir kere tek başına yaşıyormuş. İkinci de, zengin mi zenginmiş, mirasyedi. Colorado'dan gelmiş, Denver'lı. Üçüncüsü de, evli değilmiş. Dördüncüsü, öyle sevgilisi filân yokmuş. Böyle birinin yokluğu kimin gözüne çarpacak? Yirmidokuz yaşında. Yazık."

"Çok yazık."

"Onu tanıyan birkaç kişi var. Dediklerine bakılırsa su gibi para harcarmış kendine. Arasına bir sevgili bulurmuş, ama ciddiye almazmış hiçbirini. Yalnız bir kadın işte. Kimseyle ilgisi filân yok. Haa, sonra tanıdıklarından kimse de Dr. Harrison Brown diye birini tanımıyor. Bu adı hiç duymamışlar. Eh, sevinin bari."

"Sevinecek ne var bunda? Ben size bu kız hakkında neler biliyorsam, taa başından söyledim."

"Hemen kızmayın öyle, Doktor. Ben buraya sizi rahatlatmak için geldim."

"Sağ olun," dedi Harry. Mekanik bir sesle konuşmuştu. "Ama kafamı çok kurcalıyor bu. Siz olsanız ne yaparsınız. Evinize geliyorsunuz. Kapiyı açınca bir de bakıyorsunuz ki, hiç tanımadığınız bir kız ölmüş yatıyor."

"Eh, hoşuma gitmezdi tabii."

"Benim de gitmiyor. Kilidi değiştirttim. Ama bir kilidi açan, ötekini de açar. Uykularım kaçtı."

"Sizin bir suçunuz yok bunda," dedi Dedektif. Üzülmüşe benziyordu. "Sevinin bakalım, bu meseleyi kurcalamaya devam edeceğiz."

Harry, ona gözlerini dikerek sordu: "Niye sevinecek misim?"

"Niye mi?"

"Niye ya?"

Galivan, çenesindeki çukuru kaşıyarak konuştu:

"Doktor, ben Cinayet masasındanım. Doğru, bu pek cinayete benzemiyor. Lynne Maxwell, ya istiyerek ya da istemiyerek öldürmüş kendini. Eroini fazla kaçırmış. Ya stüdyosunda ölmüş, ya sokakta, ya da sizin evde. Eğer stüdyosunda, ya da sokakta öldüyse onu buraya biri getirmiş demektir. Niye? Eğer sizin evde öldüyse orada ne yapıyordu? Nasıl girdi içeri? Niye girdi? Anladınız mı, ne demek istiyorum?"

Harry, can sıkıntısıyla, "Evet," diye cevap verdi.

"İyi ya, bu mesele kapanmamış demektir. Kazara ölüm, ya da intihar. Ne olursa olsun, ortada bir gerçek var: Siz onu kendi evinizde buldunuz. İşte bu açıklanmamış bir durum. Açıklanmadıkça da meseleyi kapatamayız. Ah, bilseniz huzurum nasıl kaçtı."

"Ya benim?"

"Şimdilik bu kadar, Doktor." Galivan ayağa kalktı. "Eğer bu konuyla ilgili birşeyler olursa, birşeyler duyarsanız, gece demeyin, gündüz demeyin, hemen bildirin bana."

"Tabii bildiririm."

*

Saat birde, bir hastayı muayene ediyordu ki, sekreteri içeriden seslendi:

"Mr. Gresham telefonda, Doktor. Konuşabilir misiniz?"

"Şimdi olmaz," dedi Harry. "Söyle, birazdan ararım."

"Önemliymiş, öyle diyor."

Harry, "Olmaz," diye sözünü kesti sekreterinin, "şimdi işim var."

Harry işini bitirip de telefon ettiği zaman, Gresham keyifsizce, "Önemli diye haber bıraktım," dedi. "Bir an işini bırakıp da konuşamaz mıydın sanki."

"Hastalarımı muayene ederken telefonlara cevap veremem, Kurt," dedi Harry. "Ne istiyorsun?"

"Seni görmek istiyorum."

"Görmek mi istiyorsun?" dedi Harry. "Ne tesadüf... Ben de seni görmek istiyordum."

Bir sessizlik oldu. Gresham'ın sesi geldi telefondan. Kesik kesik konuşuyordu:

"Peki. İyi ya. Demek meseleyi anladın, Harry?"

"Ne meselesini?"

"Lynne Maxwell..."

Susma sırası Harry'deydi şimdi. Hem şaşkın, hem öfkeli, hem de çaresizdi.

Sonunda, "Kaçta, nerede?" diye sordu.

"Üçte. Benim yazıhanemde. İyi mi?"

"Geleceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Harry Brown bir kere daha baktı karşısındakine. Böyle birini ilk defa görüyordu sanki. Daha önce hiç dikkat etmemişti. İri yarı bir adamdı, şişmandı. Yuvarlak bir yüzü, yumuşacık, beyaz, kadınsı saçları, buza vuran günüşiği kadar renksiz, durgun gözleri vardı. Büyük burnunun ucu patlıcan gibiydi, küçük, kırmızı dudaklı ağzı daire biçimindeydi. İyi huylu, şakacı birine benziyordu. Dr. Harry Brown, "Şişko bir hidrojen bombası kadar zararsız," diye düşündü.

"Harry," diye söze başladı Kurt Gresham, "sana bir itirafta bulunacağım. Kalbini kazanmak istiyorum. Ama eğer yapamazsam bunu, sakın kızma bana. Şimdiden söylüyorum işte: Sana olan güvenimi sarsacak bir şey yaparsan, ağzından tek kelime kaçırırsan..." Başını salladı milyoner, "Hoşuma gitmez bu. Harry, sert bir adam değilim ben. Aksine, sertliğin hep karşısındayım. Şiddet denen şeyi zararlı bulmuşumdur hep. Ne zaman şiddete başvurdum, biliyor musun? Başka çare kalmayınca. Son çare olarak. Bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum, Harry?"

"Anlıyorum. Ağzımı kapalı tutmazsam beni öldürteceğinizi söylemek istiyorsunuz."

Kadınsı dudaklar, daire biçiminde açılıp gülümsediler. "Öyle, Harry. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

"Anlıyoruz da ne oluyor sanki, Gresham. Senin itirafına metelik bile verdiğim yok. Tek bir şeyi bilmek istiyorum ben: Şu Maxwell denen kızın cesedini niye benim evime koydurdun?"

Gresham, gözlerini kırptırdı. "Sen sahiden zekî bir delikanlısın, Harry. Ama istersen bırak ta, bu meseleyi kendi bildiğim gibi, sırası gelince anlatayım."

"Sırasının Allah belâsını versin! Cevap ver sorduğuma!"

O ipeksi ,beyaz kaşlar hafifçe çatıldı; renksiz, yuvarlak gözler ansızın düzleşiverdi. Bir an, karınları acıkınca ağlamıya hazırlanan bebek yüzleri geldi! Harry Brown'un gözlerinin önüne, sepetler içinde sıralanmış tombul bebek yüzleri... Ama Gresham'da hiç de bebek hali yoktu. Sert, tutkulu bir konuşması vardı; deliler gibi. "Demek benimle böyle konuşacak yürek var sende? Kimse benimle böyle konuşamaz, Doktor? Kimse! Hiç kimse!" Son. sözlerini bağırarak söylemişti. Kaşlar yeniden gevşedi sonra, gözleriyle yüzü eski yuvarlak biçimlerini aldılar yeniden. "Affedersin, Harry. Beni kızdırmamaya tak. Zayıf bir kalble öfke yanyana gelemes. Sen de bilirsin bunu."

"Ben doktorun olarak gelmedim buraya. Lynne Maxwell meselesi nedir?"

"Harry, hoşuma gidiyorsun bayağı. Hem kaba, hem de sertsin. Benimle birleş."

"Nedir Lynne Maxwell meselesi?"

"Sırası gelince anlatacağım, Harry, önce kendimden söz açmak istiyorum. Senden söz açmak istiyorum. Geleceğimizden."

"Bizim geleceğimiz bir değil, Gresham."

"Nerden biliyorsun, yavrum?"

"Lynne Maxwell meselesi?"

"N'olursun, Harry. Bir dakika dinle beni."

Dr. Harrison Brown, kendini âdeta kucaklıyan koltuğun içine gömülerek Gresham'ın toparlak kafasının üstünden görünen geniş pencereye, masmavi göğe baktı. Ellibешinci kattaydılar. Karşısındakinin ne söyleyeceğini merak etti ansızın.

"Ben ne işi yapıyorum, biliyor musun, Harry?"

"İthalât-ihracat." Bir sigara çıkardı cebindeki paketten, kibrit aramıya başladı.

"İthâl ettiğim şeylerin başında ne gelir, biliyor musun?"

"Nerden bileyim ne geliyor?" Kibrit kutusunu buldu; bir kibrit alarak yaktı.

"Eroin."

Harry'nin eli havada kalıverdi; kibrit yanıyordu.

"Sigaranı yak, Harry," dedi Kurt Gresham. Gülümsüyordu. "Elin yanacak sonra."

Sigarasını yakıp kibriti masanın üstündeki tablaya bıraktı Harry' "Eroin mi?" diye sordu.

Şişman adam, hâlâ gülümsüyerek, "Şaşırmışa benziyorsun," dedi.

"Şaşırmıyayım da ne yapayım, Gresham? Keyiften kahkaha mı atayım?" Ayağa fırladı.

Milyoner, büyük bir rahatlık içinde, ellerini kavuşturdu. "Daha çok gençsin, Harry. Öğreneceğin o kadar çok şey var ki... Şimdi otur lütfen. Anlatacaklarımı dinlemeni istiyorum."

"Dinliyeceğim kadarını dinledim!"

"Birkaç dakikacık daha dinlesen ne olur sanki? Lütfen. Otur."

"Peki." Harry kendini koltuğa fırlattı. "Ama eğer kendimi senin gibi bir esrar kaçakçısına bağlıyacağımı sanıyorsan... Uyuşturucu maddelerin insanı ne kılığa soktuğunu bilirim ben. Siz nasıl çalışırsınız, onu da bilirim. Önce körpe öğrencilere bedavadan heroin dağıtırsınız; onları bir kere pençenize düşürdünüz mü, tamam! Zavallılar, artık alışmışlardır bir kere. Eroin alacak parayı bulmak için suç üstüne suç işlerler."

"Aman, Dr. Brown, siz ne çok şey biliyormuşsunuz öyle?" dedi Kurt Gresham. Yusuvarlak kafası sallanıp duruyordu. "Her şeyi de biliyormuşsunuz, canım. Bir şey söyleyeyim mi ben size, sevgili Dr. Brown. Senin bir

şey bildiğin yok. Benim hakkımda da bir şey bilmiyorsun. Benim uyuşturucu maddeleri nasıl kullandığımı hakkında da bilgin yok."

Harry, "Nasıl kullanıyorsun, söyle bakalım," diye homurdandı.

"Söyliyeim," dedi milyoner; "ben aynı zamanda topluma hizmet ediyorum."

"Topluma hizmet mi?"

"Topluma hizmet ya," dedi milyoner. Yine gülümsüyordu "Bu ükede yüzbinlerce esrarkeş var. Ama bunların büyük çoğunluğu senin dediğin cinsten değil. Benim müşterilerim arasında öyle öğrenciler, yoldan çıkmış zavallılar, toplum kurbanları yok. Benim müşterilerimin hiçbiri tuzağa düşürülmemiştir. Hepsi de zengin, soylu kişilerdir; çoğu bir hastalık sonucunda alışmıştır eroine. Sen nasıl şimdi içine çektiğin nikotine alıştıysan öyle. Ben suçlulara, canilere satış yapmam, Harry. Benim öyle esrarkeşlerle, serserilerle ilgim yok. Faydalı bir iş yapıyorum. Benim için, bir uzman da diyebilirsin."

"Daha neler..."

"Gerçek bu, Harry. Ben suçların azalmasını önlemeye çalışıyorum."

"Eroincilerin sayısını çoğaltarak, ha?"

"Hayır. Saygıdeğer insanlara satış yaparak. Böylece onların hayatlarını eskisi gibi sürdürmelerini sağlıyorum. Ben olmasam, daha pahalı, ama daha zararlı esrarlara alışırlar. Türlü türlü şantajlarla karşılaşır. Düşün, Harry, ben olmasam..."

"Demek eroin ticareti şimdi de insanlık oldu? Şimdi de senin için, 'ne insan adam,' diye düşünmemi mi istiyorsun?"

"Bir bakıma, evet. Tabii, aslına bakılırsa ben bu işten oldukça iyi para kazanan bir iş adamıyım. Ama öyle bir iş ki bu, İncil basıp satarak para kazanan yayınevi sahiplerinden farkım yok."

"Ne benzerlik ya!"

"Ruh doktorlarına sor bakalım, onlar ne diyor, İngiltere hükümeti bile..."

"Şimdi ne diyeceksin, dinliyorum."

"İngiltere'de uyuşturucu madde kullananlara suçlu gözüyle bakılmaz, hasta gözüyle bakılır. Orada bu çeşit hastalar serserilerle, şantajcılarla yüzyüze gelmezler. Doktora gidip, ne kadar uyuşturucu maddeye ihtiyaçları varsa alırlar. Kimsecikler de bir şey demez. Kanunî bir şeydir bu. Bizim devlet bunu bir kabul etsin de gör; o zaman yeraltı faaliyetleri duruverir, benim de görevim sona erer."

"Demek böyle çirkef işlerin bile faydalı bir yanı var. Buna inanmamı mı istiyorsun?"

"Mutlaka inanmanı istiyorum, yavrum. Bunu anlayacak kadar zekîsin. Böyle şeylere açık bir kafan var."

"Dinliyorum, Gresham, ama kafam böyle şeylere bütün bütüne kapalı. Çirkef çirkef tir."

"Kafan kapanmış, durmuş tabii. Kanunların içinde büyümüşsün bir kere... İçki yasağı vardı ya hani, işte o zaman, içki içmenin, içki satışının korkunç bir suç olduğunu söylemişler sana. Sen de inanmışsın. Sonra içki yasağı kalkıvermiş. Eee? içki içmek saygıdeğer bir şey olmuş yine. Ama içinde hâlâ eski duygularından izler var. İçki içerken hâlâ birazcık suçluluk duyuyorsundur."

"İçkiyle eroinin ilgisi yok," diye homurdandı Harry. "İğin içinde ruhî sebepler yoksa, içki diye bir tehlike olamaz. Ama insan uyuşturucu maddenin dozunu kaçırmıya görsün, hemen alışır."

"Ne olursa olsun, bu doktorları ilgilendiren bir meseledir, polisleri değil. Bir gün anlaşılacaktır da. Eninde sonunda biz de İngilizler gibi davranmaya başlayacağız; benim işim de sona erecek. Şu anda ben, devletin yapması gereken bir şeyi tek başıma yapmaya çalışıyorum."

"Bir yaşıma daha girdim."

"Ne diyorsam hepsi doğru. Yalanım yok. Bu işten para kazandım kazanmasına; kanun dışı sayılan bir iş bu, iyi para kazandırdı bana. Ama kötü olan şu bizim antika kanunlar, ben değilim."

Harry Brown saatine baktı. "Şimdi asıl meseleye gelir misin, Gresham? Muayenehaneme dönmeliyim."

Kurt Gresham, çenesinin altındaki pembe gıdısını çimdikliyerek, "Harry," dedi, "beni gangsterlerle, serserilerle, şantajcılarla bir sınıfa sokma. Ben insanları yoldan çıkaran biri değilim, inan bana. Otuzbeş yıldır devlet adamlarının; yazarların, ressamların, oyuncuların, mimarların, yargıçların, iş adamlarının, bankerlerin ihtiyaçlarını karşılıyorum."

"Allah, Allah?"

"Benim sattığım uyuşturucu maddeler en iyi cinsten, en değerlisinden. Öyle herkese satış yapmam. Kimin ne olduğunu araştırırım. O kadar çok müşterim var ki..."

Dr. Harrison Brown, ses çıkarmadan oturuyordu.

Bir süre konuşmadılar. Kurt Gresham ince, uzun bir puro alarak dikkatle yaktı; kokulu dumanını üfledi havaya.

Kendini tutmak istedi Harry, ama yine de merakla sordu:

"Tam otuzbeş yıldır bu çirkefin, affedersin, insancıl işin içinde olduğunu söylüyorsun. Nasıl başladın buna? Sana bu fikri kim verdi? Söyle inisin bana?"

"Tabîî söylerim. Babam ithalât-ihracat işleriyle uğraşırdı, şöyle böyle idare eder giderdi işte. Pek zengin değildi, ama fakir de değildi. Yetmiş dokuz yaşında öldü; ömrünün son yıllarında eroine alışmıştı. Uluslararası ilgileri, bağları vardı. Bu bağlardan yararlanarak eroin getirtirdi kendisine. Kimseye satmak için değil; sadece kendi kullanırdı. Güvendiği bir Avrupa mümessili getirirdi eroini; iş yolculuklarında. Babamın bu halini görünce aklım başıma geldi. Hem bol miktarda uyuşturucu madde getirterek hastalara verir, onlara faydalı olurum, hem de biraz para kazanırım, diye düşündüm. Babam ölüp de İŞ bana kaldığı zaman, düşündüklerimi gerçekleştirmeye başladım. Ağır ağır, dikkatle çalışıyordum. Bugün elimde, ölseler kimseye sır vermiyecek, teker teker seçilmiş kimseler var."

"Ben de bu teker teker seçilmiş kimselerden miyim?"

"Otuzbeş yıl bu. Bazı kişilerin yerlerini değiştirdim. Bazıları emekliye ayrıldı; yerlerine yenileri tâyin edildi. Sen de Dr. Welliver'in yerine geçeceksin, inşallah tabîî. Sahiden isterim bunu, Harry, ikimizin de iyiliği için."

Şişman adamın konuşma tonu, Harry'nin tüylerini diken diken etmişti. "Mrs. Gresham biliyor mu bunları?"

"Bilmiyor tabîî. Karen benim karım, ortağım değil. Ama lâfı değiştirmiyelim şimdi. Harry, seni inceledim. Geçmişine iyice bir göz attım. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Baban senin için neler yaptı, hepsini. Senin başarı, para tutkularını. Her şeyi biliyorum, Harry."

"Aman Yarabbim, ama nasıl olur da..."

"Adamlarımın hepsi birer uzmandır. Hepsi de ancak birer ikişer kişiyi tanır arkadaşlarımdan. Sen de yalnız beni tanıyacaksın. Adamlarımdan başka kimseyi bilmeyeceksin. Kendi alanında çalışacaksın sadece. Ha, sahi, söylemeyi unuttum, son aldığın borçtan da haberim var." Şişman adam, masasının bir çekmecesini açarak mavi, dikdörtgen bir kâğıt çıkardı; Harry'ye fırlattı kaşdı. "Borcun ödendi. Bu, borcunun ödendiğine dair banka kâğıdı. Adamlarımdan hiçbirinin kimseye borçlu olmasını istemem. Görüyorsun ya, Harry, işte şuracıkta bir konuşmamız bile sana otuzbin dolar kazandırdı."

Harry, mavi kâğıda gözlerini dikmiş, bakıyordu.

"Koy cebine onu, Harry," dedi Gresham. "istersen yırt at."

Dr. Harrison Brown, elinde sıkı sıkıya tuttuğu mavi kâğıttan kaldırdı gözlerini. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu hırıltıyla.

"Bana öyle bakma, Harry. Şeytan değilim ben. Ruhunu filân satmanı da istemiyorum."

"Benden ne istiyorsun, ne yapayım?"

"Cebine koysana şu kâğıdı."

Harry, kâğıdı cebine koydu. "Benden ne istiyorsun, Gresham?"

"Aslına bakarsan pek öyle bir şey istediğim yok. Kendi işine eskisi gibi devam edeceksin. Ama sıkıntı çekmemen için aylığa bağliyacağım seni; aile doktorum olacağın için. Yılda ya beş, ya da altı kere yardımına gelirsın, fazla değil. Bazen aylar geçer, tek iş bile düşmez sana. Hani şu kadının yarasını sarmıştın, yapacağın "da öyle şeyler."

"Böyle bir işe niye bu kadar para veriyorsun? İşin içinde bir şeyler var, Gresham."

"Sahiden yok. Sana bu parayı niye veriyorum, biliyor musun? Acele bir durum olursa, güvenebileceğim birini hemen çağırayım istiyorum."

Harry, ayağa kalkarak, "Artık muayenehaneye dönmeliyim," dedi. "Bu saatte orada olmam gerek."

"Sekreterine telefon ettirdim bile, Harry. Gecikeceğini bildirdim. Önemli, dedirttim. Önemli değil mi?"

Harry, ona bakarak, koltuğa çöktü. Gresham bir nefes daha aldı purosundan.

"Şimdi, Harry," dedi, "bu işler nasıl dönüyor, bilmeni istiyorum. Sen küçücük bir vidasın bu makinede, orası öyle; ama makinenin düzgün çalışması için de küçücük vidalar çok önemlidir. Gresham İthalât-İhracat Şirketi tam yetmiş yıldır faaliyettedir. Son derece iyi bir adımız var. Kanunlara uygun olarak çalışıyoruz, iyi de iş yapıyoruz. Ama kilit noktalarındaki bazı adamlarım Avrupa'dan, Doğu'dan istediğimiz uyuşturucu maddeleri satın alıyorlar. Başka kilit noktalarındaki adamlarım da bu uyuşturucu maddeleri ithâl ettiğimiz malların arasına koyarak bana ulaştırıyorlar. Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyoruz. Öyle bir kerede bol miktarda eroin getirtmiyoruz. Azar azar. Her gün biraz geliyor. Ağır olsun, sağlam olsun. Sandık sandık getirtip de dikkati mi çekelim? Otuzbeş yıldır kimsenin kuşkusunu üstümüze çekmedik. Anlaşıldı mı??"

"Evet."

Gresham, purosunun ucunda birikmiş olan külü usulca tablaya silkeledi. "Eroini dağıtmak daha tehlikelidir," dedi. "Daha önce de söylemiştim, müşterileri uzmanlar seçer. Hem ahlâklı, hem de para sahibi olmalı müşteri; istediğimiz fiyatı rahatça vermeli. Satışa gelince..."

"Gece kulüpleri mi?" diye sordu Harry.

"Evet." Milyoner, purosunu söndürerek arkasına yaslandı. "Mississippi'nin batısına hiç geçmem. Benim dağıtım bölgeleri, New York, Philadelphia, Washington, Miami, bir de Chicago'dur. Bu şehirlerin her birinde, birkaç tane küçük gece kulübüm vardır. Sahipleri başkalarıdır sözde. Aslında benim tabîî. Kulüplerin müdürleri son derece güvendiğim insanlardır. Satışı yapıp parayı alan da onlardır zaten. Nakit olarak alırlar

tabii. İşte hepsi bu kadar, yavrum. Bilmem, ayrıca söylemem de gerekiyor mu, bu beş şehrin hepsinde aylıklı birer doktorum vardır. Başka bilmek istediğin bir şey var mı, Harry?"

Harry Brown yine susmuştu. Neden sonra, "O gün yarasını sardığım kadın," diye mırıldandı, "o da müşterilerden biri miydi?"

"Yok canım!" dedi Gresham. Şaşırmışa benziyordu. "Öyle müşteri olur mu hiç? Yanımızda çalışanlardan biriydi o, Harry. Ne kadar dikkatli olursak olalım, adamlarımızın arasında hır çıkıyor bazen. Dedim ya, sık sık olmaz böyle şeyler. Olunca da, her şey aile içinde kalsın istiyoruz."

Harry, kuru kuru, "Peki ama," dedi, "aile içindeki böyle küçük anlaşmazlıklar cinayetle sonuçlanırsa ne oluyor, Gresham? Aile doktoru ne yapacak o zaman? Cesedi kıyma makinesinden geçirip köfte mi yapacak?"

Üzüntülü bir sesle, "Harry," dedi milyoner, "bazı anlaşmazlıklar sonunda ölenler olursa duruma biz el koyuyoruz. Sen karışmıyorsun. Cesedin yok edilmesiyle sen ilgilenmiyorsun. Son yirmi . yirmibeş yıl içinde altı kere oldu böyle bir şey. O da üç ayrı şehirde. Böyle şeyler için hiç kafanı yorma. İnsanı şaşırtacak bağlarımız, ilgilerimiz var. Başka?"

"Bir şey daha," dedi Harry Brown, "şu..."

"Ah, sahi," dedi Gresham. "Az kalsın parayı vermeyi unuttuyordum." Masasındaki çekmecedan bir çek çıkarıp Harry'nin önüne koydu. "Önümüzdeki yıl için, Harry. Yirmibeşbin dolar."

Dr. Harrison Brown, çeke gözlerini dikmiş, bakıyordu. Sapsarı kesildi yüzü. Çeke dokunmadı. .

"Daha da kazanacaksın, Doktor. Yarasını sardığın kadın için beşyüz dolar vermiştim sana. Korkutmak istememiştin seni. Bundan sonra, özel hastalarımızdan birinin yarasını sarmak zorunda kalırsan daha da çok alacaksın. Hasta başına beşbin dolar. Yıllık ücretinden başka. Ne soracaktın, sor bakalım şimdi."

Harry, "Seni namussuz herif," diye düşündü. Başını çekten kaldırarak sordu:

"Lynne Maxwell. Nedir bu mesele?"

"A, sahi, Harry," dedi Kurt Gresham. Ağzı üzüntülü bir biçimde büzülüvermişti. "Çok, çok yazık oldu. Senden saklıyacak değilim. Müşterilerden biriydi. Başımıza

İlk defa geliyor böyle bir şey. Fazla eroin alarak intihar etmek istemişti. Böyle durumlarda hep olur zaten, ansızın vazgeçti. Eroin aldığı kulübün müdürüne telefon ederek durumu bildirdi. Müdür hemen telefon etti bana, Lynne Maxwell'in fazla eroin aldığını, sonra pişman olduğunu söyledi. Güvendiğim adamlardan birkaçını kızın evine yolladım hemen. Geç kalmışlardı. Kız ölmüştü."

Harry, yorgun yorgun, "Sonra da onun cesedini benim evime bıraktırdın," dedi.

"Ne yapayım, Harry." Renksiz gözler, hâlâ yusuvarlaktı. "Seni, elimizdeki imkânlarla şöyle bir etkileyeyim dedim. Kilitli kapılardan nasıl geçebiliriz, ölüleri ilgisiz yerlere nasıl bırakabiliriz, bir gör dedim."

"Yani, teklifini kabul edeyim, ha? Yoksa başıma umulmadık birtakım şeyler gelebilir... Öyle mi?"

"Ben böyle bir şey söyledim mi, Harry ? Sadece ufak bir gösteri yaptım, o kadar."

Dr. Harrison Brown ayağa kalktı; yirmibeşbin dolarlık çeki alıp cüzdanına koydu; cüzdanını da cebine yerleştirdi. Gülümseyen Gresham'ın yanından ayrıldı.

Dışarıya, Beşinci Cadde'nin güneşine çıktığı zaman titredi Dr. Brown. Korkudan titremiyordu. Kendine olan saygısızlığı titretiyordu gövdesini. Parayı görünce dayanamamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Harrison Brown, Dedektif Galivan'ın kendisine acıdığını sanıyordu. Bu konuda, elle tutulur bir belirti yoktu ortada. Aksine, ortada hiçbir belirti yoktu. Gazetelerde Lynne Maxwell hakkında hiç haber çıkmıyordu.

Ölü kız hakkında hiçbir haberin çıkmaması Dr. Brown'ı düşündürüyordu. Greenwich'li bir ressamın ölmesi, üstelik cesedin de o güne kadar hiç gitmediği bir evde bulunması gazetelerde manşete çıkardı. Öyleyse neden tek satır yazılmıyordu bu konuda? Herhalde Galivan haberin üstüne oturmuştu da ondan. Dedektif, akıllıydı, görmüş geçirmişti, kendisine de acıyordu. "Tanrı yardım etsin ona," diye mırıldandı Doktor. Bir daha Lynne Maxwell adını duymıyacaktı.

Ama duydu. Aradan dört hafta geçmişti. Connecticut'da, Taugus'da golf oynadıktan sonra bir Pazar akşamı duydu.

Taugus Klübünün üyeleri olan Gresham'lar, Doktor'un da kulübe üye olmasını istemişlerdi. Bu istekleri Yönetim Kurulu tarafından kabul edildi. Ödentisini verecek kadar parası da vardı artık Harry'nin. Pazar günleri öğeden sonra golf oynamaya gitmeye başladı. Sözü geçen Pazar günü, dördüncü oyuncu, klübün bir başka üyesi, Dr. Alfred McGee Stone olacaktı.

"Stone mu? Tanımıyorum," dedi Harry.

Kurt Gresham, "Seninle tanışmaya can atıyor," diye cevap verdi.

"Niye?"

Tony Mitchell, "Belki de seni ele geçirmeye çalışıyordur," dedi.

"Ele geçirmeye mi?"

"Taugus Enstitüsü'nün sahibidir."

"Eee?"

"Büyük bir hastahane," dedi Karen Gresham.

Tony Mitchell, "Senden bahsedildiğini duymuştur, Harry," dedi. "Seni alıp hastahaneye kapatmak istiyordur."

"Yok canım," dedi Karen Gresham, "Bunlar seninle alay ediyorlar galiba, Harry."

"Alay değil," dedi Kurt Gresham. "Ne zaman Harry'nin adını ağzıma alsam, Dr. Stone hep birşeyler sorar."

Dr. Alfred McGee Stone, uzun boylu, zayıf, saçsız, güneşten yanmış, kurt dişli, Arap burunlu, gözlüklü biriydi. Harry'yle tanıştığına basbayağı sevindi. Öyle bir sıktı ki zavallının elini... Bir süre golf oynadılar. Hepsinin tozunu attırdı Dr. Stone.

Oyundan sonra klübe dönüp içki içmeye bağladılar. Stone'la Brown yalnız kaldılar bir ara. Stone, "Sizden bahsedildiğini çok duymuştum. Harrison Brown," dedi.

Harry, "Kim bahsetmişti?" diye sordu.

"Dr. Peter Alexander Gross. Pete Gross. Onun en iyi öğrencilerinden biriymişsiniz."

"Dr. Peter Gross demek! Nasıl, iyi mi bari?"

"Her zamanki gibi. Sapasağlam!"

Dr. Peter Alexander Gross, öğretmenlerinden biriydi. Öyle severdi ki onu, âdeta tapardı. Harry, onunla uzun uzun konuştuğu akşamları hiç unutmamıştı.

"Öyle severim ki onu," dedi.

"O da seni çok seviyor, Brown."

"Teşekkür ederim." Acaba en iyi öğrencisinin şimdi neler yaptığını bilse, Dr. Peter Alexander Gross ne derdi? Harry, "Mesele nedir, Dr. Stone?" diye sordu.

Stone, kadehi baş ve orta parmaklarıyla tutuyordu, "Dr. Gross'la sizi konuştuk..." O sırada Kurt Gresham, traş olmuş, yıkanmış, pespembe, yanlarına geldi.

"Bakın," dedi Dr. Stone; "sizinle konuşmalıyım, hem de uzun uzun konuşmalıyım. Ama şimdi sırası değil. Her Salı New York'a gelirim. Orada görebilir miyim sizi?"

"Tabii, Doktor."

"Bu Sah?"

"Tabii."

"Saat birde, iyi mi? Muayenehanenizde?"

"Tam birde."

Kurt Gresham yanlarına gelmişti artık. "Tony ile Karen dışarıda bekliyorlar. Yanlarına gidelim hadi."

Dr. Stone, "Dördüncü oyuncu olarak niye Mr. Mitchell'i almadınız?" diye sordu.

"Tony golf oynamaz, Doktor."

Dr. Stone şaşırılmıştı. "Öyleyse niye gelmiş buraya?"

Milyoner, "Karımdan hoşlanıyor," diye kıkırdadı.

"Kadınlar içinde yalnız karımı görüyor gözleri. Paramdan da hoşlanıyor tabii. Harry'yle de eski arkadaşlar. İşte size üç sebep. Hava da güzel üstelik. Golf oynasa da bir, oynamasa da. Bakın, geliyorlar."

Ilık, sapsarı günışığında dört adamla Karen Gresham, üstü camla kaplı bir masaya oturup kokteyllerini yudumladılar.

Dr. Stone birdenbire, "Ne dersiniz," diye ayağa fırladı, "burada kalıp güzel bir akşam yemeği yesek. Misafirim olursunuz..."

"Yazık ki, kalamıyacağım, Doktor," dedi Gresham. "Saat yedide şehirde olmam gerekiyor. Randevum var."

"Pazar günü mü?" diye sordu Stone.

Karen, "Hep Pazar gününe rastlar zaten," dedi.

"Ne yapalım," diye mırıldandı Stone, "bari sandviç filân gibi birşeyler atıştıralım. Ahçı beni kırmak istemez. Bir safra kesesi ameliyatı var da..."

*

Saat altıda şehirde, Gresham'ın evindeydiler. Kurt, hemen elbise değiştirmeye gitti. Ötekiler birer odaya kapanıp biraz dinlendiler. Altıbuçukta salonda toplandılar. Gresham iş elbisesini giymişti; elinde de bir çanta vardı. "Dokuzda, onda gelirim," dedi. Karısını yanağından öptü. "Siz eğlenmeye bakın."

Kurt gidince, Karen Gresham, misafirlere döndü. "Siz eğlenmeye bakın," dedi. "Ben hizmetçilere bir göz atayım." Gülümsedi. Tatlı bir gülümseyiş avukata, tatlı bir gülümseyiş de doktora... Odadan çıktı sonra.

"Hizmetçilere göz mü atacakmış?" dedi Dr. Harry Brown. "Aklım ermedi buna, Tony."

"Senin hiç hizmetçin yok mu, Doktor?" diye sordu Tony Mitchell.

"Bir gündelikçi var, o kadar."

"Bu yüzden aklın ermedi işte. Arada sırada hizmetçilere bir göz atmak ister."

"Nasıl yani?"

"Burada kaç hizmetçi var, biliyor musun?"

"Bir ahçı var, onu biliyorum. Bir de Filipinli var, kahya."

"Majestelerinin oda hizmetçisi, bir de özel hizmetçisi."

"Karen niye yanlarına gitti şimdi?"

"Yedide paydos ederler."

"Yani bu evde yatmıyor mu onlar?"

"Yoo, yatmıyorlar."

"Ama bazılarının odaları var."

"Ziyafet filân olursa kalmaları için."

"Tuhaf."

"Karen böyle istiyor. Ortada hizmetçiler dolaşıp dururken rahat edemiyor. Onlarla sık sık yalnız kalmak zorunda. Alışık değil böyle şeylere. Gresham'la evleneli bir-iki yıl oldu şunun şurasında. Şu şişko kediyle bir arada yaşamıya hâlâ alışmadı."

Karen, bacaklarına yapışan yeşil bir pantolon ve açık saçı yeşil bir bluzla içeri girdi.

Eğilerek selâm verdi ikisine. "Nasıl?" diye sordu

"Beğendiniz mi?"

"Hem de nasıl!" dedi Tony Mitchell. "Teşekkür ederim, efendim." Gülümsiyerek Harry'ye döndü. "Ya siz, Doktor?"

"Ben öyle tezahürat yapmam, Karen," dedi Brown.

Avukat, sırtarak, "Sana yakışmaz," dedi. "Sen her şeyi ince eleyip sık dokuyan, akli başında, ciddî mi ciddî bir adamsın. Kadınlar senin için intihar bile ederler."

Karen, "Bu sözlerin altında bir şey var," diye güldü "Sen ne dersin, Harry?"

"Düşünmedim doğrusu."

Tony, "Karen," dedi, "karnım acıktı. Birşeyler hatırlasana bize."

Karen ikisini de hafifçe öptü dudaklarından. "Şimdi. Anneniz yemeğinizi hazırlıyacak. Yumurta pişireceğim size. Babanız da bir milyoncu daha kazanmaya gitti. İki yavrucuk da içeriki odaya geçip masayı kursunlar..."

Yemekten sonra oturma odasına geçip İrlanda kahvesi içtiler; Tony Mitchell'in fikriydi bu, kahveleri de o yaptı.

"Nefis," dedi Karen Gresham. "Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Önce bildiğimiz kahveden alırsın. Sade olacak. Anlaşıldı mı?"

"Sonra?"

"Biraz şeker koyarsın. Azıcık. Karıştırdıktan sonra İrlanda viskisi koyup yine karıştırırsın. En üste de kocaman bir krema. Bak, onu karıştırmazsın Neden Lynne Maxwell'i anlatmadın bize, Harry?"

Kahvesinin soğuk kremasını yudumlamakta olan Dr. Harrison Brown apışıp kalıverdi. Boğazına kaçtı kahve. Öksüre öksüre fincanı masaya bıraktı, bir sigara yaktı sonra.

"Ne dedin, ne dedin?"

"Bir aydır canımız çıktı. Ağzımızı açıp da tek kelime söylemedik. Sen konuşursun diye bekledik, ama boşunaymış. Her şeyin bir haddi vardır, arkadaş. Meraktan ölüyoruz."

Sigarasını hızlı hızlı içerek, "Lynne Maxwell," dedi Dr. Harrison Brown.

"Şu polis bize geleli dört haftayı geçti. Galivan. İyi polis galiba. En esaslılarından."

Harry, bitkinlikle, "Haa, demek tanıyorsun onu?" diye sordu. Eh, merak ederlerdi tabii. Olay gecesi nerede olduğunu Galivan'a söylemişti ya; Galivan da gidip söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için Tony ile Karen'e birtakım sorular sormuştu herhalde.

"Tanıyorum tabii. Aynı meslekten sayılırız ne de olsa. Yalnız yollarımız biraz ayrıdır." Mitchell saatine baktı. "Dokuza on var, arkadaş. Beş dakika daha çene çalarım sizle. Sonra..." Bir an durakladı. "Tabii, Harry, bir şey söylemek zorunda değilsin."

Karen bacak bacak üstüne atmıştı. Kocaman yeşil gözleri kahve fincanının üstünden kendisine bakıyordu.

"Niye anlatmadın bize, Harry?" diye sordu Karen.

"Yalnız beni ilgilendiren bir şey diye."

"Şuna da bak," diye mırıldandı Tony.

"Tony, bu meseleye Karen'le seni karıştırmak istemedim."

"Ama karıştırdın, Harry. Dedektif Galivan'a o gece bizimle olduğunu söylemişsin. Gelip bize sormaz mı sandın?"

"Biliyorum," dedi Harry. "Şüphelenecek bir şey olmasın istiyordum ortada. Ama kızın adını nerden öğrendin? Galivan mı söyledi?"

"Galivan söyledi ya," dedi Tony Mitchell. "Söyledim sana, aynı meslekten sayılırız. Gidip Karen'den yazılı ifade istemiş. Karen de avukatıyla konuşmadan ifade veremeyeceğini söylemiş. Düşün bir, nasıl şaşırdı Galivan. Öyle ya, ifadesini almak istediği ikinci kişi bendim. Ben de Karen'in avukatı olarak çıkıyorum ortaya."

Aynı adam. Avukatlar her şeyi öğrenmeden yazılı ifade vermezler. Buna mecbur değillerdir. Vaktinde bir-iki iyilik etmişim bir dedektife. O da bütün meseleyi en ince noktasına kadar anlattı bana. Üzülmeye değmez, Harry. Paçayı kurtardın. Biz kanmadık tabii..."

Harry Brown, Tony Mitchell'den Karen Gresham'a, sonra yine Tony'ye baktı. İkisi de gülmüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Başın derde girmişti, değil mi?"

"Evet."

"Arkadaşız, değil mi?"

"Evet."

"Bizi de şahit gösterdin..."

"Ama..."

Karen, "Keşke bu meseleyi açmasaydın, Tony," dedi.

"Açma açma, ne olacak?" dedi Mitchell. "Ben hem arkadaşımı, hem de avukatım. Nedir bu mesele, Harry?"

Ne diyebilirdi ki? Yalandan başka?

Kapana kısıtlanmış gibi oturuyordu iskemlesinde. Sendeliyerek ayağa kalktı, kararsız adımlarla odada dolaşmaya başladı.

"Dedektif Galivan'ın anlattıklarına ekliyecek pek az şeyim var, Tony."

"Neden ölmüş, söyledi mi sana."

"Eroini fazla kaçırmış."

"Doğru. Senin bu işle bir ilgin var mı, Harry?"

"Yok."

"Hastan filân mıydı?"

"Değildi."

"Öyleyse..."

Harry, Karen'e bakmadan cevap verdi:

"Şey... Bir... arkadaş."

"Güzel bir arkadaş." Karen, "Üsteleme, Tony," dedi.

"Evet," dedi Harry Brown. "Eskiden arkadaşımdı."

"Peki. Söyle bakalım. Nasıl girmiş evine?"

Harry Brown ciğerlerini şişirip ansızın yerine oturuverdi. "Bir ara anahtarım vardı kendisinde. Çok zaman önceydi. Çok eskiden. Unutmuşum onda bir anahtar olduğunu. O gece, eroin içip evime gelmiş. Eroin hastalarının ne yapacağı önceden kestirilmez. Fazla kaçırmış, eroini. Evime gelip uzanmış. Onu ölü buldum."

"Ya anahtar?" diye sordu avukat.

"Elindeydi. Aldım."

"Niye böyle bir saçmalık yaptın sanki?"

"Bilmem. Pek hatırlamıyorum da aslına bakarsan. Beynim uyuşmuştu âdeta. Böyle bir şey gelince insanın basma, ne yapacağını şaşırıyor. Bu işin dışında kalmak istedim."

"Ama ceset evindeydi. Daha ne olsun?"

"Ne yapayım, aldım işte."

"Polis ne dedi?"

"Kızın kim olduğunu bilmiyorum dedim onlara. Benim ölümle ilgim yoktu tabii. Zaten başka yerde olduğumu da isbat edebilirdim."

Kapının zili çaldı.

Harry yayından boşanmış gibi ayağa fırlayıp kapıya gitti. Karen arkasından geliyordu, holde doktora sarılıp sınıksız yapıştı ona.

"Yalancının birisin," diye fısıldadı.

"Karen..." Karen'in gövdesi tutkuyla titriyordu.

"Lynne Maxwell konusunda yalan söylüyorsun. Biliyorum."

"Karen..."

"Başın dertte, Harry. Biliyorum. Biliyorum dertte olduğunu. Seni seviyorum."

Sonra kapıyı açtı. Gelen kocasıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dr. Harrison Brown, gördüğü korkunç rüyanın etkisiyle uyandı; bir daha da uyuyamadı. Lâmbanın düğmesine bastı. Gecenin üçüydü. Işığı söndürüp yatağından çıktı; pencereyi biraz daha açarak karanlıkta

dikilip dışarıyı seyretmeye koyuldu. Terden sırlıklam olmuş pijamasının farkına vardı ansızın. Perdeleri çekip ışığı yaktı yine, banyoya girip bir duş yaptı.

Kurt Gresham'la konuştuğundan beri içini bir ağırlık, bir korku kaplamıştı. Çevrenin korkusu, kendine güvensizliğin korkusu, geleceğin korkusu...

Ya Karen... Dün gece Lynne Maxwell hakkında söylediklerinin yalan olduğunu biliyordu. Nasıl bilebilirdi ama? "Başın dertte, Harry. Biliyorum," diye mırıldanırken ne demek istemişti?

Gresham dönünce, ortalığı neşe kaplamıştı. Arkadaşlara telefon edilmişti; misafirler gelmiş, çalgılar çalınmış, içkiler içilmiş, dansedilmiş, oyunlar oynanmış, hattâ sevişilmişti. Lynne Maxwell'in de sözü geçmemişti tabii.

Harry Brown yeni bir pijama giyip kahve yaptı kendine; oturma odasında sigarayla birlikte içti.

Doğrusu kiskanıyordu onları. Canlan istediği zaman keyifleniyor, istediği zaman da sıkılıyorlardı. Gülüp şaka yapıyor, oynuyor, dansediyor, sevişiyor, fıkra anlatıyorlardı. Tony Mitchell biraz önceki sıkıntısını unutmuş gibiydi; Karen de...

İçinden geçenleri ikisine de söyleyememişti. Lynne Maxwell'i nasıl anlatırdı Karen'e. Sevgilisi değil miydi Karen? Maxwell'in kendi evine girdiğini nasıl söylerdi? Kıskaç bir kadın, bunu duyar duymaz küplere biner, Harry'nin evinin Maxwell'de bir anahtarı var sanırdı. Bos yere suçlandırırdu onu. Eski bir aşk serüveninin yeniden canlanmakta olduğunu sanırdı. O gece başka yerde olduğunu söylemişti ya Galivan'a; biliyordu, Galivan bunun doğruluğunu araştıracaktı. Araştırırken de Karen'e soracaktı tabii. Hep dua etmişti: Lynne Maxwell'in sözü geçmesin diye. Tony'ye de güvenememişti; Tony, Karen'in yakın arkadaşıydı çünkü. Üstelik Gresham'la konuştuğundan sonra zaten bir şey söyleyemezdi. Besbelli, artık hayatının yolunu namussuzluk ve düzen çezecekti.

Artık içine girdiği çirkeften çıkmaya çalışmak boşunaydı.

Kurt Gresham'ın verdiği otuzbin dolara karşılık olarak, yine Tony Mitchell'in yardımıyla bu kadar bir para alabilirdi bankadan. Aldığı parayı da olduğu gibi götürür, Gresham'a verirdi. Milyoner'in imzaladığı yirmibeşbin dolarlık çeke gelince... bunda kötü bir şey yoktu ki. Zengin olup da hastalığın pençesinden bir türlü kurtulamayan insanlar, doktorlarına kıyamet kadar para verirlerdi...

Başını salladı bunları düşününce. Faydasızdı. Gresham'ı arada bir muayene edip bir-iki ilâç vermekle yirmibeşbin doları haketmiş sayılmazdı. Yok yok, o parayı da geri vermeliydi. Kendini sıyırmalıydı bu işten.

Ama Gresham bırakır mıydı onu?

İşte burada, her türlü hayali bırakmak gereğini duydu Dr. Harry Brown. Şu yaşlı, hasta, zekî esrar kaçakçısında köpekbalığı merhameti vardı. Doktoru teşkilâtına sokmuştu bir kere; artık kuklasını bırakmazdı. Ölü kız olayı da bunu belirtmiyor muydu zaten...

Dr. Harry Brown, avucuna aldı beni, diye düşündü. Müşterileri gibi. Kendimi kurtarmıya çalışırsam, Mr. Kurt Gresham'ın güvendiği adamlardan birkaçı ziyaret eder beni; Doğu Irmağı'nın dibine bir bilet keserler bana. Gidiş bileti. Dönüşü yok. Harry Brown nasıl kurtulacaktı? Bilmiyordu.

Tony Mitchell bilir miydi acaba?

Tony Mitchell. Kurt Gresham'ın avukatı. Gresham İthalât ihracat Şirketi'nin asıl neyle uğraştığının Tony Mitchell farkında mıydı? Hiç sanmıyordu Harry Brown, Tony Mitchell böyle pis işlere burnunu sokmayacak kadar akıllıydı. Ama... ya sokmuşsa? Doğru, ceza dâvalarında onun üstüne avukat yoktu; geniş bir ün yapmıştı, iyi para kazanıyor, rahat bir hayat sürüyordu. Yoksa Gresham Şirketi mi sağlamıştı bu hayatı Tony'ye? Kurt Gresham kendine nasıl bir New York'lu doktor bulduysa, öyle bir de New York'lu avukat da bulmuş olamaz mıydı? Mümkündü tabii, mümkündü. Tony de ceza davalarıyla uğraşan bir avukattı zaten; önemli değil miydi bu? Kanunî işlerle uğraşan bir şirketin avukatlığını ceza davalarıyla uğraşan birine niye versinlerdi? Olsa olsa kanunsuz işlerle uğraşan bir şirket...

Düşünmeye devam etti Dr. Harry Brown.

Herkes eğleniyordu. Gresham candan, Tony keyifli, Karen sevimliydi. Hepsi de kendilerinden geçmişlerdi. Yalnız Dr. Harrison Brown, dışarıda kalmıştı. Bir türlü katılamamıştı onlara. Yaşlı kocanın renksiz gözleri önünde Tony açıktan açığa Karen'e sulanmıştı bayağı. Bir kıskançlık bürümüştü Harry Brown'un içini. Karen'le Tony arasında bir şey mi vardı yoksa? Eskiden olmuş muydu? Güzel bir çift meydana getiriyorlardı doğrusu; yakışıklı Tony ile güzel Karen, ikisi de zekî, etkileyici, hoş, görgülü. Dr. Harry Brown da nereden çıkmıştı sanki? Allah kahretsin! Somurtkan, hiç konuşmıyan, derin derin düşünen Dr. Harry Brown, oyunbozan!

Kalkıp ecza dolabının yanına gitti Dr. Brown. Bir uyku ilâcı alıp yatağına girdi.

Uyudu, uyudu ama, bol bol kâbus gördü.

Kâbuslardan birinde, sesini duydu Karen'in:

"Başın dertte, Harry. Biliyorum. Biliyorum dertte olduğunu. Seni seviyorum."

Evinden saat onbirde telefon etti Karen'e; muayenehanesinden de onikide, ikide, dörtte aradı. Her keresinde evde olmadığını söylediler; her keresinde de Karen'in kendisini araması için haber bıraktı.

Oldukça gürültülü bir gündü kendisi için. Altı hasta, telefonlar... Muayenehanesinden ayrılmadı. Yemeğini bile oraya getirtti.

Dördü çeyrek geçe telefon çaldı; hemen ahizeyi kaptı Harry. Karen Gresham değildi. Tanıdık, bariton bir sesteki konuşan:

"Harry? Ben Peter Gross."

"Dr. Gross!"

"Nasılsın, Harry?"

"Bırakın nasıl olduğumu şimdi." Ansızın utandı. "Siz nasılsınız, onu söyleyin.."

"İşler başımdan aşkın. Çok çalışıyor musun?"

"Pek değil."

"Ne yapıyorsun peki?"

"Hâlâ doktorluk."

"Bol para kazanıyor musun bari?"

"Hayır, Doktor."

"Gördün mü, doktorluk yapıyorsun... Bari bir mazeretin olsa. Para da kazanmıyorsun demek? Alf Stone konuştu mu seninle?"

"Yarın gelecek."

"Dediklerini yabana atma, Harry. Senin için önemlidir bu. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Lewis Blanchette'i hatırladın mı?"

"Tabii." Dr. Lewis Blanchette, mesleğini bırakmadan önce Amerika'nın en usta operatörlerinden biriydi..

"Ne oldu Lewis'e, biliyor musun?"

"Son duyduğumda, doktorluğu bırakmış dediler."

"Özel doktorluğu bıraktı sadece. Altmışında ya var ya yok. Daha genç yani. Şimdi ne yapıyor, biliyor musun, Harry?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Taugus Enstitüsü'nde baş operatör." Bir an sessizlik oldu. Sonra yine Dr. Peter Gross konuştu:

"Alfred Stone'un sözlerini iyice dinle, Harry. Kendi iyiliğin için." Dr. Gross iyi günler dileyerek telefonu kapattı.

Dr. Harrison Brown deri deri kokan yeni koltuğuna iyice yaslandı. Muayenehane loştu, gölgelerle serinlemişti; kapalı perdelerin arasından biraz günışığı sızıyordu. Dr. Peter Gross nasıl da iyi biliyordu kendisini. Okuldayken onun evinde oturup uzun uzun konuştuğu günleri hatırladı Harry, ilerde neler yapmak istiyor, onları anlatırdı Dr. Gross'a. Gross, operatör olmasını söylerdi Harry'ye. "Sende çelik gibi sinir var, Harry. Ellerin..." Ama operatör olmak uzun yıllar isterdi. O kadar vakti yoktu; hemen para kazanmak tutkusundaydı. Bir hastalıklı bu, bir ihtiyaçtı. Harry, düşündüklerini açık açık söylemişti karşısındakine; Gross anlayışlıydı. Dostça ayrılmışlardı.

Telefon yine çaldı.

"Harry?" Karen. Sonunda.

"Telefon ettim sana..."

"Biliyorum. Bütün gün Kurt'un yanındaydım. Şimdi de onunlayım. Bir ara telefon etmek için ayrıldım."

"Seni görmek istiyorum."

"Bu gece?"

"İmkânsız."

"Ben de seni görmek istiyorum."

"Ne zaman öyleyse?"

"Yarın. Yarın birkaç gün için Philadelphia'ya gidiyor. Ondan sonra istediğin kadar kalırım seninle."

"Niye benim istediğim kadar olsun? Senin istediğin kadar..."

"Nen var, Harry?"

"Başım dertte. Öyle dememiş miydin?"

"Haa," dedi Karen usulca. "Onu kasdettiğini anlamamıştım. Yarın konuşuruz."

"Sekizde beni evden al. Otomobilinle gel."

"Peki."

"Daha fazla konuşamıyacağım,sevgilim."

"Peki."

"Seni seviyorum."

"Peki."

Telefon kapandı.

Odanın kapısı açıldı. Sekreter, bir hastanın geldiğini bildirdi. Bir kadın hastaydı bu; arada bir gelirdi. Güvendiği tek kişi Harry'di. Uzun uzun konuştu Harry, zavallı kadıncağızı biraz yatıştırdı. Sonra hasta filân gelmedi; arıyan soran da olmadı. Sekreteri gitti, akşamdan akşama uğrıyan bir başka sekreter geldi. O da tırnaklarını yaptı durdu. Harry yediye kadar tıp dergilerini okudu. Yediyi on gece, yüzünü yıkarken sekreter o sırada gitmişti zaten, kapının çalındığını duydu. Ellerini kurularak kapıya gitti. Gelen Tony Mitchell'di.

"Nasılın bakalım," dedi Tony. "Hâlâ muayenehanedesindir diye tahmin ettim. Bu taraflarda bir tanıdığa uğramıştım. Yemek yedin mi?"

"Yemedim daha."

"Hep böylesin. Harry, hiç gülmez misin sen?"

"Gülecek bir şey olduğu zaman gülerim elbet."

"Hadi hazırlan öyleyse." Harry'nin peşinden yürüdü. Dar bir pantolon, incecik yakalı bir ceket giymişti. Uzun boyluydu, zayıftı; bu haliyle Esquire dergisinin modellerine benziyordu.

Dr. Harrison Brown, ceketini giyerken arkasına bir göz attı. "Hayatından memnunsun, değil mi, Tony?"

"Niye memnun olmıyayım? İstedğim her şeyi elde ettim..."

Dr. Brown, ansızın sözünü kesti onun:

"Hadi gidip bir kokteyl içelim önce."

*

Beşinci Cadde'nin sıkıntılı, kalabalık barlarından birinde martinilerini içtiler, "İtalyan yemeği yiyelim mi?" diye sordu Tony Mitchell. "Farketmez."

"Küçük bir yer biliyorum..."

"Bütün küçük yerleri bilirsin zaten."

"Bugün niye uğraşıyorsun benimle? Dün akşam için..."

Harry suratını asarak sözünü kesti Tony'nin:

"Ne olmuş dün akşam?"

"Dün akşam. Lynne Maxwell."

"Bırak şimdi," dedi Harry.

"Şimdilik bırakayım. Sonra konuşuruz."

"Nerdeymiş bildiğin küçük yer?"

"Korunun orada. Görsen şaşarsın."

Tuğlalardan yapılmış bir yerdi gittikleri lokanta. Dört basamak indikten sonra uzun bir koridoru geçip büyük, rahat, تنها bir salona girdiler. İyi ışıklandırılmış, sevimli bir yerdi, koca koca masalar vardı ortada. Doğrusu istenirse, insan bacıklarını uzata uzata oturabiliyordu. Yemek Kuzeyli İtalyanların yaptığı çeşittendi; pek sıcak değildi, ama nefisti.

"Ne güzel yemekler," dedi Harry.

"Harry Brown beğendi ha? Olmıyacak şey. Şaştım kaldım."

"Adı ne bu lokantanın?"

"Bilmem, ama biz Giobbe deriz. Sahibinin adı Job Giobbe. Kirpi gibi saçları olan şu ufak-tefek sarışın adam. Hani bize yer gösteren. Ailecek işletiyorlar burayı. Annesi, babası, kaynanası, kayınbabası, hepsi mutfaktalar. Garsonlar da, ya kardeşleri, ya yeğenleri, ya da amcaları, dayıları. Demek Lynne Maxwell'den söz açmak istemiyorsun?"

"Hayır."

Garson, espresso'larını getirdi. Kahvelerin dumanı tütüyordu hâlâ. "Biraz soğusun da öyle için, efendim," dedi garson. Uzaklaştı.

Tony, "Peki," dedi, "şu senin otuzbin dolarlık borcundan söz açmak istemez miydin. Ödenmiş öğrendiğime göre."

Bir başka garson gelip masadan tabakları aldı, örtüyü temizledi. Chianti şişesinde biraz şarap kalmıştı. Şişeyle bardakları bırakarak gitti. Harry biraz şarap koydu kendi bardağına.

Tony, büyük bir soğukkanlılıkla sordu: "Allahaşkına son günlerde neyin var senin?"

"Bende ne gibi hastalık belirtiler^ görüyorsunuz, Doktor Mitchell?" Bar dağındaki şarabı bir yudumda içerek şişeye uzandı yeniden.

"Sen yalnız kendi dünyanda yaşıyorsun. Bu konuda ağzını açmadığın için Lynne Maxwell meselesi ortadan kayıp mı olacak sanıyorsun? Koca bir borç şıp diye ödeniyor, sen de tek kelime söylemiyorsun. O borcu birlikte almıştık, unuttun mu? Bankadan bir haber geldi ansızın: Borcun ödenmiş. Merak ederim tabii, azıcık çene çalsak ne olur sanki? Faizi de verilmiş, her şeyi de... Haberim olmaz mı sandın?"

"Şey..." Harry bardağındaki bütün şarabı içti. "Babama borcu olan bir adam vardı. Eski bir borç. Ödememişti. Bir-iki kere beni görmeye geldi. Ona benim de borcum olduğunu söyledim... Dertlerimi açtım..."

Halime acımış mı ne, bankaya gidip borcumu ödemiş. Anlatacaktım sana, Tony, ama Allah kahretsin, kafam karmakarışık..."

Uzun, yumurta biçiminde gözleri vardı Tony Mitchell'in; gözbebekleri de kapkaraydı. İnsan baktı mı bir anlam çıkaramazdı o gözlerden. "Kim bu adam?" diye sordu usulca.

"Adını söylemesem daha iyi olacak."

Tony, elindeki kaşığı kahve fincanının kenarına vurdu. "Hesap," diye seslendi. Harry'ye döndü sonra: "Kafan niye karmakarışık? Karen yüzünden mi?"

Harry cevap vermedi.

"Peki. Senin gibi bir adamdan tek kelime öğrenilmez. Delil yokluğu. Serbest bırakıldın. Ama unutma şunu, arkadaşınım ben senin. Hani olur ya, birine açılmak istersin..."

"Tencere dibin kara..."

"Yine mi?" Tony'nin suratı asılıverdi.

"Peki, ben ağzımı bile açmıyan bir herifim. Sen durmadan zır zır ötersin. Şimdiye kadar ne anlattın peki? Bana hiç açıldın mı?"

"Aramıza kara kedi girecek bu gidişle."

"Bir kere Karen var."

"Eee?"

"Karen'in kocası var?"

"Eee?"

"Onları benden önce tanıdın. Daha iyi bilirsin."

"Eee? Eeee?"

"Onlar hakkında bana ne söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Ne söylemiştim?"

"Hiçbir şey. Ağzını bile açmadın, Tony."

Tony, asık suratla kahvesini içiyordu. "Şu ihtiyarı merak mı ettin?"

"Niye merak edeyim?" Harry dimdik gözlerinin içine bakıyordu onun.

"Öyle ya." Tony Mitchell de onun gözlerine dikmişti gözlerini.

"Sebep ne?"

"İhtiyarın biri işte. Akıllı da. Akıllı bir ihtiyar olduğu için de genç bir kadınla evlenmiş. Sıkıyor karısını. Rahat bırakıyor. Eğlensin istiyor. Bir skandal olmadıkça da karısından ayrılmaz. Yaptıklarına göz yumar."

"Nerden biliyorsun?"

"Tanırım da ondan."

"Ne kadar tanırırsın?"

"İyi tanırım."

"Ne zamandan beri?"

"On yıldan beri."

"Ya karısını?"

"Üç yıldan beri. Philly'de bir gece kulübünün müdürlüğünü yapıyordu. O zaman tanıştık."

"Gece kulübünün müdürlüğü mü?" Harry sınıksı avuçlamıştı fincanı.

"Söylemedi mi sana?"

"Sormadım ki."

"Sor öyleyse. Ne uğraşıp duruyorsun benimle? Ama ihtiyarı merak ediyorsan, değmez."

Harry bir sigara yaktı dikkatle. "Tony. Sence Kurt... tehlikeli bir adam mı?"

Kara gözler, merakla bakıyordu artık. "Ne tehlikelisi?"

"Şey... yani Karen'le sevişiyorum da." Ne saçma bir cevaptı bu. Üstelik böyle bir cevap vereceğini aklından bile geçirmemişti önceden.

"Söyledim sana, Harry. Karısını pek sıkmaz. Ama, ortaya çıkıp da meydan okumaya kalkarsan tehlikeli olur. Birazcık gönül eğlenmekse bütün mesele... Buna o da. bir şey demez. Karısının buna hakkı vardır ona kalırsa. Herkesin gözü önünde bırakmaz tabii. Gizlide saklıda, pekâlâ bırakır. Bilir ki, karısı eninde sonunda kendisine dönecektir."

Harry sigarasından bir nefes aldı. "Nereye gider?"

"Ha?"

"Her Pazartesi, Çarşamba, Cuma, Pazar akşamı. Birkaç saat ortadan kayboluyor. Hiç şaşmıyor bu."

"Bazen de şaşıyor. Şehirde değilse, kaybolmuyor tabii."

"Ben şehirde olduğu zamanları söylüyorum tabii. Nereye gidiyor?"

"İşe."

"Her Pazartesi, Çarşamba, Cuma, hattâ Pazar günü."

"Kendisini ilgilendirir bu."

"Ama sen avukatsın."

"Doğru. Ortağı değilim."

"Hiç sormadın mı?"

"Niye sorayım?"

"Onunla nasıl tanıştın, Tony?"

"Müşteri olarak geldi bana."

"On yıl önce mi?"

"On yıl önce. Müşteri olarak."

Harry biraz kahve içti. Sigarasını söndürdü. "Sen ceza davalarıyla uğraşan bir avukatsın."

"Öyle."

"Gresham bir cani mi?"

Tony'nin beyaz dişleri parıltı verdi. Gülüyordu. "Hoppala. Amma mantık haa.. Ben ceza davalarıyla uğraşırım. Müşterilerim vardır. Bütün müşterilerim canidir. Saçma." Şimdi de Tony bir sigara yakmıştı. "İşin aslına kakarsan, canıye benzer bir müşterim vardı, onun yüzünden tanıdım Gresham'ı. İyi bir savunma yapıp herifi kurtarmıştım. Gresham'ın uzaktan tanıdığı olurmuş. Savunmamı beğenip avukatı olarak aylığa bağladı beni Kurt. Ama ceza davalarıyla ilgilenmiyorum onun. Zaten böyle işlerle ilgisi yok. Neyse, biraz saçmalyorsun ama, ne de olsa konuşuyorsun. Başka soracağınız bir şey var mı Bay Savcı?"

"Affedersin," dedi Harry.

"O da niye?"

"Canını sıktım."

"Sık sıkabildiğin kadar. Umurumda bile değil."

Garson geldi:

"Başka istediğiniz bir şey var mı efendim?"

"Çok şey var," dedi Dr. Harrison Brown. "Ama. burada yoktur hiçbirisi."

Tony Mitchell gülümsedi:

"Biraz espresso daha getirirseniz tamam..."

YEDİNCİ BÖLÜM

Salı günü beş hasta gelmişti. Sıcak bir gündü; yaz; erken bastırmıştı bu yıl. Neyse ki muayenehanesinde soğuk hava tertibatı vardı; pahalya çıkmıştı ama, ne kadar iyi, ne kadar sessizdi. Saat yarımda Dr. Stone telefon ederek özür dilemiş, randevuyu saat yediye alıp alamıyacağını sormuştu. Harry, "Peki," demişti. Demişti ya, telefonu kapadıktan sonra da Karen'le saat sekizdeki randevusunu hatırlamıştı. En iyisi, doktora saat sekizde bir hastaya gitmek zorunda olduğunu söylerdi. Peter Gross, "Dr. Stone'u dinle," demişti üstelik. Dinliyecekti, ama karşısındaki de kısa kesmeliydi. Dr. Stone kendisine ne anlatacağı acaba?

Saat tam ikide muayenehanesinden ayrıldı. Çıkarken sekreterine, dört buçuktan önce dönemiyeceğini söyledi. "Ariyan olursa," dedi, "dört buçuktan sonrası için randevu ver."

"Peki, Doktor," dedi kız.

Ne komik işler, diye düşündü Harry.

Çıktı. Aslında gidecek yeri yoktu bu saatte.

*

Otomat'ta biftek, ıspanak, patates yedi. Tony Mitchell, Otomat'a uğramazdı nasıl olsa. Canı cehenneme Tony Mitchell'in.

Sonra bankaya gidip hesabından ikiyüz dolar çekti. Karen'le geçireceği akşam kendisine kaç patlıyacaktı, önceden kestiremiyordu. Oldukça pahalya herhalde... Arkasından da ayakları parka sürükledi kendisini. Güneşteki sıralardan birine oturup Kurt Gresham'ı, Karen'i, Tony Mitchell'i düşündü. Kendi durumunu düşündü.

Dün akşam, arkadaşı Tony hakkında ne öğrenmişti sanki? Ne öğrenmek istemişti? İki şey: Mitchell, Gresham'ın kirli işlerini biliyor mu; çetenin içinde mi? Dr. Brown oturduğu yerde güldü. Yalan yalan üstüne. Şimdi kendini bile kandırmaya çalışıyor. Dün akşam kafasında çok daha önemli bir soru vardı: Tony'yle Karen arasında bir şey var mı, bir şey olmuş mu?

Peki ne öğrenmişti? Hiçbir şey.

Belki de öğrenecek bir şey yoktu.

Belki de on yıl içinde Tony, Gresham'ın asıl neyle uğraştığını öğrenememişti; belki de normal ithalât-ihracat işlerini hukukî bakımdan kontrol ediyordu sadece. Ama Gresham'ın eroin şebekesinde güvenilecek adamların yanısıra bir de avukata ihtiyaç vardı. Tony, bu işi mi görüyordu yoksa? Eğer öyleyse, yardımına bilerek koşmuş, Gresham'larla bilerek tanıştırmıştı onu. Her şeyi önceden bilerek hesaplamıştı. Bu durumda, Harry'nin başına gelen her şeyden haberi vardı. Kendisiyle alay mı ediyordu?

Mitchell şebekede mi, değil mi? Şu anda anlamadın imkânı yoktu.

Harry Brown içini çekti.

Tony ile Karen?

Tony üç yıldır tanıdığını söylemişti Karen'i. Gresham'la evlenmeden önce. O sırada Karen Philadelphia'da bir gece kulübünün müdürlüğünü yapıyordu demek ?

Karen daha önce hiç söylememişti bunu. Şimdi Dr. Harrison Brown düşünüyordu da... Sevgilisi olacak kadın geçmişini hiç anlatmamıştı kendisine.

Philadelphia'da bir gece kulübü! Kurt Gresham'ın da birkaç kulübü vardı Philadelphia'da! Çok geçmeden Gresham, Karen'le evlenmiş demek...

Tesadüf mü? Dr. Brown, parktaki sıranın üstünde terliyor, terliyordu.

Olabilirdi. İnsanın buna inanmaması için aptal olması gerekirdi. Karen'in müdürlüğünü yaptığı gece kulübü pekâlâ Kurt Gresham'ın kulüplerinden biri olabilirdi. Eğer öyleyse...

Dr. Brown sıradan kalkıp sıcak güneş altında, hızlı adımlarla yürüme başladı. Kendi düşüncelerinin mantığından kaçıyor sanki. Ama kaçmanın imkânı yoktu. Gresham, eroin şebekesinde asıl güvenilecek insanların, kilit yerlerdeki müdürler olduğunu söylememiş miydi? Karen de o müdürlerden biriydi mutlaka. Önce memuru, sonra da karısı olmuştu Gresham'ın. Evet, evet, mutlaka öyleydi. Erain şebekesini, nasıl işlediğini, neler yaptığını kocası kadar biliyordu! O yüzden mi, Pazar gecesi kendisine, "Başın dertte, Harry. Biliyorum. Biliyorum dertte olduğunu. Seni seviyorum," demişti?

Bacaklarından akan ter damlacıklarını duyuyordu. Bu gece. Artık bu gece...

*

Dr. Alfred McGee Stone, tam yedide geldi. "Yine özür dilerim," diye söze başladı.

"Zararı yok, Doktor," dedi Harry. Muayene odasına' geçtiler. "Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim. Saat sekizde çok önemli bir hastamın evinde olmam gerekiyor. Yedi buçukta çıkmak zorunda kalacağım. Biraz önce öğrendim. Yoksa size önceden telefon edip bildirdirdim."

"Öyleyse, söyleyeceklerimi kısaca anlatayım," dedi Dr. Stone. Güneş yanığı dazlak kafasını bir mendille sildi; gözlüğü burnundaki kemere iyice yerleştirdi, gülümsedi. "Sanırım Taugus Enstitüsü'yle bir ilgim olduğunu biliyorsunuz."

"Tabii, Doktor. Müdürsünüz orada."

"Enstitü hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

"Pek az."

"Özel bir enstitü; bol yardım alıyor ama. Arsayı, binaları, araçları Anders Johnson bırakmış. Öürken. Milyarder. Başka kişilerden de sürekli yardım alıyoruz. En iyi araçlar var elimizde. Doktorlarımız da çok iyi. Çalışanların oturduğu evler de rahat. Manzara nefis, yemekler nefis. Kısacası her şey yerli yerinde, Dr. Brown."

Dr. Brown duvardaki saate bir göz attı.

"Orta halli hastalara bakarız."

"Efendim?"

"Ne yoksul, ne de zengin olanlara?"

"Orta hallilere mi?"

Dr. Stone gülümsedi. "Parasız olarak. Bilirsiniz, ciddî hastalıklarda durumları en sarsılan insanlar orta halli olanlardır. Parası olmayanlar devlet hastahanelerinde tedavi edilebilirler. Zenginlerin sözünü bile etmeyeceğim.' Ama orta halliler? Taugus Enstitüsü, bu yüzden orta halliler için kurulmuştur. Parasız dedim ama, bakmayın. Çoğu kere sembolik bir bakım ücreti alırız."

"Ama," dedi Harry, "orta halli" deymi biraz lastikli bir söz. Hastalarınızı neye dayanarak kabul ediyorsunuz, Dr. Stone?"

"Hastanın aile doktoru Enstitü'ye hasta adına başvuruyor. Biz de araştırıyoruz. Hastalığın cinsi, derecesi, ailenin kazancıyla karşılaştırılıyor. Sonunda ya kabul ediyoruz hastayı, ya da geri çeviriyoruz. Şimdi Dr. Brown, ilk sorumu sorayım: Böyle bir Enstitü, sizce faydalı bir şey midir? Haa, şunu da ekliyeim: Bize geri kafalı diyenler de oldu, Komünist diyenler de... Kurucumuz Anders Johnson'a gelince, o dünyanın en bireyci adamlarından biriydi. Siz ne dersiniz?"

Harry ağır ağır, "Farzedin ki faydalıdır dedim," diye mırıldandı. "Sonra ne olacak?"

Dr. Stone gözlerini, Harry'nin gözlerine dikti:

"Baş operatörümüz kim, biliyor musunuz?"

"Dr. Lewis Blanchette. Dr. Gross söyledi."

Dr. Stone şaşırmişti:

"Gross konuştu mu sizinle?"

"Telefon etti bana. Söylediklerinizi dinlememi istedi."

Stone gülerek, "Ne adam," dedi. "Doğuştan şeytan. Neyse, Lewis Blanchette bir asistan istiyor. Bir delikanlı. Yani genç olacak. Yani ne demek istiyorum, bilmem ayrıca belirtmek gerekiyor mu?"

"Evet?" diye sordu Harry Brown.

"Blanchette'le Gross çocukluklarından beri arkadaşarmış. Anlaşıldığına göre, Peter Gross sizi Blanchette'e tavsiye etmiş. Ne dersiniz? Zaten yılbaşına kadar vaktiniz var. O zamana kadar işlerinizi yavaş yavaş bırakırsınız."

"Bir düşünüyüm," dedi Harry.

Dr. Stone'un dudakları gerildi. Gözlüğünü yine burnundaki kemerin üstüne itti. "Yani böyle bir teklifi geri mi çeviriyorsunuz?"

"Bir kere düşünüyüm dedim, Dr. Stone. Geri çeviriyorum demedim ki."

"Doktor, uzun zamandır idarî işlerde çalıştım. Bir teklifin geri çevrilip çevrilmediğini hemen anlarım. Ama bir kere de şartlarımızı, primleri, maaşı öğrenin..."

"Tabii, Doktor." Harry saate baktı yine. Dr. Stone farkına vardı bunun. Sözlerini bitirecekmiş gibi konuşmaya başladı:

"Bir: Dr. Lewis Blanchette'le çalışacaksınız. Dünyanın en iyi eğitimi. Tamam mı?"

"Tamam."

"Yalnız eğitimi değil... Üstelik ün de kazanacaksınız."

"Tamam."

"İki: Dr. Blanchette'le anlaşılırsanız sizinle bir kontrat yapacağız."

"Kaç yıllık?"

"Yedi. Yedinci yılın sonunda isterseniz ayrılabilirsiniz. Biz sizi bırakmak istemeyeceğiz tabii. Ama serbest olacaksınız, Dr. Brown."

"Yedi yıl sonra ha?" dedi Dr. Brown. "Maaş ne kadar?"

"Unutmayın ki çok yerden yardım alıyoruz," dedi doktor. Hızlı hızlı konuşuyordu artık. "Yılda onbin."

Harry gülümsedi. Eh, zengin olmanın yolunu bulmuştu artık.

"Yani başlangıçta," diye devam etti Dr. Stone. "Her yıl artacak. Öyle ki, yedinci yılın sonunda bu rakam onbeş bine çıkmış olacak. Üstelik ne kira vereceksiniz, n&i de yemek parası. Evlenirseniz koca bir ev ayıracağız size. Tabii sigortası, altı haftalık yıllık tatili filân da var. Sahi, bir şey daha eklemek istiyorum, Dr. Brown."

Terbiye terbiyeli, "Evet, Doktor?" diye sordu Harry Brown.

"Dediğim gibi, yedinci yılın sonunda bizimle kalmanızı isteyeceğiz. Ama kalmazsanız, şimdiden hatırlatmak isterim, yedi yıl bizim Enstitü'de, üstelik Lewis Blanchette'le gibi biriyle çalışmak, sizin geleceğinizi rahat rahat kurtarır. Eğer parayı düşünüyorsanız... kısa zamanda zengin olacaksınız. Yedi yıl içinde Blanchette'in asistanını dünya tanır... Size iyice anlatmak istiyorum bunu. Bilmem anlatabildim mi, Dr. Brown?"

Dr. Brown, "Anlıyorum," dedi.

Yedi yıl... O zamana kadar, nerdeyse kırk yaşma basardı.

İhtiyarlayınca ne yapsın parayı ? Şimdi lâzım, şimdi. yedi yıl kontratla bağlı. Onbin ile onbeşbin arası, içinden, "Dr. Stone, ben şimdi bir hastadan, evet bir tek hastadan tam yirmibeşbin dolar alıyorum yılda. Zenginim,, zengin! Hem kırk yaşında ne yapayım parayı ben," demek geliyordu.

Dr. Harrison Brown, "Acaba yedi yıl yaşar mıyım?" diye düşündü. "Ya cezaevinde olursam? Ya ölürsem?.." Eliyle alnını sildi.

"Bir şey mi var?" dedi Dr. Stone.

"Başım ağrıyor," dedi Dr. Brown.

"Sizi kandıramadım galiba?" Dr. Stone ayağa kalktı. Dr. Brown da onunla birlikte kalktı. "Yine gelebilir miyim? Şehre indiğim zaman?"

"Mutlaka beklerim, Doktor."

"İyice düşünceksiniz, değil mi?"

"Tabii."

"Kafanızı karıştırdım birden. Gross'la konuşun, isterseniz, Blanchette'den sizin için bir randevu alayım."

"Bir kere düşünüyüm de, Dr. Stone. Teşekkür ederim."

El sıkıştılar. Harry onu geçirdikten sonra kapıyı kilitledi.

Soyunup duş yaptı. Traş oldu. Yeni bir elbise giydi üstüne. Muayenehaneden çıkıp arabasına atladı. Park Avenue'ya doğru sürdü. Yıldırım hızıyla. Sekizi beş gece Gresham'ların evine gelmişti. Arabadan tam çıkacaktı, ki Karen'in kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Elini salladı Karen.

Harry de elini salladı.

Karen, kendisine doğru gelmeye başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beyaz, kolsuz bir elbise giymişti; keten bir elbise. Çorap yoktu bacaklarında. Elinde yine beyaz, keten bir ceket ile beyaz bir çanta taşıyordu.

Uzun bacaklarıyla çıplak kolları kızarmış ekmek rengindeydi, ama az kızarmış ekmeklerin renginde. Atkuyruğu biçimindeki bakır saçlarıyla, dudaklarındaki hafif pembe boyayla ne kadar da genç görünüyordu.

Gövdesine yapışmış bir elbiseydi bu. Arabaya binerken biraz zorluk çekti. Hattâ bacakları açıldı biraz. Harry'nin boğazında birşeyler düğümlendi, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Sonra yanına oturdu Karen, eteğini düzeltti...

"Merhaba." Derin, içten bir sestir bu. Bir fısıltıydı âdeta.

"Merhaba," dedi Harry. "Acıktın mı?"

"Kıtlıktan çıkmış gibiyim."

"Ben de. Nerede yesek?"

"Giobbe'de yemiyelim de," dedi Karen.

Harry şaşkın şaşkın baktı ona.

Karen güldü. "Tony telefon etti bugün," dedi.

"Demek biliyorsun o lokantayı."

"Tabii. Bilmez misin canım Tony'yi. Hep böyle yerler keşfeder. Giobbe'ye gittim. Hem de kaç kere..."

Araba, Park Avenue'da ağır ağır ilerliyordu.

"Nereye gidelim öyleyse?"

"Uzaklara," dedi Karen. "Uzaklara gidelim seninle. Serin bir yere. Kirlere. Seninle yemek yemek, içki içmek dans etmek, sonra da senin yanında uyumak istiyorum. Ben bütün gece yanında olacağım. Eve dönmiyeceğim."

"Westchester'a gidelim mi?" dedi Harry, "Connecticut'a?"

"Bak sana söylüyeyim mi ne yaparız. Jersey'e gideriz. Bir yer var orada, Grotto diye. Müzik dinler, yemek yer, mum ışığında dans ederiz. Evlenmeden önce bir kere kurt beni götürmüştü oraya. Yanında da bir motel var. Kurt'la ben ayrı ayrı odalarda kalmıştık. Bu gece bir odada yatarız."

Söylediklerine Harry'nin inanmasını mı bekliyordu?

"Nerden gidilir, biliyor musun?" diye sordu Harry.

"George Washington Köprüsü'nü geç. Sonra gösteririm ben yolu sana. Ah, nasıl da özlemişim böyle bir şeyi. Hava ne sıcak. Bunaltıyor insanı."

"Evet."

"Gittiğimiz yer serin. Serin, tatlı."

Sola dönüp parkı geçti Harry. West Side yoluna çıktı. Hudson Irmağı'ndan gelen rüzgâr tatlı tatlı esiyordu. Uzaktan köprü görünüyordu.

"Beni özledin mi?" diye sordu Karen. "Pazardan beri..."

"Evet."

"Özledin demek?"

"Evet"

"Fikir hoşuna gitti mi?"

"Ne fikri?"

"Grotto. Altın Mağara."

"Altın Mağara mı?"

"Motelin adı." Kıkırdadı. "Ne komik ad, değil mi? Bir motel için."

"Keşke bilseydim," dedi Harry.

"Neyi buseydin?"

"Moteli."

"Bak canım, artık biraz açık seçik konuş, ha? Motelin nesini buseydin?"

"Geceyi motelde geçireceğimizi."

"Niye?"

"Pijama getirirdim, Sonra çantamı da alırdım yanıma."

"Hadi canım, Doktor, ameliyata gitmiyorsun ya. Senin gibi bir adam yatakta nasıl romantik olabiliyor, anlamıyorum."

"Bırak bunu," dedi Harry.

"Nasıl olsa pijama filân; giymiyeceksin ki, canım. Getirsen bile çantada duracaklardı. Önce gidip Altın Mağara'da karı-koca olarak kaydımızı yaptırırız. Biraz oturup dinleniriz. Sonra gidip yemek yer, içki içer, konuşuruz. Arkasından da motele döneriz yine. Elbiselerimizi çıkarıp asarız. Sabaha kadar kalsınlar asıldıkları yerde. Seviyor musun beni?"

"Evet."

"İşte bu yüzden hizmetçilerim evde kalmaz."

"Ne?" dedi Harry. "Anlamadım."

"Evde kalan hizmetçiler, evin hanımının geceyi başka yerde geçirip geçirmediğini bilirler."

"Öyle," dedi Harry. Sonra düşündü: "İki yıldır evlisin. Beni de dört-beş aydır tanıyorsun. Benden önce kiminle yataydın, canım?" Sonra yüksek sesle, "Bu gece konuşacak çok şeyimiz var, Karen," dedi.

Karen keyifle: "Hem de neler neler var," dedi. Çantasını açıp iki sigara çıkardı; ikisini de yakıp birini Harry'nin dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Doktordan biraz uzaklaştı sonra. Bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı. Gözlerini yarı kapadı.

Köprüyü geçinceye kadar sessizce sigara içtiler.

*

Altın Mağara soğuktu; bütün duvarlar altın sarısına boyanmıştı; yapıların damları da bembeyazdı. Harry, yazıhanenin önünde durdurdu arabasını, içeri girip motel defterini imzaladı: Bay ve Bayan Harrison Brown.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu kâtip; kısa boylu, temiz yüzlü, güneşten yanmış bir adamdı.

"Bir gece."

"Onüç dolar vereceksiniz."

Harry parayı verdi.

"Dört numaralı kabin. Buradan lütfen," dedi adam. Dışarıya çıktılar. "Siz arabanızla gelin. Ben yürürüm," diye ekledi.

Yürümeye başladı. Harry arabayı dört numaralı kabine götürdü. Karen tembel tembel oturuyordu.

Odaya girdiklerinde güneşten yanmış adam, "İstediğiniz bir şey olursa," dedi, "içki, sigara filân, telefonla yazıhaneye bildirin. Bütün gece biri bulunur orada. Yarın onbire kadar kalabilirsiniz. Buyrun anahtarınızı. Yine bekleriz."

Yalnız kalınca oturup dinlendiler biraz. Birbirlerine dokunmadılar bile. Gecenin güzelliğinden, kabinin yapılışından söz açtılar.

Grotto'ya gittiler sonra. İki katlı bir binaydı. Kapının önünde mor ışıklarla yazılmıştı lokantanın adı. Mum ışıklarıyla aydınlatılmış salon, küçücük odalardan meydana gelmişti âdeta. Masalar tertemiz örtülerle örtülmüştü. Bir dans pisti vardı ortada. Orkestra bir yandan çalıyordu. Harry başını yukarı kaldırıncaya, demir parmaklıklarla çevrelenmiş bir balkon gördü. Lokantayı iyi giyinmiş adamlar, kadınlar doldurmuştu.

Beyaz ceketli şef garson, onlara koşup, "Balkonda daha rahat edersiniz, efendim," dedi. "Orası daha tenhadır."

"Balkona çıkalım öyleyse," dedi Harry. Demek durumları o kadar belliydi...

Balkona çıkan merdivenlerin başına götürdü onları. "Yukarıda garson sizi karşılayacak, efendim," dedi. "Adı Danny'dir."

"Teşekkür ederim," dedi Harry.

Merdiven dardı. Karen arkasından çıkıyordu Harry'nin. Şef garson, aşağıda, merdivenlerin başında kalmıştı. Harry başını çevirmeden bile tahmin edebiliyordu:

Şef garson, Karen'in bacaklarına bakıyordu mutlaka. Niye bakmasıydı? Güzel bacakları vardı Karen'in. Güzel kadın. Baksın bakalım. Bedava.

Yukarıda garson karşıladı onları. Bir bölmeye götürerek yeni mumlar yaktı, çekildi. Bir süre sonra başka bir garson geldi bölmeye. "Önce içki ister miydiniz?" diye sordu.

Karen, "Cin," dedi, "duble."

"İki duble," dedi Harry.

Garson gitti. Müzik yumuşacıktı. Temiz, havalı, sessiz bir yerdi 'lokanta. İçki gelmeden önce bile, Harry gevşeyiverdi. İçkiden sonra artık keyifli bile sayılırdı.

Garson yine geldi:

"Yemek söyleyecek misiniz?"

"Hayır," dedi Karen. "Şimdi değil. Bir cin daha içeceğim."

"Duble mi olsun yine?" dedi garson.

"Duble," dedi Karen.

Harry başını salladı.

Daha yavaş içtiler gelen içkileri. Dizleri birbirine değiyordu. "Haydi bakalım, Karen," dedi Harry, "konuş."

"Ne konuşayım?" dedi Karen.

"Başın dertte, Harry." "Karen'in taklidini yapıyordu.

"Ha'a, şu mesele," dedi Karen.

"Evet, o mesele," dedi Harry.

"Öncesi var."

"Öncesinden başla sen de."

"İstersen yemek yiyelim, sonra konuşuruz."

"Çok vaktimiz var."

"Tuhaf. Bir kadeh içince insan acıkır sanıyordum."

"İki kadeh içince de tıkanıyor adam."

"Ya dört?"

"Dört mü?"

"Tabî, şekerim. Dörder kadeh içtik. İkişer double."

"Karen, lâfi değiştiriyorsun."

"Tabî."

"Niye?"

"Dert denen şey iyi değildir de ondan. Başın dertte senin. Benim de dertte. Ama seninki kadar değil. Hem zaten ben alıştım buna." Gülümsedi. Elindeki kadehi masaya bırakarak sigaraya uzandı. Harry bir kibrit çaktı.

"Teşekkürler, canım. Los Angeles'de koleje giden bir çocuktum daha. Babam ölmüştü, annem de garson olarak çalışıyordu. Yaşlanmıştı. Zaten genç evlenmemiş. Ben ailenin tek çocuğuydum. Neyse, mezun oldum kolejden. Bir kolej mezunu kız ne yapar?"

"Birçok şey yapar."

"Ömür tüketmekten başka bir şey yapamaz."

"Ne yapmak istiyordun peki?"

"Para kazanmak. Hem de çabuk tarafından."

Gülme sırası Dr. Harry Brown'a gelmişti.

"Hiçbir zaman iki ucumuz bir araya gelmemiştir. Çocukken bile, ileride zengin olmayı, rahat yaşamayı kurardım. Hollywood'lular gibi. Kolejden mezun bir kız nasıl zengin olsun? Nasıl para kazanıp rahat yaşasın?"

"Güzelse evlenir."

"Ben güzel miyim?"

Harry acı acı, "Güzel de ne kelime," dedi.

"Biliyordum nasıl para kazanacağımı. Stenografi ile daktilo dersleri almıştım. Önemli kişilerin yanında sekreter olarak çalıştım. Zengin bir koca aradım kendime, sonunda da buldum. Paralıları ya zaten evliydi, ya da böyle taraklarda bezi olmiyan kimselerdi. Hepsini yatmak istiyordu benimle. Ama evlilikten söz açan yoktu. Sonra annem öldü. Sekreterliği filân bırakıp dansöz oldum."

"Dansöz mü?"

"Strip-tease'ci."

"Ne?" Harry gözlerini dikmişti Karen'e. "Yazık etmişsin."

"Bana bak, ne zekâm, ne de diplomam rahat geçindirdi beni. Yirmibeş yaşımdaydım. Kaybedecek vaktim yoktu artık."

"Aşk?"

"Efendim?"

"Yirmibeşine kadar âşık olmadın mı hiç?"

"Oldum sandım, birkaç kere. Karşımdakilerin hepsi sulu çıktı. Sululara dayanamam. Onun için de âşık filân olmadım, diyebilirim rahatça."

"Hiç mi?"

"Sana gelinceye kadar, tabî, sevgilim." Masadan eğilip elini tuttu Harry'nin, gülümsedi.

Bir süre sonra Harry elini çekip bir sigara yaktı. "Demek yirmibeşinde strip-tease'ci oldun?"

"Elimdeki malzemeye kolay oldu bu. İnsan soyunmasını bildi mi, iyi para kazanıyor. Bu da bir sanat. Zaten bu işi öğreten okullar var."

"Bilmiyordum," dedi Dr. Brown. "Bilmediğim ne çok şey Varmış."

"Var ya. Biraz para biriktirmiştım. Strip-tease öğreten okullardan birine yazıldım."

"Sonra da nasıl soyunulacağını öğrendin."

Karen güldü. "İyi öğrencilere mezun olduktan sonra iş buluyorlar. Ben iyi bir öğrenciydim, bana da iş buldular. Başladım tur atmaya."

"Tur mu?"

"Los Angeles, San Francisco, Reno, Vegas, New Orleans, Detroit, Chicago, Dallas, Houston, Miami, Neb? York, Philly. Haftada üçyüz-dört yüz dolar kazanıyordum. İstedğim elbiseleri alabiliyordum artık. Bu arada Johnnie'lerle tanıştım. Bir sürü Johnnie. Otomobiller, katlar, bankada paralar... mücevherler... Ama burnuna halkayı takabileceğim bir para babası bekliyordum. Biraz ağır konuşuyorum, ama ne yapayım canım, işin aslı böyle. Elinde benimki gibi sermaye, benimki gibi malzeme bulunan pek az strip-tease'ci vardır. Yalnız gövde güzelliği değil, zekâ bakımından da... Meslekte benim gibisi yoktu. Bacak sallayıp göğüs gösterdiğim kadar Rönesans resimleri konusunda, Öfkeli Sanatçılar konusunda da tartışabiliyordum. Kasıp kavurdum ortalığı. Kasıp kavurdum. Herkes bilirdi benim sürtük olmadığımı."

Bir süre sustu. Garsonu çağırdı Harry. "Birin cin daha. Ama tek olsun," dedi. Sonra Karen'e döndü: "Devam et."

"Bir de baktım ki, Philadelphia'da bir gece kulübünde çalışıyorum. Kurt Gresham adında bir adam benimle ilgileniyor. Kulübe sık sık gelirdi bu adam. Sahibi olduğunu epey zaman anılamadım." Yine güldü. "Tam istediğim adamdı, büyük bir balık, bir milyoner. Yüzümü, gövdeyi pek beğenmiş. Sonra anladım ki, geçmişimi filân da öğrenmiş. Ben de ciddî davrandım ona karşı. Oltayı bir attım. Zokayı yutuverdi herif. Yalnız zokayı mı, mesinayı, kamışı, hepsini birden."

Yeni gelen içkiyi aldı. "Talihim dönmüştü sonunda. Ama Kurt'u iyi idare etmek gerekiyordu. Cinsî bakımdan denedim, faydasız. Onun akli fikri burada, kafamda. Ben de kafamı kullanarak tavladım onu."

Harry ağır ağır yudumladı içkisini. Sarhoş olmak istemiyordu. Şimdi sırası değil...

"İki misli büyüktü benden," diye mırıldandı Karen. "Üç kere evlenmiş. İlk karısından boşanmış. Öteki ikisi de ölmüş. Üstüme ne zaman varsa, hemen savunmaya geçiyordum. Onun ateşli olduğu zamanlar ben soğukkanlıydım. O ne zaman sevişmek istese, ben hemen edebiyattan filân söz açıyordum. Galiba bu yüzden tavlandı. Beni strip-tease'cilikten çekip aldı. Kulübün müdür yardımcısı yaptı. İyi para veriyordu doğrusu. Pençeme düşmüştü artık. Sonra teklifini yaptı."

"Ne teklifi?"

Karen, büyük bir soğukkanlılıkla baktı Harry'ye:

"Bal gibi biliyorsun ne teklifi olduğunu bunun."

"Biliyor muyum?"

"Seni maymun seni... Böyle numara yapma bana. Günah çıkartıyorum işte."

"Ne numarası?"

"Bilirsin. Kendi iyiliğimiz için söylüyorum."

Harry içkisini bitirmişti. Cin bayağı keyfe getirmişti onu, ama o bunu belli etmek istemiyordu. "Eee?" diye sordu.

"Ağzımı aradı bir süre. Şimdi anlıyorum. Her şeyi sorup soruşturmuş. Paraya olan düşkünlüğümü... Beni de kullandı. Seni kullandığı gibi tıpkı. Başkalarını kullandığı gibi. Ama sizinle benim aramda bir fark vardı. Beni seviyordu üstelik. Bütün meseleyi açtı bir gün. 'Ya girersin, ya da çıkarsın,' dedi. Bu ne demek biliyor musun, Harry?"

"Ne demek?"

"Yani çıkarsın demek?"

"Eee?"

"Ölürsün demektir."

Cevap vermedi Harry. Karen sordu:

"Nerede kalmıştım?"

"Anlatıyordun. Teklif yapmış sana."

"Beni biliyordu, nasıl biri olduğumu... Seni nasıl biliyor, beni de öyle biliyordu, Harry. Kurt'u küçümseme, cin gibidir. Hep biliyordu, kabul edeceğimizi... Ben de ettim."

"Kulübün müdürü oldun." Bir sigara izmariti almıştı eline, kâğıdını yırtıyordu.

"Müdürlükle birlikte bazı görevler de yüklendi üstüme. Ama şunu aklımdan çıkarma, Kurt Gresham'ın gece kulüp.eri içinde yalnız Philadelphia'dakine bir kadın müdürlük etmiştir. Haftalığım ne kadardı, biliyor musun? Bin dolar. Artık balığı yakalamış, sandala çekiyordum. Çekince de..."

"Nee?"

"Acıktım, Harry."

"Kesme lâfı."

"Bundan sonrası, seninle ilgili. Ama önce yemek yiyelim canım."

Harry omuzlarını silktili. Gözleriyle garsonu aradı sonra.

"Yemek yiyelim istiyorum, dansedelim, sarhoş olalım. Daha kocaman bir gece var önümüzde."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Altın Mağara'da dört numaralı kabine döndüklerinde, Karen Gresham, Dr. Harrison Brown'a, "Gidip bir baksan, sevgilim," dedi; "canım çok istiyor."

"Benim de istiyor, sevgilim."

"Git sor bakalım."

"Tabii," dedi Dr. Harry Brown. "Ne kaybederiz?" Paralar suyunu çekmişti artık. Yanında çok kalmamıştı. Kabinden çıkarak yazıhaneye gitti. Güneşten yanmış adam bir koltuğa oturmuş, gazete okuyordu.

"Merhaba," dedi Harry.

"Merhaba," dedi adam.

"İçki var mı?" dedi Harry.

"İçki mi, Doktor?" Gazeteyi katlayıp koltuğun kenarına koydu; sarı dişlerini göstererek gülüyordu.

"Doktor mu?" dedi Harry Brown.

"Arabanızda MD plâkası var da," dedi kâtip. "İçki mi dediniz, Doktor?"

"Evet," dedi Doktor.

Kâtip, ayağa kalkarak, "İçki," dedi, "buradan sekiz mil ötede, kuzeyde bir yer var, orada satılır. O da bu saatte kapalıdır."

"Ben de onun için size geldim zaten."

"Arada bir kafayı çekerim ben de, Doktor; biraz içkim var."

"Biraz votkam var doğrusu."

"Bir şişe satın bana."

"Ama siz de bilirsiniz ki, Doktor,,satamam. Yasaktır."

"Bakın, şöyle bir şey yapalım," dedi Doktor. "Bildiğiniz gibi, ben doktorum, ilâç olarak votka veriyorum.

Kendime. İsterseniz bir de reçete yazayım. Ne dersiniz? Bir şişe votka ilâcını kaçta satarsınız bana."

Kâtip, diş etlerini göstererek, "Ehliyetsiz satış yapamam, Doktor," dedi. "Ama verebilirim biraz."

"Güzel."

"Tabii yanısıra vereceklerimi satın alırsanız..."

"Limon mu?"

"Daha iyisi, Doktor. Limon suyu. Rose marka. İngiltere'den ithal edilmiş. Sonra buz da vereceğim."

"Yani limon suyuyla buzu satın alabilirim?"

"Tabii. Rahat rahat. Ama, gecenin bu saatinde biraz pahalıcadır doğrusu."

"Alırsam bir şişe votka da hediye edeceksiniz?.."

"Doktorlara saygım vardır, Doktor. Saygımı belirtmek için veriyorum votkayı..."

"Kaç para?"

"Otuz dolar."

"Otuz dolar mı?"

"Ee, o kadar buz var, Doktor."

"Ne yapalım," dedi Doktor. "Parayı verip düdüğü Çaldı."

*

Karen'in elbisesi askıdaydı. Sutyen ve külotla kalmıştı. Ayağında da ayakkabılar vardı. At kuyruğunu çözmüştü; dağınık saçları bir gün-batımı gibi çevreliyordu yüzünü. Harry'nin elinden tepsiyi alarak, "Nasıl da kandırırsın insanı," dedi.

"Otuz dolar," dedi Harry. Ceketini çıkardı.

"Olsun. Seni müfettiş de sanabilirdi."

"New York MD plâkasını görmüş." Gömleğiyle kravatını sıyrıp attı. "Tarağın var mı?"

Çantasından bir tarak çıkarıp ona verdi Karen. Harry tuvalete geçip soğuk suyla elini yüzünü yıkadı, saçını taradı. Döndüğünde içkiler hazırlanmıştı. Kadehleri tokuşturdular.

"İkimize," dedi Karen. Gülümsüyordu. Gözlerinde bir coşkunluk vardı.

"İkimize," dedi Harry.

Oda sıcaktı. Pencereleri açtı Harry, ama perdeleri iyice kapattı. Ceketinin cebindeki sigara paketiyle kibrit kutusunu alıp pantolonuna koydu. Plâstikten koltuğa çöküp içkisini yudumlamaya başladı sonra. Karen yatağa uzandı. Yatak gıcırdayınca kendini tutamayıp gülmeye haşladı.

"Motelde gıcırdayan bir yatak, ha? Neler geliyor insanın aklına." Yine güldü, susamışçasına içti içkisini, gülmesi kesildi. "Bütün gece orada mı oturacaksın öyle, kılı goril seni..."

"Hikâyenin devamını bekliyorum," dedi Harry.

"Nerede kalmıştım?" Suratını buruşturdu.

"Philadelphia'da bir gece kulübünde bin dolar haftalıkla müdürlük yapıyordun. Patron da sana tutulmuşta..."

"Haa, hatırladım. Benimle evlenmek istedi."

"Sen de evlendin. Onlar erdi muradına..."

"Hemen evlenmedik canım. Bazı teknik zorluklar çıkmıştı karşımıza."

"Niye evlenmediniz?"

"Para yüzünden."

"Bütün kötülüklerin babası..."

"Para değildir bütün kötülüklerin babası. Herkes de bu atasözünü eksik bilir. Aslı şöyle: Para tutkusu bütün kötülüklerin babasıdır."

"Sonra?"

"Sonra Kurt evlenmek istedi benimle. Ben direndim. Önce şaşırdı. Alyans kokusunu duyunca sevinçten kucağına atlıyacağımı sanıyordu. Ama ciddî olduğumu anlayanca, 'Peki,' dedi, 'anlat bakalım, niye benimle evlenmek istemiyorsun?' "

"Sen de para sızdırdın, öyle mi?"

"Hayır, işin doğrusunu söyledim. Hayattan ne beklediğimi söyledim ona: Para, rahatlık, mevki istediğimi... Onu sevmiyordum, bunu da söyledim. Onunla evlenirsem, onu sevdiğim için değil de, karısı olarak para, rahatlık, mevki elde edeceğim için evleneceğimi söyledim. 'Sana iyi bir karı olmalı çalışırım,' dedim. Ama erkeklerden hoşlandığımı belirttim. 'Belki kandırırım seni,' dedim. Bu şartları kabul ederse evlenecektim."

"Eh," dedi Harry Brown. "Daha söylüyeydin bari."

"Yuttu, sevgilim. Sen Kurt'u bilmezsin. Kandırılmaktan nefret eden bir adamdır. Açık açık konuşmaktan, hoşlanır. Düşündü düşündü, sonunda beni anladığını söyledi. Kıskaç bir adam değilmiş. Öyle dedi. 'Yaşlıyım, zayıf bir kalbim var,' dedi. Kendisini sevmemi zaten beklemiyormuş. Bana sahip olmak istiyormuş sadece. Sahip olmak için de satın almak gerekir."

"Zayıfça bir sesle, 'Satış vesikası mı alacaktı?' dedi."

"Evlenme cüzdanı."

"Sen ne alacaktın?"

"Nakit olarak yüzbin dolar."

"Ucuz. Bedava."

"Hemen kıskaçlık numaralarına başlama, bakalım. Biraz daha içkiye ne dersin?" Karen boş kadehini uzattı. Harry ayağa kalkıp yeni içki hazırladı. Bir sigara yakıp Karen'e uzattı. Tablayı da yatağının yanına koydu. "Bu yalnız avansıydı işin," dedi Karen. Büyük bir rahatlık içinde konuşuyordu. "Daha ortada neler, ne paralar var... Milyonlar..."

Harry, gözlerini Karen'in gövdesine dikmiş, sordu:

"Milyonlarımı?"

"Milyonlar ya."

"Yani sana milyonlar mı verecek ?"

"Onu demedim..."

"Ama demin..."

Nedense, Harry'nin konuşma biçimi küplere bindirdi Karen'i. "Dinlesene be!" diye bağırdı. "Kapa çeneni de dinle biraz!"

"Affedersin." Harry sigarasını içmeye devam etti.

"Bir iş toplantısı yaptık. Beni satın almak istiyordu. Anlaşmıştık. Ben yine, 'Ama sen ihtiyar birisin,' dedim. Ansızın ölüp giderdi; ben de ortada kalıverirdim. Parasız pulsuz. Merak etmememi söyledi. Vasiyetnamesinde bir değişiklik yapacaktı. 'Ama ya parasız ölürsen?' dedim. Ben üsteledikçe onun bana saygısı artıyordu. Neyse, kısa keseyim. Uzun uzun konuştuk."

"Sonunda?"

"Sonunda bir bankaya üç milyon dolar yatırdı. Kurt ölünce üç milyon dolar benim olacaktı. Yalnız ondan boşanmak istersem parayı geri alabilirdi. Başka türlü elini bile süremiyeycekti. Bankayla böyle anlaştık."

"Ya o seni boşamıya kalkarsa?"

"Para olduğu yerde durur. Bunu da kabul ettirdim. Ne olursa olsun, bana sahip olmak istiyordu."

"İstediği de oldu, değil mi?" dedi Harry. "Belki de herkesin sandığı kadar zekî bir adam değildir. Tony Mitchell avukatın mıydı senin ?" diye sordu ansızın.

Karen tembel kediler gibi uzandı yatağa, güldü:

"Saçmalama, Doktor. Tony Mitchell, Kurt'un avukatıydı."

"Senin avukatın kimdi?"

"Kurt Gresham'la ilgisi olmıyan biri. Doğru söylüyorum. Avukatımı seçerken dikkat etmiştim buna..."

Harry başını salladı; "Ne kadınsın, Karen. Demek Kurt ölünce üç milyon dolara konuyorsun, ha?"

"Daha da fazlasına. Bir kere miras da kalıyor bana. Üstelik vasiyetnamesi de var. Bilmiyorum neler yazılı vasiyetnamede. Ama oradan da beş-on kuruş koparırım belki."

"Ne kadar?"

"Bilmem ki," dedi Karen. "K'mbilir?" Kadehini kaldırıp bir yudum aldı içkisinden. Yeşil gözleri bir kamet gibi Harry'ye uzandı. "Ama üç milyon da yeter bana."

Dr. Harrison Brown'un sırtından soğuk terler boşandı. "Ölmeden önce üç milyon alamazsın ama."

"Doğru," dedi Karen. Sonra usulca ekledi: "Sevgilim."

Dr. Harrison Brown'a, oda sanki ateşler içinde yanıyormuş, duvarlar tutuşuyormuş gibi geliyordu. Görünmeyen ateşler içinde...

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Karen mırıldandı:

"Biliyorsun ne demek istediğimi."

"Yani... Keşke ölse mi diyorsun?"

"Keşke ölse. Evet, Harry. Kalbi nasıl?"

"Çalışıyor," dedi Harry. "Karen?"

"Evet, canım?"

"Serbest kalsaydın... Benimle evlenir miydin?"

"Tabii. Tabii."

Harry sustu. Karen de susuyordu. İçtiler. İçki. Sigara.

Karen yataktan çıkıp banyoya geçti. Harry onun yıkandığını duyuyordu. Islak bir havluyla döndü Karen. Yüzünü kuruladı Harry'nin. Doktor terlemişti. Sonra alnından öptü onu. Elinden boş kadehini alıp yeniden içki koydu. Yatağa uzandı sonra. Yatak gıcırdadı. "Şimdi sana geliyoruz," dedi Karen.

"Bana mı?" dedi Harry. "Evet. Ne diyeceksin bakalım?"

"Sen de şebekedesin," dedi Karen. "Üzülüyorum senin için."

"Ne şebekesi?" dedi Harry.

"Bilmemezliğe gelme. Bunu bana açmaya bile korkuyordun."

"Ne şebekesi?" dedi Karen.

"Bir kelime söyleyeyim, anlarsın."

"Söyle bakalım."

"Eroin."

"Şebekedenim," dedi Harry. "Tony de şebekeden mi?"

"Bilmem ki."

Harry sırttı:

"Hadi hadi..."

"Bilmiyorum dedim. Kurt ona teklif etmişse, şebekedendir. Yok etmemişse, Kurt'un tek namuslu avukatıdır."

"Yani?"

"Yani Kurt, birine teklifte bulunmadan önce iyice düşünür. Teklifte bulunduğu kimse de ya şebekeye girer, ya da ölür." İçkisini içti. Yüzünü kuruladı; sonra da havluyu boynuna doladı.

"Benim şebekeden olduğumu nasıl öğrendin?" dedi Harry.

"Kurt'a sordum."

"Nasıl oldu da sordun?"

"Lynne Maxwell."

Soğuk bir duş gibiydi bu ad. Hem de soğuk bir günde yapılan soğuk duş gibi. "Evet?" dedi Harry. Ürpermişti.

"Dedektif Galivan, kızın öldürüldüğü saatte senin bizim yanımızda olup olmadığını soruştururken anladım. Bu işte sevgili kocamın parmağı vardı. Lynne Maxwell'i tanırdım da..."

"Tanır mıydın?" diye bağırdı Harry.

Karen gülümsedi:

"Hâlâ satış yaparım bazen. Şimdi Park Avenue'ya taşındım ya, Mrs. Kurt Gresham olarak. Bazı çevreler benim elimde. Lynne Maxwell'e de ben bulurdum eroini. Takma adım Gal. Lynne senin evinde ölü olarak bulunduğu zaman, bunun kocamın marifeti olduğunu anladım. Kurt, Doktor Welliver'ın yerine yenisini seçmişti. Hemen anladım. Hep böyle çalışır. Sordum. Doğruyu söyledi."

"Yani, Kurt'un teklifini geri çevirseydim..."

"Harry, ne kadar da tatlısın, şekerim. Senin de karnını değerdi. Hayır deseydin, yazıhanesinden sağ salım, elini kolunu sallıyarak çıkabilir miydin? Kurt bu işi nasıl gizli tuttu yıllardır? Ne sanıyorsun? Zaten başka bir şey yapamazdın ki..."

"İnanması zor," dedi Harry. "Ne melodramatik. Yoksa alay mı ediyorsun benimle?"

"Keşke alay etseydim." Yatakta oturup sutyenini çıkardı, fırlatıp attı. Kalkıp yanma gitti Harry'nin. Eğilip dudaklarından öptü. Dudakları soğuktu doktorun. Karen, kucağına oturdu onun, başını göğsüne dayadı.

"Elinde ne uzmanlar var... Söylemiştir sana. Belki de inanmamışsındır. Kurt bir anlamıya görsün senin tehlikeli olduğunu... Başına olmadık bir kaza gelir. Banyoda yıkanırken düşüp boynunu kırarsın. Tren beklerken başın döner, ekspresin önüne düşüverirsin. Ya da otomobilin bir ağaca toslar. Ne bileyim ben, bir kamyonun altında can verirsin. Uyku ilâcıyla intihar edersin... İntihar sebebi de bir sürü borç olarak görünür... 'Cinayet' denilmeden ne yolları vardır adam öldürmenin. Kurt hepsini bilir. Kurt'un uzmanları bu işin ustalarıdır." Harry'nin yüzünü avuçladı iki eliyle. "Şimdi öp beni."

"Konuşmak istiyorum."

"Bütün gece konuşuruz sonra," diye mırıldandı Karen. "Sonunda birbirimizi anlıyoruz, Harry. Birbirimize değiyoruz... Ne güzel bir şey bu. Ne güzel bir şey. Harry, öp beni. Okşa beni."

Harry, Karen'i öptü.

ONUNCU BÖLÜM

Bir süre sonra, karanlıkta, yanyana konuşuyorlardı.

"Demek beni öldürürdün, ha?" diye kekeleydi Harry.

"Ne tatlısın. Aslında sert bir erkeksin, tam bir em kek; ama yine de çok tatlısın, şekerim. Harry, kafana şunu koy: Yanlış bir harekette, yanlış bir sözde, hattâ bir kokuda, Kurt'un uzmanları seni temizlerler. Hem öyle bir temizlerler ki, öte dünyada bile kendine gelemezsin."

"Ya Dr. Welliver? O kurtulmadı mı?"

"Hayır. Kurtuldum sanıyor. Çevresi bir sürü adamla sarılı. Bunun farkında değilse, yandı gitti. Bana kalırsa, o herif aslında hasta filân değil. Kendini bu işten sıyırmak için numara yaptı. Ayrılmak için..."

"Bu kadar yıl sonra bıktı mı dersin?"

"Sen de hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi konuşursun. Bıktığı için ayrılmadı o... Şebekenin yavaş yavaş çökmekte olduğunu sanıyor. Altında kalmadan da bu işten kurtulmak istedi. Şu doktorun bir bildiği var galiba. Ben sana bir şey söyleyeyim mi, Harry. Kurt bunun farkında."

"Ne demek istiyorsun?"

Karen yine sustu. Harry, omuzunu tuttu Karen'in, yavaşça sıktı.

"Madem bu kadarını anlattım, Harry, bundan ötesini de anlatayım sana. Kurt her Pazartesi, Çarşamba, Cuma, Pazar akşamı nereye gidiyor, biliyor musun?"

"Nerden bileyim. Bana şebeke hakkında pek bir şey anlatmadı zaten. Anlatsa da doğru mu, yalan mı, anlamam ki. Bir yalanını yakaladım bile."

"Ne yalanı?"

"Senin bir şey bilmediğini, sadece kendi karısı olduğunu söyledi bana. Şebekeden haberin bile yokmuş."

Karen güldü. "Haftada dört gece, Starhurst'a gider."

"Starhurst mu? Neresi orası?"

"Columbus'da, 83 üncü sokakta, eski, ama iyi bir otel. Kurt'un bir odası var orada. Yıllardır kendisinden başkası tutamaz o odayı. Hep ona ayrılmıştır. Birinci katta. 101 numaralı oda."

"Ne işe yarıyor?"

"Ne işine olacak... Orada ancak gerektiği kadar kalır. Tam zamanında gider Starhurst'a. Ziyaretçileri de tam zamanında gelsin ister."

"Kesme sözümü. Sabret. Yediye tam beş kala varır Starhurst'a. Tam yedide de ziyaretçisi gelir."

"Ne ziyaretçisi?"

"Kurt'un kulüplerinden birinin müdürü. New York'dan, Chicago'dan, ya da Washington'dan, Philly'den, ya da, ne bileyim ben, Miami'den. Sırayla gelirler. Birden fazla ziyaretçi gelmez. Kurt bir çantayla gider, müdür de bir çantayla gider. Kurt odasına çıkar, müdür de beş dakika sonra görünür. Merdiven otel girişinin sağma düşer. Kısa bir koridordan geçilir. Yazıhaneye asansör daha ileridedir, kimse görmez onları. Hem zaten görseler bile ne çıkar... Tertemiz giyinmiş, çantalı, saygıdeğer iki adam. Beş dakika arayla..."

"Yani ne demek bu, Karen?"

Karanlıkta döndü Karen. Yine terliyordu. Çıplak omuzu, Harry'nin omuzuna dokundu. Adeta yağlanmış gibi... Kaygan...

"Bir sigara ver bana, şekerim."

Harry masaya uzandı. Bir sigara verdi Karen'e. Kibriti yaktı. Esniyordu Karen. Birkaç nefes aldı sigaradan, sonra Harry'ye verdi onu. Doktor, masadaki tablada söndürdü sigarayı.

"Kurt'un çantasında, müdüre verilecek eroinler vardır. Paketler içinde." Karen mekanik bir sesle konuşuyordu, mekanik bir biçimde... "Müdürün çantasında da Kurt'la son görüştüğünden beri elde ettiği kâr. Nakit o' arak. Çantaların içindekiler yer değiştirir. Hesaplar yapılır, müdür çıkıp gider. Beş dakika sonra da Kurt çıkar. Bu kadar."

Harry, karanlığın içinde tedirgin tedirgin kıpırdıyordu. Karen, onu yatıştırmak istermiş gibi, usul usul okşadı sırtını.

"Altı ay önce, şebekenin tarihinde ilk defa, Washington müdürlerinden biri, Starhurst'a, randevusuna gelmedi. Müdürden çok kâtime benziyen orta yaşlı, sessiz bir adam, Carona."

"Parayı alıp kaçmış mı?"

"Kurt'un müdürlüğe getirdiği kimse kaçmaz, Harry. Carona, uçağı New York'a indiği zaman iki dedektif tarafından tevkif edildi."

"Para dolu çantayla mı?"

"Hayır. Müdür parayı yanında taşımaz hiçbir zaman. Başka bir araçla önceden gönderilir. Müdür de uçaktan indiği zaman parayı teslim alır. Mesele parada değil. Kurt'u rahatsız eden şey, Carona'nın yirmi yıl hapis isteğiyle cezaevine gönderilmesi oldu."

"Neden isteniyor bu ceza?"

"Cinayetten. Yirmi yıl önce içki yasağı yüzünden bir polisle iki adam döğüşmüşler. Polis, adamlardan birini vurmuş. Öteki adam da polisi öldürerek kaçmış, işte kaçan adam, Carona..."

"Kurt da bunu bildiği halde şebekeye Carona'yı aldı ha?" diye sordu Harry.

"Carona'nın cinayetle ilgisi olmadığı anlaşılmıştı. Kimse tanımamıştı onu, sorguya bile çekilmemişti. Kaatilin kim olduğunu bilmiyorlardı. Şahit filân yoktu ortada. Polis de, kaatilin arkadaşı da oracıkta ölmüşlerdi. Temiz iş."

"Peki nasıl oluyor da New York polisi yirmi yıl sonra Carona'yı yakalıyor?"

"İşte mesele bunda. Carona, bunu Kurt'tan başkasına söylemediğini ileri sürüyor. Avukatına öyle demiş. Avukat, polise ihbar edildiğini anlamış Carona'nın. İhbarı yapabilecek tek kişi Carona'nın karısı. Carona ise karısına polisi öldürdüğünü anlatmadığını söylüyor. Ama yalan da olabilir bu. Carona son günlerde bir sarışınla gezip tozuyormuş, karısı da bunu farkedince dayanamamış. Bu işin içinde bir iş var. Kurt da farkında bunun. Demin söyledim yâ, şebeke âdeta çökecek..."

"Carona'nın avukatı kim?" diye sordu Harry. "Tony mi?"

"Yok canım, nerden çıkardın bunu. Kurt'un kuklalarından biri. Zehir gibi bir adam. Bobby Trenton."

Harry'nin tüyleri diken diken oldu. "Yani Robert Cope Trenton mı? Şu eski yargıç..."

"Tamam işte o, şekerim."

"İnanmam," diye bağırdı Harry. "Yargıç Trenton'ın Anayasa hakkında bir sürü kitabı vardır. Uluslararası bir üne sahip."

"Dedim ya. Kurt en iyilerini seçer. Trenton bu şebekeye nasıl girdi, sorma bana. Bilmiyorum. Onu da kıstırmalardır. Neyse, Bobby, Carona'nın mutlaka serbest bırakılacağını söylüyor. Aleyhinde delil yokmuş. Öyleyse niye yakaladılar Carona'yı? Başka bir sebep mi var?"

"Çöküntü, ha?"

"Kurt'a kalırsa öyle. Bir yerden bir sızıntı olmuştur, Avrupa'da, belki de Orta Doğu'da, belki de Asya'da bir yerde... Carona da yakalandı işte. Bobby Trenton, korkulacak bir şey yok, demiş. Polisin istediği şey, Carona'nın ağızından lâf almakmış. Şebekeye dair, tabii. Haber ulaştırdılar Carona'ya. Ağızını sıkı tut, nasıl olsa kurtulacaksın, çıkınca da büyük bir para bekliyor seni, dediler. Ama ölü bir adam sayılır şimdiden. Doktor Welliver da bundan korktu zaten. Carona nasıl olsa öldürüleceğini anlayıp da konuşursa diye..."

"Kurt en iyi adamlarını Avrupa'ya, Asya'ya gönderdi. Çatlak nerde, bulup tamir etsinler diye. Eylül'de de kendisi gidiyor. Ama Carona, büyük tehlike şimdi. Yargıç Trenton, elini kolunu bağladı sayılır adamcağızın. Kurt da bu arada onu öldürtmek için plân kuruyor. Cezaevinde adam öldürmek kolay değil. Yani kaza olarak gösterip de... Şebekeye dikkati çekmeden... Plân hazır, ama vakit ister."

"Hay Allahım," dedi Harry. Karanlıkta terliyordu.

"İşte bunları sana anlatmamın sebebi de bu, şekerim. Kötü bir zamanda girdin şebekeye. Bir anlaşırса yandın demektir. Seni bilirim, Harry. Bu gibi şeyler için yaratılmamışsın sen. Carona bir ağzını ağarsa hepinizin hali duman. Tabii sen baskıya dayanamazsın. Bildiklerini anlatırsın polise... Kurt iyi etmedi seni seçmekle. Karakterini bilmiyor. İnşallah bundan sonra da öğrenmez."

"Belki de kızlar gibi yufka yürekli değilimdir, nerden biliyorsun?.."

"Kızma canım," dedi Karen usulca. "Sende bir kadının isteyeceği kuvvet var, orası öyle. Ama bir şebekenin isteyeceği kuvvet yok. Aslında sen dürüst, namuslu bir adamsın. Söyle bana: Niye girdin bu işin içine?"

Harry acı acı, "Sen niye girdiyse ben de onun için girdim," dedi.

"Para mı?"

"Para delisiyim."

Karen kollarını Harry'nin boynuna sardı. "Nerden rastladım sana, bilmem ki? Keyfim yerindeydi... Aklım fikrim hep paradaydı, param da vardı zaten... Şimdi bütün düşündüğüm sensin, Allah kahretsin. Seni seviyorum. Geç rastlamışım sana."

"Kendimizi kandırmıyalım, Karen. Beş parasız bir doktora yüz bile vermezdin. Ben de senin gibi bir strip-tease'ciyi takmazdım... İkimizin sebepleri de aynı. Hastayız. Çürümüşüz."

"Artık daha fazla konuşmıyalım," diye fısıldadı Karen.

Karanlıkta birbirlerine sarıldılar. Sıcaktı. Ama çok da sıcak değildi doğrusu. Gerilimin yarattığı bir terdi bu. Korku teri.

Harry, vahşice, "O öldüğü zaman ne olacak?" diye sordu.

"Carona mı? Çatlak bulunup tamir edilecek. Her şey eskisi gibi olacak..."

"Carona'dan bahsetmiyorum ben."

Gövdesini Kurt'un gövdesine bastırarak Karen, ellerini terli derisinde gezdirdi onun, tırnaklarını etine geçirmek istercesine...

"Keşke ölseydi. Ölseydi. Ölseydi. Benim gibi sen de kurtulurdun. Bir dakika durmam, evlenirdim seninle. Para hastası olabiliriz, ama ilâç olarak üç milyon dolar var ortada. Be'.ki de daha çok. Harry, serbest, hür, rahat olurduk... Onun bir ayağı çukurda, Harry. Biz daha genciz, yolun başındayız..." Elleriyle Harry'nin sırtını sıkıyordu olanca gücüyle. "Harry, hepsine konardık, birbirimizin olurduk. Böyle pis motellerde saklanmazdık..."

Ellerini çekip sırtını döndü Harry'ye.

Sırtını döndü Harry'ye. Harry de sırtını döndü. Islak ıslak dokunuyordu sırtları birbirine. Sabaha kadar, günışığı odayı dolduruncaya kadar konuşmadılar. Uykusuz, sıcak, yapışkan, ıslak gece Harry Brown'un aklına bir şeyler takmıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dört gün bu düşüncüyü kafasından çıkarmaya çalıştı ; ama ne zaman aklının bir köşesine itse, bir başka köşede belirliyordu. Her yerde, her zaman bu düşünce... İşine, uykusuna, yemeklerine, içkisine, hattâ cinsî hayatına bile karışmıştı. Karen'le beraberken bile kafasından çıkaramıyordu bu düşüncüyü. Onu yatıştırmak istiyordu Karen, ama olan olmuştu bir kere. Zayıfladı. Ağzı kasıldı kaldı. Göz! erine garip bir ışıltı çöktü. Ruh hastalarına döndüm, diyordu kendi kendine. Yoksa gerçekten bir ruh hastası mıyım? Delilerden başka kim cinayet tasarlar? Nerden de bulaşmıştı bu çirkefe? Bir cinayet tutkusuna kapılmıştı şimdi de, kendini bu tutkudan kurtaramıyordu. O, Harry Brown. Doktor Harrison Brown. Ne halde? Kafasına saplanmış olan cinayet düşüncesini söküp atmaya çalışıyor!

Komik bir şey bu, diye düşündü. Saçma. Olmıyacak bir şey. Bundan kurtulmalıyım. Ne yapıp yapıp kurtulmalıyım.

Telefon çaldı.

Yakıcı bir Pazartesi öğlesi. Saat bir. Kurt Gresham'ın sesi geliyordu telefonun öteki ucundan:

"Harry? Nasılsın, yavrum?"

"İyi, dedi Harry.

"Bugün yazıhaneye bir gelebilir misin, Harry?"

"Kaçta geleyim, Kurt?" Gresham'ın sesini duyunca âdeta hastalanmıştı.

"İkibuçuk iyi mi senin için?"

"İyi."

"Teşekkürler, Harry." Telefon kapandı. "Çıt" sesi giyotinin inmesine benziyordu.

İkibuçukta Doktor Brown, Kurt Gresham'ın yazıhanesine girdi. Açık mavi bir elbise giymişti Gresham. Beyaz bir de kravat takmıştı. Yuvarlak, pembe yüz keyifle gülümsedi.

"Sen misin, Harry? Tamam zamanında geldin. İyi. Nasılsın, yavrum?"

"Teşekkürler. Asıl, sen nasılsın, onu söyle?"

"Biliyorum, son iki kere muayeneye gelmedim diye azarlıyacaksın beni."

"İyi etmedin, Kurt."

"Biliyorum, biliyorum," diye eliyle işaret etti Kurt. "İşlerin çokluğu. Acele yapılması gereken birtakım şeyler vardı. Ufak-tefek şeyler, ama birikince vakit alıyor. Yaz boyunca şehirden dışarı adım bile atamıyacağım. Yalnız hafta sonları, be ki. Ama Eylül'de..." Keyifle gülümsedi. "Uzun bir tatile çıkıyoruz."

"Ya?" dedi Harry. Karen, kocasıyla gideceğini söylememişti kendisine. Koltuğa oturdu. Ne güzel, yazıhane, öylesine serindi ki... Ellibedinci kattan da şehrin manzarasına doyum olmuyordu doğrusu.

"Harry."

"Evet?"

"Sen güzel şeylerden hoşlanırsın, değil mi?"

"Evet."

"Dünyada öyle güzel şeyler var ki. Ama görülecek şeylerin çoğu da oldukça pahalı. Değil mi, yavrum?"

"Evet." Gresham ne demek istiyordu acaba?

Milyoner, masasındaki kutunun kapağını açtı:

"Puro?"

"İstemem, teşekkürler."

Küçük, yuvarlak, kırmızı dudaklı ağıza yerleştirildi bir puro. Pembe, tombul bir el çağmağı çıktı. Gresham, neşeyle, gülümsüyerek içmeye başladı purosunu. Birkaç nefes çekti. Sonra başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı puroyu.

"Pasaportun var mı, Harry?"

"Yok."

"Öyleyse çıkartırız."

Harry gözlerini kırıştırdı:

"Pasaport mu? Niye?"

Puroyu, başparmağıyla işaret parmağının arasında tutarak avucunu açtı Gresham, bir nefes daha çekti. Sonra, "Tatilimiz için tabii," dedi.

Harry nerdeyse gülecekti:

"Yani ben de seninle geleceğim, öyle mi?"

"Bir Eylül'de Avrupa'yla Orta Doğu'ya yolculuğa çıkıyorum. Altı hafta kadar sürecek. Belki de iki ay. Kalbim zayıf. Yanımda bir doktor olsun istiyorum tabii. Doktorum olarak, bol para alacaksın. Misafirim olarak da bütün masrafların karşılanacak. Nasıl, güzel mi, Harry?"

"Bütün yapacağım şey senin sağlığını ilgilendirmek mi?"

Gresham kıkırdı. "Belki bir-iki şey daha olur. Dur bakalım, önce dereyi görelim de, sonra paçaları sıvırız."

Ne olacak şimdi ? diye düşündü Harry. Güvendiği adamlardan biri mi olup çıktım yani? İlk görüşmemizden! beri dikkatle inceliyor beni. Ağını örüyor. Şimdi emin. Bana güvenebilir...

Ansızın, "Korkarım gelemeyeceğim, Kurt," dedi Harry.

"Oyun oynamıyalım, Harry." Yüzünün pembe rengi koyulaşverdi Kurt'un. Sesi daha sert çıkmaya başladı.

"Ben doktorum, Kurt. Hastalarımı bırakamam ki."

Puroyu tablaya fırlattı Gresham:

"Sen insanı bayağı uğraştırıyorsun yahu..."

Harry suçsuz suçsuz, 'Ben öyle düşünmüyorum,' dedi. Ne yaptığını kendi de merak ediyordu. Niye kızdırıyordu Gresham'ı, bilmiyordu. Nasıl olsa kazanamayacaktı. Kibritle oynayan çocuklar gibiyim, diye düşündü. Tehlikeli bir şey, ama eğlenceli.

"Harry, sen benim için çok değerli olabilirsin. Ben de senin için. Senin için neler düşünüyorum, bilsen." Demek Büyük Patron hâlâ aşağıdan alıyordu. "Boşuna vakit geçirmiyelim. Birbirimizi kırmıyalım. Beni baban yerine koy..."

Kim kiminle dalga geçiyor acaba, diye düşündü Harry.

"Peki ama, hastalarım ne olacak, Baba?"

İşte bu söz çileden çıkardı Gresham'ı. Kulakları ateş aldı sanki. Yüzünün öteki kısımları ise kül gibi oluverdi.

"Sana önceden söylüyorum, Harry. Doktorsun anladık, ama vakit varken hastalarını başka doktorlara devret. Hazırlıklarına başla şimdiden."

"Ya gelmezsem?" Bu resmen intihara teşebbüs, diye düşündü Harry. Nerdeyse ayağa kalkıp Gresham'ın yanına gidecek, koltuğunu devirip ayağıyla suratını ezecekti onun.

"Harry." Gresham titriyordu. "Bırak bu çocukluğu artık, anladın mı? Dinle beni." Karen haklıydı demek.

"Seçme hakkım yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Yok!" Harry ağır ağır sigara paketini çıkardı cebinden.

Bir sigara alıp törenle yaktı. Sonra yavaşça, "Peki, Kurt," dedi. "Söyle bakalım."

"Ha şöyle, Harry. Bir kere karıştın bu işin içine. Hayat memat meselesi bu. Yalnız senin değil, benim hayatım da var bu işin içinde. Seçme hakkın yok. En ufak dikkatsizlik hayatına mal olabilir. Bir çeneni açarsan, yan. din gitti demektir, şakam yok. Ne söyleniyorsa onu yap, gör bak, neler kazanırsın."

"Şairler gibi konuşuyorsun, Kurt."

"Peki peki... Seni istiyordum, elde ettim. Paran neyse onu vereceğim. Sen de servet içinde yüzerken şunu aklından çıkarma: Bir kere girdin bu işe, bir daha çıkamazsın."

Harry susuyordu. Bir Süre sonra konuşlu: . "Anlaşıldı. Şimdi bir tek sorum kaldı soracak: Ne kadar zengin olacağım?"

Kulaklar eski pembeliklerini aldılar. Kül rengi yüz canlanıverdi.

"Ben de bunu duymak istiyordum, Harry. Bir an için korkuttun beni. Gittikçe daha çok hoşlanıyorum senden. Açık açık konuşuyorsun. Biraz da meydan okuyorsun. Eh, ilk yıl sonunda temiz ellibin dolara sahip olacaksın." Bir puro daha yaktı.

"Nasıl olur?"

"Haa, unuttum söylemeyi. Benimle yolculuğa çıkmak yirmibeşbin dolar daha kazandıracak sana. Bu da avans sayılır. Gelecek yıl, en aşağı yüzbin doların var. Beni kızdırmazsan her yi. daha da yükselir bu. Kızdırmazsın biliyorum. Göreceksin, nasıl hızla terfi ediyorsun... Kısa zamanda şebekenin idarecilerinden biri olur çıkarsın."

"Sonra bir şey daha var," dedi Kurt Gresham. "Şebekenin idarecileri arasına girdin mi, vasiyetnameme de girersin."

"Vasiyetnameme mi?" diye bağırdı Harry. Şaşırmıştı.

"Şaşırdın, değil mi? Bu da bizim ihtiyarlık sigortamız işte." Gevrek gevrek güldü. "Sosyal sigorta. Dokuz idareci var. Sen onuncusu olacaksın. Ben ölünce adam başına yarım milyon dolar düşecek. Biliyor musun ben kaç milyonluk adamım, Harry?"

"Hiç fikrim yok."

"Doğrusunu istersen, ben de pek bilmiyorum. Aşağı yukarı yüz milyonluk adamım. Çoğu piyasanın durumuna bağlı. Eroine. Adam başına yarım milyon dağıtınca işin aslında bana pek bir şey kalmıyor. İdareciler sağlığını isterler benim. Aylıklar, primler daha çoğunu kazandırır onlara. Anlıyorsun ya, Harry, şu kalbim durmadan atmalı, işlemeli. Ben yaşarken kazanacağın para, öldüğüm zaman eline geçecek yarım milyondan çok daha fazla. Yine de yarım milyonluk miras insanın, içine emniyet veriyor, değil mi?"

"Şey... Kurt, bilmem ki ne desem..."

Gresham hâlâ gülerek bakıyordu ona.

Seni yalancı, diye düşündü Harry. Vicdansız, burnu büyük ya'.ancı! Beni ne kirli işlere karıştıracaksın kimbilir, kimbilir, belki de kana bulatacaksın elimi. Şimdi de burnumun ucuna para tutmuş, koklatıyor, istediği yere çekecek...

"Öyleyse birbirimizi anlıyoruz?" dedi Gresham.

"Evet, Kurt."

"Sen de doktorumsun?"

"Ölünceye kadar?"

"Ölünceye kadar."

"Doktorunum."

"Tatile çıkıyor musun benimle?"

"Evet."

"Yola çıkmadan önce paranı alacaksın. Şimdilik paraya ihtiyacın var mı?"

"Yok."

"İyi öyleyse, yavrum. Bazı dertlerim var, ama onları yolda konuşuruz. Hoşuma gittin bugün. Sert adamsın. Meydan bile okudun bana. Gresham Şirketi'nin göz bebeklerinden olacaksın."

Şişman adam, koltuktan zorla kalkarak yanına geldi onun. Harry ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim geldiğine," dedi Gresham.

Kolunu Harry'nin omuzuna atarak kapıya kadar geçirdi onu.

"Karen'in de selâmları var," dedi aynı yumuşak, babacan sesle.

"Öyle mi?" Harry şaşkınlığını gizliyememişti. Kurt farkına vardı, ama renk vermedi.

"Karen'i son günlerde sık sık görüyorsun..."

"Tatlı bir kadın," dedi Harry aptalca.

"Aman Tony'ye dikkat et."

Harry kekeledi:

"Eee... efendim?"

"Tony Mitchell'e."

"Haa," dedi Harry.

"Kıskançlık iyi bir şey değil, Harry. Her şey gizli elmalı. İnsanların düşüncelerine saygı göstermeli. Özellikle kocaların düşüncelerine. Ha?"

Gresham güldü.

Harry de güldü. .

Omuzuna dolanmış kol birdenbire sıkıverdi Harry'yi. İçtenlikle, dostça. Bu da Doktoru korkuttu.

Kurt Gresham omuzunu bıraktı Harry'nin.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Bir Salı ikindisi saat beşte, Dr. Alfred McGee Stone Dr. Harrison Brown'un muayenehanesine uğradı.

"Karım şehirde, alışveriş yapıyor," dedi Dr. Stone. "Yemeği bizimle yer miydiniz, diye soracaktım."

"Tabii, Doktor, teşekkür ederim," dedi Dr. Brown.

"Sekizde, iyi mi?"

"Çok iyi."

"Bir yer biliyorsanız... Karım hep yeni yerler arar. Bildiğiniz iyi bir lokanta varsa..."

"Giobbe nasıl? Greenwich'de bir İtalyan lokantası."

Mrs. Stone şişman, pırıltılı gözleri olan bir kadındı. Tavuğa benziyordu. Giobbe'de getirilen yemeklerin hepsinden yedi.

"Biliyor musunuz, Doktor," dedi Harry'ye, "çoktandır böyle güzel yemek yememiştim."

Dr. Stone peçeteyle dudaklarını silerek, "Teklifimi düşündünüz mü, Doktor?" dedi.

Harry terbiyeli terbiyeli, "Evet," dedi.

"Karar veremediniz galiba."

"Veremedim."

"Vakit var daha. Karar verir vermez bana bir telefon edersiniz herhalde."

"Tabii, Doktor."

Dr. Stone, Taugus Enstitüsü'nden bahsetmeye başladı. "Anladığıma göre," dedi, "bu işin parasının azlığı düşündürüyor sizi. Takvim yaprakları gibi konuşmak istemem ama, mutluluk her zaman parayla sağlanamaz."

"Mutluluk mu?" dedi Harry; elinde Chianti'yle dolu bardağını tutuyordu. "Hiç mutlu bir insan gördünüz mü ömrünüzde, Doktor?"

"Bir sürü gördüm. Ya siz?"

"O, daha mutlu olamayacak kadar genç," dedi Bern'ce Stone.

"Peter Gross mutlu," dedi Dr. Alfred Stone. "Lewis Blanchette mutlu. Ben de mutluyum. Karımı, çocuklarımı, torunlarımı seviyorum. İşimi de seviyorum. Zengin değilim, ama rahat bir hayat sağlıyorum aileme. Kitaplara, plâklara, golfe, dışarda yenilen akşam yemeklerine harcamıya da artıyor param. İnsan daha başka ne ister ki?"

Harry konuşmuyordu.

"Siz mutlu değil misiniz, Dr. Brown?" diye sordu tombul kadın.

"Değilim galiba, Mrs. Stone."

"Enstitü'ye, aramıza katılın," dedi Dr. Stone. "Mutlu değilsiniz, çünkü birtakım ihtiyaçlarınızı karşılayamıyorsunuz. Öyle değil mi?"

"Öyle galiba, Dr. Stone." Bir salak gibi hissediyordu kendini.

"Size Harry diyebilir miyim?" Taugus Enstitüsü müdürü gülümsüyordu.

"Tabii," dedi Harry.

*

Boyun eğmişti artık. Karşı koymıya çalışmıyordu; hayalî bir şey değildi bu. Evet, boyun eğmişti kaderine. İhtiyar düşmana karşı çarpışacaktı.

Bir tek avantajım var, diye düşündü Dr. Harrison! Brown düşman, çarpışacağıı bilmiyor kendisiyle. Ölüm-kalım savaşı olacak bu. Seçme hakkım yok. Kendisi söyledi. Bir arenaya kapatılmışım. Ya öldüreceğim, ya da öldürüleceğim. Ağır ağır öldürüleceğim. Hiç olmazsa o ansızın ölür... Artık kendini kaatil yerine koyduğu zaman, pek rahatsız olmuyordu. Aynaya da bakabiliyordu. Plânlarını da sakın kafayla kurabiliyordu.

Daha iyi uyuyordu artık, daha iyi çalışıyordu, daha iyi sevişiyordu.

Plânını Karen'e açmamıştı. Karen biliyordu zaten Starhurst'u iyice anlatmıştı ona. Harry'nin neler yapmayı tasarladığının farkında olmasa anlatır mıydı hiç?

Boyun eğmişti kaderine, Kurt Gresham'ı öldürecekti. Doktoru olarak kolayca öldürebilirdi onu. Aynı zamanda tehlikeli bir işti bu. Hele onun karısının âşığı olunca daha da tehlikeliydi... Dul kadını, milyonları, geceleri gördüğü rüyaları... Hepsini eline geçirecekti. Gresham ölecekti ölmesine, ama bu meseleye Dr. Harrison Brown'un adı bile karışmamalıydı.

Basbayağı cinayet olacaktı bu; hilesiz bir cinayet. Chicagolu gangsterlerin işlediği cinsten. Bir amatörün işliyeceği cinayetlerden değil de, yeraltı canilerinin işliyeceği cinsten. Doktorlar, kendi usulleriyle cinayet işlerlerdi. Zehir ya da iğne kullanarak. Kuşkuyu üstüne çekmemek için Dr. Brown bu usullere başvurmayacaktı. Gangsterler gibi silâh kullanacaktı.

İşte ilk problem buydu.

Silâh, tabii tabanca olacaktı. Ama tabancası yoktu. Bir tabanca satın almak, tahkikatı kendi üstüne çekmek demekti. Ehliyetsiz, kanunî yollardan gitmiyerek bir tabanca bulmalıydı. Profesyonel kaatillerin kullandıkları cinsten, serî numarası kazanmış bir tabanca bulmalıydı. Cesedin yanında ele geçecek böyle bir tabanca, cinayetin bir profesyonel kaatil tarafından işlendiği zannını uyandırabilirdi.

Central Park yakınlarındaki muayenehanesinde gününü hastalarına bakmakla geçiren bir doktor, böyle bir tabancayı nasıl elde edebilirdi acaba?

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yapış yapış bir Cuma akşamı, Tony Mitchell telefon etti:

"Bir hafta sonu tatiline ne dersin, Harry? Yalnız seninle ben, ikimiz. Kayığı alırım, Montauk'a kadar açılırız. Greshamlar hafta sonunda başka yere gidiyorlar, burada değiller."

"Biliyorum," dedi Harry Brown. "Maine'de bir yere gidiyorlar. Geceliği yüz dolarlık bir yerdir herhalde."

"Her şeyi bilirsin Doktor..."

"Öyle tabii," dedi Dr. Brown.

"Sabahleyin erkenden geleyim mi seni almayı?"

"Erkenden... kaçta yani?"

"Altıda."

"Çok erken. Ama, peki peki, öyle olsun Tony. Hazır olurum o saatte."

Tony Mitchell'in kayık dediği şey, kocaman, kamaralı bir motordur. Montauk'a gidip balık tuttular, yüzdüler. Tuttukları balığı kızartıp yediler motorda, biraz da içki içtiler. Akşam olunca, bir otele gidip iki odalı küçük bir daire tuttular. Yıkanıp elbise değiştirdiler sonra, yakınlardaki bir lokantaya akşam yemeği yemeye gittiler. Orada güneşten yanmış, sırtı açık elbiseler giyen iki kızla tanıştılar. Birlikte bir gece klübüne gidip dansettiler kızlarla; Tony fıkra anlattı, güneşten yanmış kızlar da bol bol güldüler. Sonra yine dansettiler. Bir süre geçti, Tony'yle kızlardan biri ortadan kayboldu. Harry de öteki kızı alıp otele döndü. Orada bir "iyi geceler" öpücüğü verdi kızı. Kendi dairesine çıkıp yeniden yıkandı, pijamalarını giydi, yatıp uyudu. Sabahleyin uyanır uyanmaz ilk işi Tony'nin odasına bakmak oldu. Yatağı bozulmamıştı Tony'nin; banyoya gidip dişlerini fırçaladı Harry, yeniden yatağa girdi.

Öğleden sonra Tony, "Şimdi boşver şu motoru," dedi. "Otelde kalalım. Havuzda yüzer, bikinili kızlara lâf atarız. Temmuzun ortasında, bu sıcakta kim uğraşacak talik tutmayla... Tamam mı?"

"Tamam."

"Biliyor musun, Greshamları özledim. Şu moruk bayağı hoşuma gidiyor. Karen desen, bir içim su."

"Öyle."

"Yine başladık tek kelimelik cevaplar vermiye. İçkinin etkisi mi?"

"Evet."

"Hadi inip havuzun kenarında yemek yiyelim."

Havuzun kenarında, Tony dedi ki:

"Nasıl oluyor da birdenbire tunç gibi bir renk alıyor gövden? Ben, önce ıstakoz gibi kızarıyorum."

"Yaratılış. Söylesene Tony, insanlar nasıl adam öldürüyorlar?"

"Ne?"

"Nasıl adam öldürüyorlar?"

"İçkinin etkisi filân değil... Düpedüz sarhoşluk derler buna, evlâdım. Şu önündekileri yemeye bak sen. iyileşirsin."

Şemsiyenin altındaki masada yemeklerine devam ettiler. Tony'nin keyfi yerindeydi. "Hah, işte şuna bayıldım doğrusu. Şu ilerdeki. Beyaz mayolu, uzun boylu. Galiba onu keseceğim..."

"Nasıl adam öldürülür?" diye sordu Harry.

Tony uzun uzun baktı ona. "Sende ne var bugün yahu?"

Harry, gülümsüyerek, "Dün gece onu düşünüyordum," dedi. "Lokantada, gece klübünde. Çevremdekilere bakıp. İçlerinden çoğu mutlaka birini öldürmek istiyordur, diye düşündüm. Ya karısını, ya kocasını, ya da bir başkasını. Sen hiç birini öldürmek istedin mi, Tony?"

"Tabii. Seni. Hemen şimdi!"

"Peki, ne yapardın?"

"Ne mi yapardım?"

"Yani beni öldürmek istesen. Nasıl becerirdin bu işi?"

"Demek dün gece bu zırvaları düşünüyordunuz, Dr. Brown."

"Otele döndüğümde körkütük sarhoştum," diye güldü Harry.

"Belli, belli. Kaçta döndün otele?"

"Erken döndüm."

"Yaa," dedi Tony Mitchell. "Hangi odada kaldın? Bizim odada mı, yoksa o ufak-tefek sarışının odasında mı?"

"Bizim odada."

"Eee, nasıldı sarışın?"

"Ne bileyim ben. Bir kere öpüp kırı şı kıldım. Hadi, Tony, gider şu merakımı artık. Nasıl yaparsın?"

"Neyi nasıl yaparım?"

"Beni nasıl öldürürsün. Daha doğrusu, öldürürdün? Tabancayla mı?"

Avukat, "Kes artık bunu," diye homurdandı. "İçki seni serseme çevirmiş. Bir ilâç alsan iyi edersin. Zaten dün gece yaptığından belli. Avucunun içindeydi sarışın. Sen tut, bir kerecik öpüp kırı şı kır. Olacak iş mi? Hasta mısın, bir şeyin mi var, Harry?"

Ayağa kalktı Tony. Göz kırptı:

"Şimdi şurada cici cici otur, ilâcını bekle. Ben şöyle bir uzanıyorum. Beyazlı kızla dönerim birazdan. Gör de bak, bu iş nasıl beceriliyormuş."

"Tabancayı nereden alırdın?"

"Ne tabancası?"

"Beni öldürmek için. İz bırakmaman gerekiyor. Tabancayı nereden aldığın belli olmamalı. Namuslu bir avukat nereden bulur böyle bir tabancayı?"

"Neden öldürmek istiyecemişim seni?"

"Herhangi bir sebepten. Diyelim ki, benden nefret ediyorsun."

"Yok canım. Ben öldürür müyüm seni hiç?"

"Ne olursa olsun, öldürmez misin?"

Tony'nin koyu gözleri soğuyuverdi birden. "Ne olursa olsun, öldürmem. Değer mi ? Sonra adamın başına çorap örerler. Bak şimdi, Harry, belki böyle konuşmak senin hoşuna gidiyor. Ama şunu aklından çıkarma: Benim gitmiyor. Anlaşıldı mı?"

Harry güldü:

"Ünlü ceza hukukçusu bana meslek sırrını açmaktan çekiniyor."

"Ne sırrı?"

"Tabancayı nereden bulacağını..."

"Tabanca mabanca bulmazdım ben," dedi Tony. Sonra o da güldü. "Ben şimdi seni bir biçime sokarım. Garson..."

Bir garson geldi:

"Evet efendim?"

"Arkadaşıma bir viski getir. Double olsun. Beyni sulanmış."

"Peki efendim," dedi garson; sonra sırtarak gitti.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karen'i özlemişti. Pazartesi günü telefon etti, Gresham'ların Çarşamba'ya kadar dönmiyeceklerini öğrendi. Çarşamba günü yeniden telefon etti. Bu kere, Karen çıktı karşısına. Kesin konuştu: Cumartesi'ye kadar Harry'yi göremiyecekti.

Cumartesi günü Karen, Doktoru aradı. Sıcak, insanı terleten bir akşamdı, evine geldi Harry'nin. Geçirdiği uzun tatil yüzünü soldurmuştu; kara bir elbise giymişti üstüne. Doktor kapıyı açınca onu öpmeyi.

"Maine'de eğlendiniz mi?" diye sordu Harry.

"Sabahtan akşama kadar oturduk durduk. Dinlendik. Ya sen?"

"Eh işte."

Karen'in yeşil gözleri gölgedeydi. Sinirli sinirli bakıyordu.

"Bir içki versene, şekerim."

"Votka?"

"Cin. Çok olsun."

Harry mutfığa gidip içkileri hazırladı. Bir süre sonra da elinde iki uzun bardakla döndü. Karen sigara içiyordu. Doktoru görür görmez ayağa kalkıp kadehlerden birini aldı. Gidip koltuğa oturacakmış gibi sırtını döndü doktora. Sonra geri döndü yeniden, ağır ağır, yavaş sesle konuştu:

"Karar verdiğine çok sevindim."

"Ne kararı?"

"Tony'yi gördüm. Montauk'da geçirdiğiniz hafta sonunu anlattı."

"Eee? Ne olmuş?"

Karen bir yudum aldı içkisinden. Oturdu. Elindeki sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü.

"Tony durmadan nasıl konuşur bilirsin. Sarhoş olunca insanların neler saçmaladıklarını anlatıyordu. Harry Brown da kafayı çekmiş bir gün, oturup ceza hukukçusu olan arkadaşına birtakım şeyler sormuş. Nasıl adam öldürüleceğini, cinayet işlemek isteyen birinin nasıl bir tabanca elde edebileceğini sormuş. Tony memnun. Bunları kendisine sordun diye. Başkası olsa, seni ciddiye alabilirmiş. Aptalca bir şey değil mi bu senin yaptığın, şekerim? Böyle açık açık da sorulmaz ki?"

"Ne demek istiyorsun anlamadım," dedi Harry. "Sadece çene çalıyorduk, o kadar."

Bardağını kaldırıp bir yudum daha içti Karen. Sonra, "Evet, şekerim?" diye mırıldandı.

Harry de içti. "Sahi," dedi, "Tony'yi görecektin vaktin oluyor da neden beni görecektin vaktin olmuyor?"

"Seni seviyorum çünkü. Tony'ye gelince... O sadece Tony benim için."

"Anlıyamadım."

"Kurt durmadan yazıhaneyle ev arasında mekik dokuyor. Başını kaşıyacak vakti yok. Evden pek uzaklaşmak istemedim ben de. Carona, meselesi sarpa sardı. Kurt bütün vaktini o meseleye harcıyor. Maine'e de eğlenmek için, dinlenmek için gitmedik. Bazı insanlarla konuşmak için gittik. Carona meselesini, Gresham Şirketi'nin durumunu, Kurt'un Eylül'de Avrupa'ya yapacağı yolculuğu konuştular. Biliyor muydun Kurt'la gideceğini?"

"Biliyorum," dedi Harry. "Tony'yi görecektin vaktin oldu demek?"

"Kiskandın mı?" diye gülümsedi Karen.

"Seni öyle özledim ki, Karen. Her yerde seni görür gibi oluyorum." Yaklaşıp Karen'in üstüne eğildi.

"N'olur, canım, şimdi olmaz." Bir sigara daha yaktı Karen, derin bir nefes aldı. Çıkan dumanın gerisinden konuştu:

"Tony, Kurt'un avukatlarından biri. Kurt'la birlikte bizim eve gelir arasına. Yine geldi. Kurt'u ansızın çağırdılar. Telefondan. Biz de birkaç dakika kadar konuştuk. Saçmalama, Harry... Biliyorsun, çok sevindim bu işi yapacağına. Ama yine de biraz utanıyorum."

"Niye?" dedi Harry.

"Bu işi sen yapmamalıydın. Ben yapmalıydım. Ama bende o cesaret yok."

Harry, kısa kesti:

"Konuşmalıyım bunu."

"Konuşmalıyız. Korkağın biri olmasaydım..." Cini bitirdi. "Kendim öldürmezdim de, başka birine öldürtürdüm. Kiralık bir kaatile. Mesleğimde bir sürü kiralık kaatil tanıdım. Ama böyle bir şey yaptın mı, ömrünün sonuna kadar şantajla karşılaşırsın. Yağmurdan kaçayım derken doluya... Harry..."

"Evet?"

"Sen doktorusun..."

"Olmaz," dedi Harry. Sonra sessizce odayı adımlamaya başladı. Karen, merakla takip ediyordu onu. Harry durup Karen'e baktı: "Peki, konuşalım öyleyse. Bu işin benimle ilgisi olduğu belli olmamalı. İlâçla filân öldürsem hemen benden şüphelenirler. Tam aksini yapmalıyım. Gangsterler gibi vurmalyım onu."

Karen, usulca, "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi. "Ama yine de..."

"Bak, Karen. İşin içinde sen olmasan da vuracaktım onu. Yoksa ömrümün sonuna kadar kukla gibi oynatılır dururum. Hiç seçme hakkı verilmedi bana. Çekip aldılar. Neyin içine girdiğimi bile bilmiyordum. Farkına varınca iş isten geçmişti. Ya kalırsın, ya da çıkarsın. Daha doğrusu ölün çıkar. Kurt bunu böylece belirtti. Ya büyük bir suç işleyip kurtulurum, ya da boynumun üstünde ölüm tehdidi, Kurt için, bir sürü ufak-tefek suç işlerim... Kendimizi kandırmayalım. Hayatım için çarpışıyorum ben... Daha doğrusu, hayatımız için."

Karen, önündeki kadehe uzattı elini. Boş olduğunu gördü. Boş kadehe bakarak, "Harry... Neye ihtiyacı var?" diye sordu.

"Bir tabancaya. Bir de susturucuya. Tabii, kursu da. Tabancayla susturucudaki bütün izler, numara!" hepsi silinmeli... Kimyevî incelemelerde bile anlaşılamamalı. Tam profesyonel işi. O tabancanın yerde bulunmasını da istiyorum."

"Tony'ye bir şey söylememeliydin. Önce bana gelmeliydin. İstediklerini bulabilirim sana, Harry."

"Senin bağların var... Öyle ya; bu hiç aklıma gelmemişti." Karen'in, boş kadehi durmadan dünde çevirdiğini gördü. "Bir içki daha?" diye sordu.

"Lütfen."

Karen'in ellerini öptü Harry. Mutfağa gidip içkiyle döndü. Karen susamışçasına dikti içkiyi. Harry yanmasında dikiliyordu, içkiyi bırakıp ona baktı Karen. "Sen uzaklaş, canım... Neredeydin, oraya git. Benimle bağlarını kopar. Eskiden, strip-tease yaptığım günlerde, Frisco'daki bir gangsterin göz bebeğiydim. Benim için deli olurdu. O zaman takma adım neydi, biliyor musun?" . "Neydi?"

"Jackie Jill. Cici bir ad, değil mi? Bütün strip-tease'cilerin adları cicidir zaten. Beni Jackie Jill diye bilirdi. Ben de onu, Joe Amca diye, o kadar. Benim New York'ta olduğumu bilmez bile. Hele Bayan Kurt Gresham olduğum aklının kenarından bile geçmez. Gülme, çok duygulu bir adamdır. Uzun zaman oldu onu görmiyeli. Ama Jackie Jill'i hatırlar."

"Hoşuma gitmiyor bu," diye mırıldandı Harry.

Karen güldü. "Yeniden birşeyler olur sanıyorsan hiç canını sıkma. Joe Amca'ya telefon ederim buradan. İstedığın şeyleri bulur o. İkimiz için de tehlikesiz. Jackie bize iyilik olsun diye yapar. Soru filân da sormaz. Hep böyle hareket eder o. Verdiği malın neye kullanılacağını merak bile etmez. Arz ve talep meselesidir bu onun için. Joe Amca, perdenin ardında ne var, ne yok, sorup soruşturamaz. Senin deyimle, Harry tam bir profesyoneldir."

"Nasıl telefon edeceksin?"

"Postahaneden ararım. Şehirler arası. Jackie Jill andıyla. Bende telefon numarası var. Joe Amca'ya epey iyiliğim dokunmuştu zamanında. Bana güvenir. Bir şey sormaz. Ne dersin, Harry?"

"Peki, ama dikkatli ol."

"Sonra?"

"Sonrasını daha ben de bilmiyorum. Belki Starhurst'ta. Hep dediğin saatte gider, değil mi, oraya?"

"Saniyesi saniyesine."

"Yediye beş kala gider."

"Tam yediye beş kala."

"Ziyaretçi de yedide gelir?"

"Tam yedide. Ne bir dakika erken, ne bir dakika geç. Öyle kafalarına sokmuştur ki bunu, ödleri patlar. Tam zamanında gelirler."

"Demek bana beş dakika kalıyor," dedi Harry. "Yeter herhalde. Yetmeli... Sonra... Sonra aynı anda başka bir yerde bulunduğumu da isbat etmeliyim... Bir şey olur da soruşturma yaparlarsa..."

"Harry."

"Evet?"

"Sana söyleyecek bir şeyim var."

Sesinde öyle bir karışıklık, öyle bir utanç vardı ki, Harry hemen başını kaldırdı:

"Ne var?"

"Şimdi söylemeliyim bunu sana..."

"Neyi?"

"İşler ters giderse..."

"Eee?"

"Yalan söylerim. Kendimi bilirim ben. Seni yapayalnız bırakırım. Fikir senin fikrindi, derim. Bu işi yapmıya senin kandırdığını söylerim... Sana söyledim, canım, seviyorum seni, seviyorum. Ama kendimi de bilirim. Kendi canımı kurtarmıya bakarım. Seveyim, sevmiyeyim, kendimi kurtarmıya bakarım. Bunu anlamam istiyorum. Her şeyden önce."

Harry, Karen'e baktı:

"Saygıdeğer bir kadınsın, Karen."

"Korkağın biriyim."

"Teşekkür ederim."

"Niye?"

"Benimle açık açık konuştuğuna. Ama üzülme. Hiçbir şey ters gitmiyecek."

"Ama polisler? Baskı yaparlar. Kendi usulleri vardır..."

"Delil olmayacak ki ellerinde."

"Ama düşün, Harry. Şimdi. Her şeyden önce."

"Düşündüm, Karen," dedi Dr. Harrison Brown. "Öldüreceğim onu. Öldürmek zorundayım da ondan. Bir şey ters giderse, kendimi de öldürürüm."

*

Pazar gecesi, Kurt Gresham'lar, Park Avenue'daki evlerinde bir parti verdiler. Neşeli bir partiydi doğrusu. Herkes resmî giyinmişti. Mrs, Kurt Gresham, Cassini'de , diktirilmiş pırl pırl elbisesi içinde göz kamaştırıyordu. Konuksever ev sahibi, Eylül'de birkaç ay için Avrupa'ya gideceğini söyledi konuklarına. Aile doktorunu da birlikte götüreceğini sözlerine ekledi. "Genç olsaydım karımı götürürdüm, ya da sevgilimi. Ya da hem karımı, hem de sevgilimi götürürdüm. Ama yaşlıyım, doktorumu götürüyorum. Ne yaparsınız..."

Bir kahkaha koptu salonda. Karen, konukları ışıklarla donatılmış yemek odasına çağırdı: Şampanyaya, nefis yemeklere.

"Ha, Harry," dedi Kurt Gresham. "Tony, senin pasaport için gerekli müracaatı yaptı. Ama bir kere de senin gitmen gerekiyormuş."

"Peki," dedi Harry.

"Tony de seninle gidecek. Böyle iş'lerde insanın yanında hep bir avukat bulunmalı."

"Tabii," dedi Harry.

Tony Mitchell gülümsedi. "Çarşamba sabahı onda... İyi mi, Doktor? O saatte gelebilir misin?"

"Evet," dedi Harry.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Pazartesi, Ağustos'un ilk günüydü. Ağustos'un ilk günü olan o Pazartesi, saat ikiyi tam on geç, Dr. Harrison Brown'un muayenehanesindeki telefon çaldı. Santraldeki kız, "San Francisco'dan Dr. Harrison Brown'u arıyorlar," dedi. Sekreteri, Doktora uzattı telefonu. Dr. Harrison Brown ahizeyi aldı eline:

"Ben Dr. Harrison Brown."

Bir ses, "Dr. Harrison Brown'la mı görüşüyorum?" diye sordu. Kalın bir erkek sesi idi.

"Merhaba, Doktor. Ben Jackie Jill'in amcası. Joe Amca. Hatırladınız mı beni? Geçen yıl New York'a geldiğimde muayene olmuştum size. Nasılsınız, Doktor?"

Dr. Harrison Brown'un belkemiğinden yılan gibi bir korku geçti. Oturduğu iskemlede dikildi Doktor. "Evet?" diye sordu. "Evet?"

"Sizden bir ricam olacak, Doktor."

"Rica mı?" Mendiliyle alnının terini kuruladı.

"Kardeşim Ben, geçen hafta öldü. New York'da. Ölüsü yakıldı..."

"Evet?"

"Kardeşim vasiyet etmişti. Küllerinin okyanusa atılmasını istiyor. Atlas Okyanusu'na."

"Evet?"

"Çok zahmet olacak size. Ama ben bir süre daha burada, Frisco'da kalmak zorundayım. New York'da da bir sizi tanıyorum, Doktor. Başka bildiğim kimse yok. Külleri siz alıp, kardeşimin son isteğini yerine getirir miydiniz? Beni öyle sevindirirsiniz ki..."

Harry dudaklarını ıslattı diliyle. "Nerde küller? Nereden alacağım?"

"Cenaze işleriyle uğraşan bir şirkette. Yonkers'da. Hipodrom var ya, işte orada. Allerton Avenue'da. Smith and Smith adında bir şirket. Orada Franklin Gregory Archibald Smith'i bulacaksınız. Yapar mısınız bu işi?"

"Ne zaman? Kaçta?"

"Yarın, saat birde. Mr. Smith'e telefon edip söyledim. Haberi var. Biliyorsunuz, geçen yıl ben de bir kere yardım etmiştim size. Bin dolar borç vermiştim. Haa, sahi, bir taşla iki kuş vurmak buna derler. Bugünlerde işleriniz iyi gidiyormuş diye duydum. Doktor, bana olan horcunuzu, bin doları, şimdi ödiyebilir misiniz acaba?"

"Ödiyebilirim."

"Çok iyi. Smith and Smith'e daha cenaze masraflarını vermedim. Parayı almadan da kardeşimin küllerini vermezler. Tesadüf, masraflar da bin dolar tutuyor. Bara olan borcunuzu şirkete yerip külleri alırsanız ödeşmiş oluruz. Tamam mı, Doktor?"

"Tabii. Tamam."

"Nakit olarak verseniz... Verebilir misiniz nakit olarak?"

"Tabii. Adı ne? Yani kardeşinizin adı neydi?"

"Kardeşimin adı, söyledim ya, Benny'di. Benjamin A. Smith. Bilinen bir ad, değil mi? Cenazeyi kaldıranların adı da Smith... Hancının da adı aynı, yolcunun da. Zavallı Ben, az çekmedi kanserden. Neyse... Anlaştık ya, Doktor? Adresi aldınız, değil mi?"

"Aldım."

"Yarın saat birde. Parayı unutmayın. Çok teşekkür ederim."

San Francisco'daki Joe Amca telefonu kapattı. Sessizlik.

*

O gün öğleden sonra, Dr. Harrison Brown, Dr. Manley Lomper adlı bir arkadaşını buldu. Eylül ve Ekim aylarında kendi hastalarına bakması için onunla anlaştı. Hastaları için bir mektup kaleme aldı sonra; Eylül ve Ekim aylarında yolculukta olacağını, kendi yerine Dr. Manley Lamper'ı bırakacağını yazdı. Lamper'ın adresini, telefon numarasını verdi. Sekreterine, kendisinde adresi bulunan bütün hastalara o mektuptan bir kopya çıkarıp yollamasını söyledi. Bir Eylül'den sonra edilecek bütün telefonları da Dr. Lamper'a bağlıyacaktı.

*

Ertesi sabah, Dr. Harrison Brown, muayenehanesine giderken, bankaya uğrayıp yüzer dolarlık on banknot çekti.

ONALTINCI BÖLÜM

Yonkers'daki tertemiz caddelerden birinde, iki katlı, tuğladan yapılmış bir binaydı bu. Kaldırımlarda bol gölgeli ağaçlar, yolun iki yanında yeşil çimenli, bahçeli pırlı pırlı evler vardı. Birkaç tane de dükkân: Bir bakkaliye, bir temizleyici, bir berber, bir eczahane, bir çiçekçi, bir de cenaze şirketi. Arabasını yavaş yavaş sürüp yüz metre kadar ilerdeki bir çıkmaza park etti. Arabadan çıkarken de ceketinin iç cebindeki para zarfını şöyle bir yokladı.

Hiç acele etmeden, ağır ağır tuğla binaya doğru yürüdü. Beyaz mermerdendi binanın cephesi, geniş camlı bir kapısı vardı. Kapıyı açınca kendini bol tüylü gri bir halı, uzun gri bir masa, gri iskemle ve sıralarla döşeli serin bir odada buldu. Tam karşıda, odanın öteki ucunda, küçücük gri bir masanın başında sarışın bir delikanlı oturuyordu. Sarışın delikanlı ayağa kalkıp yanına geldi onun. Yumuşak bir sesle, "Evet, efendim?" diye sordu.

"Mr. Franklin Gregory Archibald Smith'i görmek! istiyorum."

"Kim görmek istiyor diyelim, efendim?"

Harry, "Smith deyin," diye cevap verdi.

Delikanlı gülümsedi. Bembeyaz, pırlı pırlı dişleri vardı. .

"Randevu almış mıydınız?"

"Evet."

"Buyrun, oturun efendim."

Delikanlı, ağır ağır odanın öteki ucundaki kapıya yürüdü. Giriş kapısına benziyen camlı bir kapıydı bu, iki kanatlıydı, ama daha dardı. Harry ayakta beklemeye başladı.

Delikanlı otuz saniye sonra geldi.

"Buyrun, efendim."

Harry, camlı, dar kapıdan geçip penceresiz uzun bir koridora çıktı. Koridorun sonundaki bir yazıhaneye geldiler. Bu oda da baştanbaşa griydi: Gri halı, gri koltuklar, gri masa, gri perdeler.

"Buyrun, efendim." Buruşuk yüzlü, kirpi saçlı zayıf bir adam, masanın gerisinden kalktı. Sesi, kültürlü bir insanın sesine benziyordu. Kara bir elbise giymişti: Besbelli, pahalı bir elbise. Kara bir boyunbağı takmış, ortasına da griye çalan bir inciden kravat iğnesi yerleştirmişti.

"Sen çıkabilirsin, Adam."

Sarışın delikanlı, kapıyı kapıyarak çıktı.

"Ben Franklin Gregory Archibald Smith'im," dedi zayıf adam. "Buyrun oturun, İr. Smith. Adınız Mr. Smith'di değil mi?"

"Harry Smith." dedi Harry Brown.

Zayıf adam gülümsüyerek masanın yanındaki koltuğu gösterdi.

Harry oturdu. Uzun boylu adam da oturdu.

"Bu adda çok insan var," dedi uzun boylu adam.

"Evet," dedi Harry.

"Buyrun," dedi Mr. Smith. "Emriniz nedir, efendim?"

"Buraya uğramamı söylediler de..."

"Kim söyledi?"

"Joe Amca."

"Joe mu?"

"San Francisco'dan Joe Amca."

"Haa," dedi zayıf adam. Sonra bekledi.

"Joe Amca'nın kardeşi Benny'nin küllerini alacağım. Benjamin A. Smith'in."

"Evet," dedi adam. Hâlâ kıpırdanmıyordu.

"Sahi," dedi Harry. Cebinden zarfı çıkardı. "Buyrun, Joe Amca'nın size olan borcu."

Zayıf adam kıpırdandı. Kemikli elini uzatarak zarfı aldı. Açıp paraları çıkardı. Saydı. Paraları zarfa koydu sonra, çelik masanın bir çekmecesini açarak zarfı yerleştirdi. Çekmeceyi kilitledi, anahtarı cebine koydu. Ayağa kalktı.

Tiz bir sesle, "Burada bekleyin, lütfen," dedi. Odadan çıktı. Öyle usul usul bir yürüyüşü vardı ki, gören ayak parmaklarının üstünde yürüyor sanırdı.

Harry oturdu. Oda serindi. İçini bir ürperti kapladı birden.

Yoksa dolandırıcılık mıydı bu ? Niye olmasın ? Smith getirip düpedüz küllerle dolu bir kap verebilirdi kendisine. O zaman ne yapabilirdi sanki? Gidip polise şikâyet mi edecekti? Bu düşünce güldürdü onu. Gülünce daha bir rahatladı.

Bir paketle döndü adam. Her mağazanın kullandığı kâğıtlardan birine sarılmış, kalın sicimlerle bağlanmış bir paket...

"Buyrun," dedi Smith. Paketi Harry'ye verdi. "Unutmayın Atlas Okyanusu'na atacaksınız."

"Evet," dedi Harry.

"Derin bir yer, dinlenmek için en iyi yerdir. Bu sözümü aklınızdan çıkarmazsınız, değil mi?"

"Çıkarmam," dedi Harry. İki dakikaya kalmaz, unuturum, diye düşündü.

"İyi şanslar, Mr. Smith."

"Teşekkür ederim," dedi Harry.

Uzun boylu adam kapıyı arkasından hemen kapayıverdi.

Sarışın delikanlı yine masasının başındaydı.

"Güle güle, efendim."

"Allahaismarladık," dedi Harry.

Camlı kapıdan çıkınca sokağın sıcaklığını duydu. Ağır değildi paket, ama ona öyle ağır geliyordu ki. ipinden tutmuyordu paketi. Kolunda tutuyordu. Sımsıkı. Arabaya varınca, bagajı açıp oraya koydu. Açmaya cesaret edemedi. Elbiseleri gövdesine yapışmıştı. Ceketini çıkardı, kravatını gevşetti, gömleğinin yakasını açtı. Arabaya atlayıp uzaklaştı.

Hızlı gitmiyordu. Trafik ışıklarına dikkat etti. Sağdan gitti hep. Her dönemeçte eliyle işaret verdi. Muayenehanesine varması öyle uzun sürdü ki... Sekreterine,; "İkide gelirim," demişti. Saat nerdeyse iki buçuk olmuştu.

Sokak kapısından içeri girerken, paket koluna öyle1 ağırlık veriyordu ki...

Az kalsın düşürecekti.

Bekleme odasında biri bekliyordu onu.

Hastalardan biri değildi. Dedektif Galivan.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

"Merhaba," dedi Dedektif Galivan. .

"Merhaba," dedi Dr. Brown.

"Buralara gelmiştim de, bir uğrıyayım dedim. Sekreteriniz ikide döneceğinizi söyledi. Bekledim. Serin bir yer."

"Soğuk hava tertibatı var."

"Uygarlık efendim..."

Dr. Brown, sekreterine, "Beni ariyan oldu mu?" diye sordu. Paketi küçültmek, ezmek, ortadan kaldırmak istiyordu.

"Evet, Doktor. Üç eve gideceksiniz." Üç kâğıt verdi Harry'ye. "Mr. Murphy, dördü çeyrek geçe, Frieda Copeland de dört buçukta gelecek."

"İşler ansızın çoğalıverdi," diye gülümsedi Dr. Brown. Kâğıtlara bir göz attı. "Bunlardan acele olanı var mı?"

"Yok, Doktor."

"Bana bir dakika müsaade eder misiniz?"

"Rica ederim," dedi Dedektif Galivan.

"Şimdi gelirim."

"Acele etmeyin hiç."

Harry muayenehane odasına girip kapıyı yavaşça kapadı. Paketi bir dolaba koydu; dolabı da kilitledi. Ceketini astı, kravatını, gömleğini, fanilasını çıkardı. Banyoya geçip başını musluğun altına tuttu. Sonra göğsünü yıkadı. Kolların^ koltuk altlarını sabunladı, yıkadı. Kurulanıp saçını taradı. Yeni bir fanila, yeni bir gömlek, yeni bir de beyaz önlük giydi. Önlüğe ihtiyacı vardı doğrusu. Giyer giymez onu, hemen doktor oluveriyordu. Günahları da böylece örtülüyordu.

Bekleme odasının kapısını açtı. "Şimdi kendimi dalla iyi hissediyorum. Buyrun."

Uzun boylu dedektif, muayene odasına girdi.

"Oturmaz mısınız?"

"Teşekkür ederim, Doktor." Dedektif, oturup bacak bacak üstüne attı.

Harry masasının başına geçti. Masa insanı amma da değiştiriyor, diye düşündü.

"Nasırsınız Doktor?"

"İyiyim," dedi Harry. "Önemli bir şey mi var yoksa?"

Dedektif anlamıştı:

"Kısa keseceğim, merak etmeyin."

"Birkaç hastayı ziyarete gideceğim de... Dörde kadar bitirmem gerekiyor. Dörtten yediye kadar da muayenehanedeyim."

"Lynne Maxwell hakkında yeni birşeyler öğrenebildiniz mi, Doktor?"

"Hayır. Öğrenseydim telefon ederdim size."

Dedektif başını salladı. "Biliyor musunuz, tuhaf bir şey oldu."

"Sahi?"

"Dosya kapanmadı daha. Onun için, araştırmalara devam ediyoruz. Cinayetin işlendiği gece lokantada avukat arkadaşınızla birlikte yemek yediğiniz o Mrs. Gresham var ya..."

"Evet?" Yine ter basmıştı Harry Brown'u.

"Anlaşıldığına göre, Mrs. Gresham, Lynne Maxwell'i tanıyormuş."

"Tanıyor muymuş? Bilmiyordum, Mr. Galivan."

Galivan piposunu çıkardı. Doldurmadı; sadece avuçlarının içine aldı. "Doktor, biraz önce cinayet dedim ama, bakmayın. Cinayetten şüphelenmiyoruz. Kafamızı karıştıran tek şey var: O da cesedin sizin evde bulunması. Bir türlü açıklayamıyoruz bunu."

"Ben bildiğimi söyledim."

"Biliyorum, biliyorum. Canınızı sıkıyorum, ama ne yaparsınız, polisler böyle konuşur."

"Ya?" Sesi yükselmişti biraz.

"Mrs. Gresham, sizin hastalarınızdan biri."

"Söyledim ya, kendisi de, kocası da hastamdır."

"Çekici bir kadın."

"Öyle."

"Yaşlı bir adamla evli."

Soğukkanlılığını korumaya çalıştı Doktor. Sesinden birşey anlaşılmasın istiyordu:

"Ne demek istiyorsunuz, Mr. Galivan."

"Doktor, bu sorudan hoşlanmıyacaksınız, ama sormam gerekiyor: Mrs. Gresham sizin için, bir hastadan daha yakın biri mi?"

Bunu beklemiyordu. Beklediği en sonuncu şey buydu. Galivan biliyor muydu? Yoksa gelişigüzel kafadan mı atmıştı? Vereceği yanlış bir cevap, ileride başına dert açabilirdi. Düşündü.

Galivan onu takip mi ettirmişti acaba? Belki. Belki de ettirmemişti. Maxwell'in ölümü meselesinde temize çıkmıştı. Kendisiyle bir ilgisi yoktu bunun, Galivan da biliyordu. Herhalde gelişigüzel sorulmuş bir soruydu bu.

"Yani onunla sevişiyorum, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Böyle bir şey var mı?"

"Hayır. Ama aramızdaki bağ bir doktorla bir hasta arasındaki bağdan daha yakın. Galiba söyledim size onunla arkadaşız. Niye sordunuz, Mr. Galivan?"

"Mrs. Gresham'la sevişiyorsanız ona evinizin anahtarını vermişsinizdir, diye düşündük. O da Lynne Maxwell'i tanıdığına göre, mesele açıklanmış olurdu."

"Açıklanmış olmuyor. Çünkü Mrs. Gresham'da benim evimin anahtarı yok." Kendine güveni gelmişti yeniden. Dedikleri doğrudu.

"Ya kocasına? Ona hiç anahtar verdiniz mi?"

"Hoppala. Niye vereyim? Söyledim ya, Mr. Galivan, kimsede evimin anahtarı yok."

Galivan, tütün kesesini çıkarıp piposunu doldurdu. Yakması uzun sürdü pipoyu. Derin derin içine çekti dumanı.

"Mrs. Gresham'ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

"Ancak... ancak birkaç ay önce tanıdım onu."

"Kurt Gresham'ı?"

"Aynı zamanda."

"Mrs. Gresham'ı daha önce tanı mıydunuz?"

"Hayır."

"Mr. Gresham'ı da?"

"Onu da."

"Nasıl geldiler size?"

"Tony Mitchell tavsiye etmiş beni."

"Mitchell'i uzun zamandır tanıyor musunuz?"

"Çocukluğumdan beri. Babamı tanırdı. Babam da avukattı."

"Biliyorum. Ailenin dört çocuğundan birisiniz."

"Bakın, Mr. Galivan," dedi Dr. Brown. "Gresham'lar benim en önemli hastalarım oldular. Kurt Gresham'ın kalbi var. Yaşlı bir doktoru varmış, artık doktorluğu bırakınca, Mr. Gresham beni buldu. Çok iyi para veriyor. Söylemekte çekinecek bir şey yok: Tanrı gönderdi onu bana. Keşke onun gibi bir düzine hastam olsa... Sahi, Eylül başında birkaç ay için Avrupa'ya götürüyor beni. Özel doktoru olarak. Para verecek mi, diye sormaya kalkmayın. Verecek. İki ay için tam yirmibeş bin dolar alacağım, masrafları da o karşılayacak. Kesemin ucunu bile açmayacağım. Daha mesleğe yeni atılmış biriyim, Mr. Galivan. Mr. Gresham'la karşılaşınca kadar da çekmediğim sıkıntı kalmadı. Nedense benden hoşlandı. Ben de onu yaşatmak için elimden geleni yapacağım. Gerekirse her saat başı kalbini açıp kendi ellerimle uğuştururum. Bunu bile yapmaya razıyım. Kabahat mi bu? Açık konuştuğuma inanıyorsunuz değil mi, Mr. Galivan? Şimdi söyleyin bakalım, hastalarım gitmeden önce soracağınız bir şey var mı bana?"

Galivan ayağa kalktı:

"Teşekkürler, Doktor. Böyle açık konuşmanız hoşuma gitti. Bir şey olursa bana telefon edin. Ne olursa... Şu Lynne Maxwell meselesi hakkında."

"Tabii ederim."

"Vaktinizi aldım, özür dilerim."

"Hiç zararı yok, Mr. Galivan."

Galivan gidince, Dr. Harrison Brown, döner koltuğuna çöktü yeniden; titremesi dursun diye, ellerini masanın üstüne koydu.

Ama bir zafer duygusu vardı içinde. Galivan'ı etkilemişti.

Smith and Smith'den aldığı paketi açacak vakti yoktu.

Allah kahretsin şu hastaları.

Beyaz önlüğünü çıkarıp ceketini giydi. Çantasını kapıp sokağa fırladı.

*

Muayenehanesine döndüğü zaman, dört hastayı bekler buldu. Onları muayene edip savdı; bir de baktı ki, bu arada beş hasta daha gelmiş, bekliyor. Birşeyler kırmak geldi içinden.

Sonuncu hasta, ve sekreter gittiği zaman, saat sekizdi. Dolabı açıp Joe Amca'nın kardeşinin küllerini çıkarabilirdi artık. Sicimi kesip kâğıdı parçaladı. Mukavvadan bir kutuydu bu. Zamklı kâğıtla yapııştırılmıştı. Soluk soluğa, zamklı kâğıdı da kopardı.

Kutu, ufak ufak kesilmiş tuvalet kağıdıyla doluydu. Kâğıtların arasında, kumaşa sarılı bazı şeyler vardı. Açtı. Kandırılmamıştı.

Bir tabancası, bir susturucusu, yirmibeş tane de kurşunu vardı artık.

38 lik bir Colt tabancasıydı bu. Seri numarası kazınarak silinmiş, her çeşit iz, kimyevî maddelerle yok edilmişti. İmkânı yok okunamazdı numara. Susturucu da, tabanca gibi, yeniye benziyordu. Onun da numarası silinmişti.

Yeni yağlanmıştı tabanca. İyice kontrol etti: Boştu. Besbelli, çok iyi bir tabancaydı. Susturucuyu taktı.

Altı kurşun aldı küçük kutudan, tabancayı doldurdu. Işıkları söndürüp pencereye gitti sonra. Perdeleri açıp eğildi, karanlığa bir göz attı. Sokak bomboştu. Kimseler yoktu ortada. Parlak bir yıldız nişan alıp tetiği çekti. Tabanca patladı; fısıltı gibi bir ses duyuldu sadece. Tabancayı tutan eli, ateşin etkisiyle, geri tepti.

Harry, pencereyi kapatıp, perdeleri indirdi. Pancurları sıkı sıkıya çekti. El yordamıyla elektrik düğmesine giderek ışığı yaktı.

Susturucuyu çıkarıp, tabancaya bir kurşun daha sürdü. Emniyeti kapadı. İşin aslında, bir tek kurşun yetecekti ona. Tabancayla susturucuyu küçük el havlularına sararak dolaba kaldırdı. Dol abı da kilitledi. Bir makas aldı eline, paketin sicimini, kâğıdı, mukavva kutuyu, tuvalet kâğıtlarını küçük küçük kesti. Hepsini, bütün apartmanı ısıtan kocaman ocağa atarak, yaktı. Geriye kalan kurşunları saydı. Onsekiz kurşun kalmıştı. Hepsini, dikkatle, tekrar kutularına koydu. Kaim bir plaster parçasıyla kutuyu, açılmaz bir biçimde, yapıştırdı.

Elbiselerini değiştirdi sonra, Kutuyu ceketinin cebine koydu. Işıkları söndürüp muayenehanesinin kapısını kilitledi. Arabasına bindi.

*

Bir süre amaçsızca dolaştı. İkide birde dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Takip edilmediğine emin olunca, aşağı mahalleye doğru sürdü arabayı.

Manhattan Island'ın öteki ucuna kadar gitti.

Bir araba vapurun bindi.

Körfezin ortasına gelmişlerdi ki, arabadan çıkıp vapurun kıçına doğru ilerledi. Ön taraflarda birkaç yolcu vardı ama, arkada kimsecikler yoktu.

Dirseklerini, önündeki parmaklığa dayadı. Kurşun kutusu elindeydi.

Çevresine bakındı. Kimseler yoktu.

Çabuk bir et hareketiyle, küçük, ağır kutuyu, vapurdan aşağı attı. Kutunun köpükler arasına düştüğünü göremedi bile.

"Özür dilerim, Benny," dedi Harry. "Kıyıya çok yakın bir yere attım külünü. Ama ne de olsa, burası da okyanus."

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Çarşamba sabahı, Tony Mitchell'le birlikte Pasaport Dairesi'ne gitti; Cuma günü yine gitti; ertesi Salı, pasaportu elindeydi. Perşembe ve Cuma günleri, kendisine elbise, çamaşır, bavul aldı. Aldığı eşyalardan biri, incecik bir çift eldivendi. Eldivenleri eve göndertmedi; alıp muayenehaneye götürdü. Dolaba, tabanca ile susturucunun yanına kilitledi.

Cumartesi günü Gresham, Karen ve Dr. Stone'la golf oynadı. O gece, Dr. ve Mrs. Stone, Gresham'ları, Tony Mitchell'i ve Harry Brown'u yemeğe çağırdılar. Lüks bir Fransız lokantasında yendi yemek. Dr. Stone, "Gresham'lar çok yakınlık gösterdiler bize. Onlara böyle teşekkür edebiliyorum ancak," dedi.

Konuşma sırasında, Taugus Enstitüsü müdürü, masanın öteki ucundan, Harry'ye sordu:

"Kararınızı verebildiniz mi, Doktor?"

"Veremedim daha," dedi Doktor. Sonra Bernie Stone'a döndü. Lâfi değiştirmek istiyordu.

Ama olan olmuştu. Kurt Gresham gülümsüyerek, "Ne kararı, Alfred? Ne hakkında?" diye sordu. "Biliyorsun, Harry benim özel doktorum."

"Yoo," dedi Dr. Stone. Esrarengiz bir hava içinde konuşuyordu. "Bu, ikimizin arasında bir sır."

Harry, Gresham'ın bunu ileride kendisine soracağını umuyordu. Oysa, umduğu gibi olmadı. Gresham, Stone'un sorusunu unutmuştu sanki.

Pazar gecesi, Dr. Brown ile Mrs. Gresham, Giobbe'de başbaşa yemek yediler. Doktorun evindeki Cumartesi gecesinden beri ilk olarak yalnız kalıyorlardı. Harry, Karen'i süzölmüş buldu biraz, yanakları çökmüş gibiydi; ama bu da iri yeşili gözlerini daha bir çıkarıyordu ortaya, daha güzelleştiriyordu onu. Huzursuz, dikkatli, zaman zaman da neşeliydi Karen; ip üstünde yürür gibi bir hali vardı.

Kendileri için en önemli meseleden yalnız bir kere söz açtılar. Sözü açan da Harry oldu:

"Joe Amca'yla konuştuk."

Karen bir sigara yaktı. Parmakları titriyordu:

"Ne zaman?"

"Pazartesi günü. Bazı şeyler söyledi. Söylediklerini yaptım. Her şey yolunda."

"Aldın demek." Sesi öyle yavaş çıkıyordu ki, duyulmaz gibiydi.

"Evet."

"Şimdi ne olacak ? "

"Starhurst."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum daha. Eylül'den önce olmalı."

Salı günü, bir prova yaptı. Sabahleyin tam sekizde çıktı muayenehaneden. Normal adımlarla yürüdü. Tabanca, pantolonunun kemerindeydi. Susturucu, ceketinin iç cebinde, eldivenler de dış cebindeydi. Columbus'a, oradan da otele yürüdü.

Tam on dakika sürüyordu.

Starhurst dar, ufak-tefek bir yapıydı. Paslanmış gibi bir havası vardı âdeta. Kapısı, döner bir kapıydı. Girip, uzun, koridor gibi bir hole çıktı. Çiğnene çiğnene kızılı çıkmış bir halı vardı yerde. Holün ilerisinde, koltukları, asansörü, masaları görebiliyordu. Giriş kapısından, otel kâtibinin bulunduğu yer görülmüyordu. Demek ki, kâtip de kendisini görmüyordu.

Sessiz bir yerdi otel. Rutubetliydi. Küf kokuyordu.

Giriş kapısının hemen sağında, dar, kısa bir koridor vardı. Koridora da, holdeki gibi, kızılı çıkmış bir halı serilmişti. Sonunda, piring tokmaklı bir kapı duruyordu. Harry ilerleyip, tokmağı çevirdi kapıyı itti. Kendisini bir merdiven başında buldu. Dimdik çıkan, dar bir merdivendi bu. Basamakları çıktı; merdivenin tam karşısına gelen kapının üstünde bir numara vardı: 101.

Dr. Harrison Brown, basamakları yeniden inip piring tokmaklı kapıya vardı. Dar koridoru geçip hole çıktı. Döner kapıdan sokağa attı kendini. Normal adımlarla Central Park'daki muayenehanesine yürümeye başladı.

Bir kapıdan öteki kapıya: Tam on dakika.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Perşembe günü, Kurt Gresham, Harry Brown'un muayenehanesine gelebildi. Doktor tepeden tırnağa muayene etti onu. Tansiyon, kalbin durumu... hepsi berbat.

"Nasıl bir ölüm istersin?" diye sordu Harry. "Şekerli mi, sade mi ?"

Kurt Gresham bir puro yaktı:

"Demek durumum iyi değil, ha?"

"Berbat. Verdiğim ilâçları zamanında alıyor musun? Her yemekten sonra?"

"Aklıma geldiği zamanlar alıyorum."

"Hiç alma daha iyi. Bir tahlil daha yaptıracağız. Kolunu uzat."

Biraz kan aldı Gresham'ın kolundan. Lâboratuvara gönderecekti. "Dediklerimi yapmıyorsun, Kurt. Görüyorum, hep tıka-basa mideni dolduruyorsun. Hep yenmiyecek şeyler yiyorsun."

"Çok da içki içiyorum, değil mi?"

"İçkiye pek aldırдың yok. Beni asıl ilgilendiren; yediklerin. Ne yapmak istiyorsun, bilmem. Yeni bir kriz mi gelsin?"

"Sinirlerim bozuk, Harry. Çok sıkıldım son günlerde."

"Aslında ilâçlarına devam edersen uzun ömürlülük rekorunu bile kırabilirsin."

"Başkası olsaydı ne sevinirdi bu söze."

"Sen sevinmedin mi?"

"Durumum nasıl? Kötü mü?"

"Kötü değil. Ama iyi de değil."

Gresham sabırsız görünüyordu:

"Teşhisin ne?"

Harry, omuzlarını silkerek bir sigara yaktı:

"Daha yıllarca yaşayabilirsin. Son krizin izleri tamamen geçmiş. Bünyen kuvvetli. Ama uslu durmuyorsun ki... Böyle devam edersen, bugünlerde seni kaybederiz."

"Yani ölebilirim?"

"Doğrusu bu, Kurt. Beni de ilgilendirir senin sağlığın. Ölersen, en iyi müşterimi kaybederim." Harry yutkundu.

Kurt Gresham, purosundan çıkan dumanı havaya üfliyerek, "Peki, ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Kilo vereceksin. Sonra söylediğim yemekleri yiyeceksin sadece. Dediklerimi yaparsan, söyledim ya, çok yaşarsın."

"Peki," dedi milyoner. "Hemen başlamalı.."

"Bugün başla."

Gresham yutkundu:

"İyi bir doktorsun, Harry. Gerektiğinden daha iyi. Tatilde başlarım. Yolculukta. Beni polis hafiyesi gibi kontrol edebilirsin o zaman. Sahi, unuttum söylemeyi, gemiyle gidiyoruz, 'United States' gemisiyle."

"Senin için yorucu bir yolculuk mu olacak bu?"

"Sinirlerim bakımından, evet. Dur bakayım, ağzını açma şimdi; söz, gelecek yıl işlerimi yavaş yavaş bırakacağım. Şöyle sırtüstü uzanıp dinleneceğim. Artık işi başkalarına devretme zamanı geldi. Bu arada seni de unutuyorum sanma, Harry. Belki sen de doktorluğu bırakır, sadece benim özel doktorum olursun, ha? Canım, tabii bu arada bir yerlere müdür olarak da gönderilmen mümkün. Ya da idareci olarak. Ne dersin?"

"Hoşuma gitmedi derim."

"Niye?"

"Doktorluğu seviyorum da ondan."

"Öyle bir teklifte bulunacağım ki sana, geri çeviremeyeceksin."

"Bakalım," dedi Dr. Brown.

Gresham, purosunu inceledi:

"Peki, bakarız. Bir Eylül'den itibaren örnek bir hasta olacağım. O zamana kadar ölmem, değil mi?"

Dr. Brown, gülümsüyerek, sigarasını söndürdü:

"İşte bu meslekte hiçbir garanti verilemez, Kurt."

"Ne yapalım, dayanımıya çalışırım ben de." Gresham güldü. "Unuttum söylemeyi, Harry. Yarın akşam Dr: Stone'la karısını tiyatroya davet ediyorum. O gece lokantada verdiği para içine oturmuştur adamcağızın. Kurt Gresham bunun altında kalmaz. Bana bir iyilik eder misin? Onları benim yerime sen götür tiyatroya."

"Sen niye götürmüyorsun?"

Aslında ertesi akşam Kurt Gresham'ın nerede olacağını biliyordu.

"İşim var."

"Hep iş."

"Gidinceye kadar hep iş. Eylül'e kadar böyle. Döner dolap gibi oradan oraya, oradan oraya koşup duracağım Çok görmek isterdim bu piyesi. Success Story için beş bilet aldım."

Success Story, o yılın en tutulan komedisiydi. Mayıs'da başlamış, iki yıllık biletler satılmıştı.

"Nasıl buldun?"

Harry şaşırmıştı. Karaborsacılar elli dolardan satıyorlardı biletleri.

"Paran oldu mu her şeyi alırsın," dedi Kurt Gresham. "Beş bilet. Koltuk. Altıncı sıra. Ortada."

Harry, "Stone'lar iki, bir de ben üç," dedi. "Öteki iki kişi kim? Karenle Tony mi?"

"Evet. Tiyatrodan önce de yemek yenilecek. Monique'de. Özel bir oda ayırttım. Yemekleri de ısmarladım. Arabamla şoförümü de Taugus'a yolluyorum. Stone'la karısını getirip götürecek. Yedide Monique'de buluşun. Kokteyl içer, sonra da, sıkışmadan, rahat bir yemek yersiniz. Stone'ların Taugus'a erken dönmeleri gerekiyor. Karen, Tony, bir de sen, tiyatrodan çıkınca bizim eve gelirsiniz. Benim işim de o zamana kadar bitmiş olur. Oturup biraz içki içer, çene çalarız. Ne dersin, Harry?"

"Ne diyeceğim, iyi derim."

"Öyleyse oldu bu iş." Gresham kalktı. "Biletler Karen'de. Artık onunla konuşur, buluşma saatini kararlaştırırsınız."

Kurt Gresham çıktıktan otuz saniye sonra, Harry, Karenle konuşuyordu bile.

"Demin buradaydı," dedi Harry.

"Biliyorum," dedi Karen. Tuhaf geliyordu sesi. "Muayene için sana geleceğini söylemişti. Nasıl?"

"Hastalarımın durumunu telefonda konuşmak âdetim değildir," dedi Dr. Brown. "Buraya kadar gelebilir misiniz, Mrs. Gresham?"

"Evet. Ne zaman?"

"Hemen şimdi."

"Şimdi geliyorum," dedi Karen.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Karen, elleriyle bacaklarını kavuşturmuş, karşısında oturuyordu. Bir gözü durmadan seğiriyordu. Saçları tepesinde toplanmış, kulakları açıkta kalmıştı. Küpesizdi. Beyaz bir bluzun üstüne yeşil, ipekli bir elbise giymişti. Makyajsızdı; sadece dudaklarını boyamıştı. Çok genç görünüyordu.

"Emin misin?" diye sordu Harry.

"Eminim," diye fısıldadı Karen. "Her zamanki gibi yarın da Starhurst'a gidiyor."

"İyi. Bana beş dakika kalacak, değil mi? Eminsin, değil mi?"

"Eminim."

"Altı ellibeşten yediye kadar."

"Evet."

"İki dakikada biter."

Masasından kalkıp dolaba gitti, açarak eldivenlerini çıkardı, giydi. Tabancayla susturucuyu aldı eline. Karen, merakla, onun hareketlerini takip ediyordu. Tabancayla susturucuyu masaya koydu Harry. "Sevgili Joe Amca," dedi. "Ne pahalı külü varmış kardeşinin. Tam bin dolar."

"N'olursun, Harry, kaldır şunları. Korkutuyorsun beni..."

Tabancayla susturucuyu sardı Harry, eldivenlerle birlikte dolaba koydu. Kilitledi dolabı, anahtarı cebine attı. Yeniden masasının başına oturup Karen'e baktı.

"Karen."

"Evet, Harry?"

"Sen bu işle doğrudan doğruya ilgili değilsin, anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Korkuyorsun, biliyorum. Tabii bir şey bu. Ama kendini tutman gerekiyor. Sonuna kadar götürmeliyiz fonu. Götüremiyeyorsan şimdiden söyle, bileyim."

"Götürürüm. Sadece..."

"Anlıyorum," dedi Harry. "Şimdi dikkatle beni dinle."

"Evet, canım."

"Cinayetin işlendiği sırada başka bir yerde olmam gerekiyor. Her ihtimale karşı. Polisler soruşturma yaparlarsa. Saat yedide Monique'de, özel bir odada bulunacağız, tamam mı?"

"Evet, canım?"

"Kurt, arabasını Taugus'a, Stone'ları almiya göndereceği için onlar daha erken gelirler. Tamam mı?"

"Evet. Kurt kendisi tembih etti şoföre. Yine de, ayrıca ben de söylerim şoföre, altı kırkbeşte Stone'ların Monique'de bulunmaları gerektiğini bildiririm."

"Sen de erkenden orada olacaksın, değil mi?"

"Tony gelip beni alacak. Stone'lardan önce orada bulunmaya gayret ederim."

"Bana gelince. Ben o sırada Monique'de bulunamayacağım tabii. Yediye kadar muayenehanede bulunmam gerekiyor. Tamam mı?"

"Tamam."

"Yarın altıdan sonra kimseye randevu vermiyeceğim Sekreterimi de o saatte yollarım. Altıyla altıbuçuk arası, her zamanki gibi, giyinirim. Sonra da çıkarım. Kimse bilmiyecek çıktığımı. Buraya kadar tamam mı?"

"Evet."

"Yediye tam iki kala, sen özür dileyip Monique'deki telefon kulübesine girip bana telefon ediyormuş gibi yaparsın. Sonra, Stone'larla Tony'nin yanına gidip traş olduğumu, birazdan giyinip geleceğimi söylersin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Harry."

"Yediyi yirmi geçe... O zamana kadar zaten Starhurst'ten dönmüş olurum... Evet, yediyi yirmi geçe, sabırsızlanıp Dr. Stone'a, bana telefon etmesi için ricada bulunursun. Tony telefon etmek isteyebilir. O zaman bırak, o etsin. Stone'un etmesi daha iyi, ama Tony etmek ister de sen engel olursan şüpheli üstümüze çekebiliriz. Neyse, kim olursa olsun, telefon ettikleri zaman, özür diler, giyindiğimi, çıkmak üzere olduğumu söylerim. Sonra da muayenehaneden ayrılıp size katılırım. Ondan sonra da sizin yanınızda bulunurum tabii, hiç ayrılmam. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Karen'in sinirleri biraz yatışmıştı şimdi. Bu konuda konuşmak, onu rahatlatmıştı âdeta. "Sen muayenehaneden ayrılıp dönünceye kadar orada kimse olmayacak. Ya hastalarından, ya da oradan geçen arkadaşlarından biri uğrayıp da muayenehanede olmadığını görürse..."

"Starhurst'a gitmeden önce sokak kapısındaki ışıkla, bekleme odasındaki ışığı söndürecekim. Yalnız arka odadaki ışığı açık bırakırım. Eğer dediğin gibi bir şey olursa, Karen, traş olup yıkanacağım, üstümü başımı değiştirecekim için, muayenehaneyi erken kapattım derim. Zili de ya duymadım, ya da duyduğum halde kapıyı açmak istemedim, derim. Zaten o saatte pek hasta gelmez bana."

"Ya bu arada seni telefonla ariyan olursa?"

"Dr. Lamper'a söyleyecekim. Bizim genel santral var ya, beni ariyan hastalarımı saat beşten sonra Dr. Lamper'a bağlarlar. Sen yediye iki kala beni aradığın zaman, özel telefonumun numarasını çevir. Stone'a da telefon etmesini söylediğin zaman mutlaka özel telefonumun numarasını ver. Böylece bir aksilik çıkmasın. Başka?"

"Şey..." Dudaklarını ıslattı Karen. "Tabanca."

"Susturucuyla birlikte onu cesedin yanında bırakacağım. Bütün mesele bu zaten, Karen. Seri numaraları silinmiş. Profesyonel bir kaatil yaptı sanırlar bu işi. Eldivenleri de ocağa atıp yakarım muayenehanede. Tabancanın yağı, ya da barut filân bulaşır belki. Bunu göze alamam... İşte böyle."

Karen'e baktı. "Ne düşünüyorsun?"
"Seni sevdiğimi," dedi Karen.
Brown ayağa kalktı: "Artık eve dönsen iyi olacak."
"Seni seviyorum, Harry."
"Kaçta telefon edeceksin bana?"
"Yediye iki kala. Özel numarana."
"Stone?"
"Yirmi gece. Aynı numaraya."
"Seni seviyorum," dedi Harry.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

İnsanı terleten, ortalığı kavuran, rüzgârsız, yakıcı, kuru, boğucu bir gündü. Yunan tragedyalarındaki hava esiyordu ortalıkta sanki. Soluk almak bile güçtü. İnsan bir şeyleri yakıp yıkmak, kırmak istiyordu.

Üstelik o kadar çok iş çıktı ki Dr. Harrison Brown'a. Bütün gün koştu durdu. Evden eve dolaştı, hastalarıyla muayenehane arasında mekik dokudu. Öğleden sonra da arı kovarı gibi işledi muayenehanesi. Neyse ki, son iki hasta gelmekten vazgeçti de, Doktor, sekreterini saat altıda evine yolladı. Bekleme odasının ışıklarını söndürdü Harry. Öğle vakti Dr. Lamper'a haber vermiş, santrale da not bırakmıştı.

Sokak kapısını da dikkatle kilitledi. Kapının üstündeki ışığı söndürdü.

Önce bir kadeh viski içti. Sonra biraz su. Şişeyi kaldırdı. Bir tek kadeh içecekti yalnız. Monique'de de iki kokteyl. Cinayetten sonra. O kadar.

Arka odaya geçip işe başladı. Bütün bütüne kendindeydi. Sinirli değildi, heyecan da duymuyordu. Hayatı, önündeki doksan dakikaya bağlıydı. Sinirli, heyecanlı olmadığına seviniyordu.

Acele etmeden, ama ağır da davranmadan soyundu.. Ilık suyun altına girdi. Suyu gittikçe soğutarak duş yaptı. Sertçe kurulandı. Çıplak çıplak traş oldu. Kullanılmış, havlularla çıkardığı elbiseleri kasten toparlamadı. Oldukları yerde bıraktı. Temiz çamaşırlar giydi. Kurşunî bir elbise, beyaz bir gömlek, kurşunî bir boyunbağı... Tabancayı pantolonuna, susturucuyu ceketine koydu. Saate baktı: Tam altıbuçuk. Dolabı kilitledi. Yapacaklarını, soğukkanlılıkla aklından geçirdi bir daha.

İlk defa korkudan ürperdi. Eldivenleri unutmuştu.. Hemen dolaptan çıkarıp ceketinin cebine koydu onları. Koyar koymaz da korkusu geçti.

Çıkmadan önce bir şey geldi aklına, yepyeni bir şey. Telefonun ahizesini kaldırarak masanın üstüne bıraktı.. Kendisini özel numaradan arıyacak olurlarsa, telefonu meşgul işareti verirdi böylece. Kendisi evdeymiş de biriyle konuşuyormuş gibi.

Yediye yirmibir kala sokağa çıktı.

Starhurst Oteli'nin karşısındaki bir çıkmaza varıp karanlıkta gizlendiğinde yediye on vardı.

*

Starhurst'tan biraz ileride duran taksiden tanıdık,, şişman bir adam indi: Kurt Gresham. Otelin kirli, döner kapısından geçerek holde kayboldu. Harry Brown saatine baktı: Yediye altı vardı.

Milyoneri göremiyordu artık.

Elli saniye kadar bekledi. Sokağı geçti. Ne ağır, n& de hızlı adımlarla. Duraklamadan, otelin döner kapısından süzüldü. Sağa saptı. Kimsenin görünmediği kısa koridoru adımlıyarak piring tokmaklı kapıya vardı. Kapının tokmağını eldivenli eliyle çevirdi. Merdivenin başındaydı. Yukarı baktı: Kimseler yoktu. Arkasına baktı: Kimseler yok.

Tabancayı çıkarıp susturucuyu yerine taktı. Çabuk çabuk, ama sessizce basamakları çıktı. 101 numaralı odanın önünde Colt'un emniyetini açtı.

Tabancayı tutan eli görünmesin diye yan dönerek sol eliyle hafifçe kapıya vurdu.

Bir an sessizlik oldu. İçerideki şaşırması herhalde.

Sonra kapı açıldı.

Kurt Gresham. Ölümle karşı karşıya.

*

Dr. Harrison Brown sağ elini kaldırdı.

Yusuvarlak, kocaman, pembe yüzdeki kırmızı, küçücük ağız büzülüverdi. Renksiz gözler, Harry'nin tabancasından eline, eldivenlerine, oradan da yüzüne mekik dokudu.

Sonra Kurt Gresham ağır ağır geriledi. Harry odaya girip sol eliyle kapıyı kapadı. Orada, o korkunç sessizlikte karşı karşıya kaldılar.

Harry tabancayı kaldırdı. Sıkı sıkıya tutuyordu kabzayı.

Çeneleri titremeye başladı Gresham'ın. Pembe dili, dudaklarını ıslatmaya başladı. Renksiz gözler ansızın daha da tuhaflaşıverdi.

Tabancanın tetiğine uzandı parmağı.
Tetiği çekmek istedi.
Çekemiyordu.
Çekemiyordu.
Bir türlü ateş edemiyordu.
*

Kurt Gresham, tabancayı onun elinden kaptı. Sonra, umulmadık bir güçle, kolundan yakalıyarak bir koltuğa fırlattı onu.

"Sersem. Budala. Kancık. Sersem," diye mırıldanıyordu bir yandan. O sırada biri yumrukla odanın kapısına vurdu, tokmağı zorlamıya başladı. Milyoner, tabancayı kaptığı gibi, yatağa koştu. Silahı yastığın altına sakladı. Kapiya doğru ilerledi sonra, ama daha yarı yoldayken kapı kırılırcasına açıldı.

Eğri burunlu, dev gibi bir adam vardı kapıda. Kocaman, kara, otomatik tabancasını odaya çevirmişti.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Dr. Harry Brown'un bomboş kafasından şu düşünce geçti: Adamcağız şaşırmıştır. Böyle gürültüyle girdiğine göre... Koltukta oturan bir ziyaretçi. Bir de ayakta duran Gresham... Sakin sakin.

"Mr. Curtis," dedi insan azmanı. Konuşmaktan paslanmış gibi bir sesi vardı. "Bir şey yok ya?"

"Ne olsun?" dedi Kurt Gresham. "Bir şey yok, Mr. O'Brien. Buyrun."

İnsan azmanı odaya girdi. Milyoner gidip kapıyı kapattı.

"Bu tabanca da ne, Mr. O'Brien?" dedi Gresham. "Kaldırın şunu canım. Zaten zayıf bir kalbim var."

İnsan azmanı aptala dönmüştü. Harry, eski güreşçilerden biri bu,' diye düşündü. Kırık, eğri burun, küçücük, domuz gözüne benzeyen gözler, goril çenesi...

"Sahi, Doktor," dedi Kurt Gresham. "Bu bay, Mr. O'Brien, Starhurst'un dedektifi. Bu da özel doktorum. Dr. Brown."

"Doktorunuz mu ?" dedi O'Brien. Kırık burnuyla bin zorlukla soluk alıyordu. "Tanıştığımıza sevindim, Doktor."

Harry başını salladı.

"Ne oldu, Mr. O'Brien?" diye sordu milyoner. Kaşları çatılmıştı.

"Bilmem," diye homurdandı dedektif. "Biri dalga geçti galiba, Mr. Curtis. Basbayağı işletti beni. Hızlı hızlı konuşan bir kadın telefon etti. 101 numaralı odada ateş edildiğini söyledi. Kim olduğunu, hangi odadan aradığını soruncaya kadar telefonu kapattı. İşin aslım araştırarak vakit bulamadım."

"Ne zaman telefon etti?" diye mırıldandı Gresham.

"Tam yediye beş kala. Biliyorsunuz, Mr. Curtis, benim odada, masamın tam karşısında bir duvar saati vardır. Doksan saniyede filân fırladım buraya. Birkaç saniye içindede asansör ve sokak kapısını tutturdum."

"Doğrusu eliniz çabukmuş. Daha doğrusu, ayağınız çabukmuş," dedi milyoner. "Burada sizin gibi bir adamın bulunduğunu bilmek insana güven veriyor. Mükâfatlandırılacaksınız. Çabanız boşunaydı, ama ziyanı yok. Eh, artık bir yılbaşı hediyesi alırsınız benden."

İnsan azmanı, utanarak, "Teşekkürler, Mr. Curtis," dedi. "Aslında burada bir kaatil bulunsaydı, imkânı yok, sağ çıkamazdı. Kurtulabilir mi benim elimden... Özür dilerim, beyler, rahatsız ettim sizi. Gidip aşağıdaki çocuklara haber vereyim de kapıları açsınlar."

Dedektif elini tam tokmağa dokundurmuştu ki, kapı vuruldu. O'Brien, milyonere baktı. Gresham, başını salladı :

"Bir arkadaşı bekliyorum, Mr. O'Brien. Yabancı değildir."

O'Brien kapıyı açtı. Uzun boylu, temiz giyinmiş biri vardı kapıda. Elinde bir çanta taşıyordu. Adamın gözleri pırıldadı O'Brien'i görünce.

Harry saatine baktı hemen. Faltaşı gibi açıldı gözleri. Bir daha, bir daha baktı, imkânsızdı. Tam yediydi saat. Aşağıdaki döner kapıdan gireliberi sadece beş dakika geçmişti demek.

"Eğer meşgulseniz, Mr. Curtis..." dedi çantalı adam. Anlamsız bir sesle konuşuyordu.

"Yok yok, buyrun. Mr. O'Brien zaten çıkıyordu."

Kurt Gresham büyük bir yakınlıkla selâmladı dedektifi. Dedektif de, çantalı adamı aynı biçimde selamlayarak odadan çıktı.

Adam içeri girip kapıyı kapadı. Elinde çantası, öylece durdu. Anlamsız gözlerle Harry'ye baktı. Bir şey söylemedi.

Gresham, ondan çantayı alıp yatağın üstüne koydu. Banyoya girip, aynı renkte, aynı büyüklükte bir başka çantayla döndü. Uzun boylu adama uzattı çantayı.

Her günkü sesiyle, "Bugünlük bu kadar, Monte," dedi milyoner. "Hesabı başka zaman yaparız. Aklımdayken söyliyeyim, ,artık burada buluşmıyacağız. Yeni buluşma yerini, saatini hafta sonunda bildiririm sana." Gresham kapıyı açıp gülümsedi: "İyi yolculuklar."

Uzun boylu adam, tek kelime söylemeden çıkıp gitti.

Y RM      B    

Kurt Gresham kapıyı kilitleyip s rg ledi. Arkasına döndüğünde h    gülümsüyordu. "Sonunda ba ba a kaldık," dedi.

Harry Brown cevap vermedi.

Gresham, yatağın yanma giderek usulca, "Yıkanmak ister miydin, Doktor?" diye sordu. "Bizim gibi kibar insanlar böyle sorar bunu. Doktorum olduğun için bilirsin, böyle heyecanlı anlar insanın böbreklerini fazlasıyla çalıştırır. Değil mi ? Benim b breklerim seninkiler kadar sağlam değil. Ne de ofsa senden çok daha ya lıyım. Şimdi geliyorum."

Şişman adam, banyoya geçip kapıyı kapadı.

Harry Brown, sifonun çekildiğini duydu bir süre sonra. Suyun akması, gargara sesi, şapırtılar...

İçeriden gelen sesler, kafasını doldurmuşt . Ağzına kadar doldurmuşt  hem de. Başka bir düşünceye yer kalmamıştı. Düşünce filân yoktu kafasında. Son birkaç dakika içinde önemli Şeyler olmuşt ; ama ne olmuşt , önemi neydi, şimdi kendisi ne durumdaydı, hiç bilmiyordu.  alı mıyordu kafası. Beyni de, gövdesi de felce uğramıştı sanki. Koltuktan kalkıp yatağa gidemiyordu. Yastığın altındaki tabancayı alıp odadan çıksa gitse, buradan uzakla sa... Hayatının buna bağlı olduğunu biliyordu. Biliyordu ya...

... Yine de aldırđı yoktu.

Banyonun kapısı açıldı. Gresham, yıkanmış, taranmış, o pespembe yüzüyle banyodan  ıktı. Ceketiyle kravatını çıkarmıştı; g  leğinin yakasını da a mı tı. Göğsündeki beyaz kıllar görünüyordu. Elinde temiz bir havlu vardı.

Havluyu Harry'nin kucağına attı:

"Sil yüzünü. Sevgiliyle ilk defa sokağa çıkan delikanlılar gibi terlemi sin." Tekrar etti: "Sil yüzünü!"

Sert konuşuyordu.

Harry, havluyu alıp yüzünü, boynunu, ellerini sildi.

Havluyu titizlikle katlayıp kucağına koydu sonra. Onun hareketlerini dikkatle takip, eden Gresham, havluyu alıp banyoya fırlattı. Sonra yatağa gidip yastığı kaldırdı, Benny'nin küllerini eline alıp gözden geçirdi. Susturucuyu görünce ba ını salladı Harry'ye baktı, omuzlarını silkti; tabancayı çantasına koydu. Çantayı kilitledi.

Harry'nin yanına yaklaştı sonra. "Harry," dedi. Harry ba ını kaldırıp ona baktı. "İçki ister misin?"

Harry, bir sesin, boğuk bir sesin, "Evet," dediğini duydu. Kendi sesiydi bu. Bunu anlayınca şaşırdı.

Gresham, banyoya geçti yine. Bir şişe konyak ve iki kadehle döndü.

"Yirmi yıllık," dedi. " zel bir içki." Bardakları yarisına kadar doldurduktan sonra birini Harry'ye verdi. Yatağa giderek iki yastığı üstüste koydu, biraz uzandı. Bardağı kaldırıp uzun bir yudum aldı i kiden. Sonra indirdi bardağı, indirir indirmez yine kaldırdı. Bu kere söyle bir tadına bakar gibi azıcık içti.

"Harry," dedi. "İ  Şu konyadı."

Harry canlanır gibi oldu. Bardağı kaldırdı. Bo altıncaya kadar da indirmede. Gresham, yataktan, onu seyrediyordu. Bir ılıkılık kapladı Harry'nin gövdesini.  nce ayakları ısındı. Sonra bacakları, kalçası, göğsü, ba ı. Beyni harekete geçti yeniden.

"Ha Şöyle," dedi şişman adam, "biraz kendine geldin, Doktor. Fikrini almak isterim. Kendin hakkında ne düşünüyorsun ?"

Harry düşünmeye düşünüyordu, ama kendini değil... Aklında Karen vardı.

Kurt Gresham, gülümsiyerek, "Demek sen araç oldun onlara," dedi. "Harcanacak adam sendin... Bekliyemediler ha?"

Harry, gözlerini kırpı tırarak, "Ne?" dedi. "Ne dedin, Kurt?"

"Bekliyemediler ha, dedim."

"Kimler bekliyemedi, Kurt?"

"Bilmiyor musun? H    anlamadın demek?"

"Neyi anlamadım?"

"Harry!"

"Neyi anlamadım, Kurt?"

"Karımla    ğının oyuncağı olduğunu..."

Harry kekeledi:

"  ğı mı? Ne.. ne?"

"Yani Anthony Mitchell..."

Her şey o kadar karışık mıydı? "Tony," diye mırıldandı Harry.

"Demek Tony'den bahsedilmedi sana. Ya da yalan söylemiştir Tony hakkında. Yazık doğrusu, ayıp. Düpedüz ayıp. Böyle bir kabiliyet harcandı gitti. Soyunarak para kazanırdı eskiden... Mesleğine devam etseydi büyük ün kazanırdı, iyi bir oyuncu olurdu. Baksana, seni bile nasıl idare etmiş. Hiç sezdirmemiş. Yaa, işte böyle. Karen'le Tony. Her şeyi anlatmamı ister misin sana, Doktor? Tony hakkında..."

"Tony hakkında," diye tekrarladı Harry.

"Tony on yıldır yanımda. İdarecilerden biri. Dr. Welliver ayrıldığı zaman yerine senin geçmeni kim teklif etti, bilmiyor musun? Arkadaşın Tony Mitchell. Seni aday olarak gösteren Tony'ydi. Geçmişini karıştırmaya o zaman başladık işte..."

Harry, yine, "Tony," dedi. Bardağı dikti, boş olduğunu görünce aptal aptal bakınmaya başladı.

"Karen'le benim, senin hastaların olmamızı Tony teklif etti yaa... Banka borcu meselesini çıkaran da oydu... Borcunu ben ödedim, böylece seni ele geçirmek kolay oldu. Karen'le seni elde etmek fikrini bana kim verdi dersin? Tony."

Harry Brown gözlerini kırıştırdı. Midesine ansızın bir ağrı girmişti.

"Şaşırdın, değil mi?" dedi Karen'in kocası; gülümsüyordu. "Şaşkın seni, daha çok şaşırsın."

Gözlerini kırıştırdı yine. Ağrı bütün gövdesini kaplamıştı artık. Kocaman, dayanılmaz bir ağrı olmuştu.

"Sen şaşkınsın ya," diye devam etti Kurt Gresham, "Ben de aptalın biriyim. Senin ne suçun var ki, Harry... Sen yaşamamışsın, suçsuzsun, bilgisizin birisin. Görüp geçirmemişsin. Ama ben akıllı, tecrübeli geçinirim. Seni Karen'le kandırmanın iyi bir fikir olduğunu sandım. Ama asıl tuzağa düşenin sen değil de, ben olacağımı nasıl oldu da anlamadım?"

"Kendi karın," diye bağırdı Harry. "Kendi karına benim metresim olmasını mı söyledin?"

"Evet, ama pek kolay olmadı onu kandırması. Birer içkiye daha ihtiyacımız var."

Gresham, yataktan kalkıp kadehleri doldurdu. Yeniden yattı:

"Harry, sende birazcık salaklık var. Karen'le evlendiğim zaman, onun bana hiç ihanet etmeyeceğini mi sanıyordum? Çirkin, yaşlı bir adamım. Karen daha genç, güzel. Sonra, sen de bilirsin, ateşli. Onunla evlendim. Böylece o paraya konuyordu. Ben de, onu kendi keyfim için kullanıyordum. Biliyordum ona yetmeyeceğimi. İstediyiyle yatmasını söyledim ona. Ama bir şartım vardı: Gizli olacaktı bu. Tony Mitchell'le olan macerasını başladığı günden beri biliyorum. Benimle evlenmeden önce başlamışlardı sevişmeye. Bilmediğim bir şey varmış demek: Aralarındaki bağ, sadece aşk değilmiş. Beni öldürmeyi bekliyorlarmış. Yalnız etlerinde silâhları yokmuş. Sonunda o silâhı da buldular. Yani seni."

Harry, konyağı hatırladı. İçmeye başladı.

"Sen onların silâhıydın, Harry. Beni öldürecek, suçüstü yakalanacaktın. Böylece ikimizden de kurtulup benim paramla rahat rahat yaşıyacaklardı. Teşhisimi beğendin mi, Doktor?"

"Söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum," dedi Harry.

"Sen sandığımdan da salakmışm. Ya da inanıyorsun da kabul etmek istemiyorsun. Belki de kabul ediyorsun, ama kendini benim gözümde küçük düşürmek istemiyorsun."

Dr. Harrison Brown'a gülümsedi. Sevimsiz bir gülümseme değildi bu; içten, cana yakın, acıyan bir gülümsemeydi.

"İster kabul et, ister etme, Doktor... Ama biliyorsun, beni öldürme fikrini Karen verdi sana."

"Hayır."

"Hadi canım sen de. Senin fikrin miydi yani?"

"Evet."

"Hayır. Bunu senin kafana o soktu. İnan bana. Onu bilirim. Nasıl çalışır, bilirim tekniğini... Sonra bir şey daha söylüyeyim: Bu fikri de ona Tony vermiştir. Neyse, zararı yok. Önce kim düşünmüş olursa olsun, birlikte kararlaştırdılar bu plânı. Bu benim şimdi soluk aldığım kadar doğru. Cuma akşamları yediye beş kala ile yedi arası benim Starhurst'a geldiğimi Karen söylemiştir sana? Doğru değil mi?"

"Doğru, ama..."

"Tabancayla susturucuyu da o bulmuştur."

Harry cevap vermedi.

"Ha şöyle. Bu iş de dakikası dakikasına, hattâ saniyesi saniyesine plânlanmıştı, değil mi? Klüp müdür geçmeden beş dakika önce olup bitecekti bu iş. Yala mı? Ama olmadı. Odaya girdin. Tabancanı kaldırıp beni vurdun. Güya. Ben de güya öldüm. O zaman ne oldu? O'Brien ile adamları seni yakaladılar... İşte böyle olacaktı, Doktor. Plânı gerçekleştirecek yürek olsaydı sende, yakalanacaktın. Benim zavallı, zavallı doktorum."

Harry Brown, gözlerini kapadı. Karşısındaki canavarı görmek istemiyordu. Ama kulaklarında sesi çınlıyordu Gresham'ın:

"O'Brien'e telefon edip 101 numaralı odada cinayet işlendiğini bildirmişler. Böylece otel, senin için koca bir kapan olacaktı. Kim telefon etti dersin, Doktor? Yediye beş kala?"

Yediye beş kala, aşağıdaki döner kapıdan girmişti Gresham'ın arkasından...

"O'Brien'in dediğine göre bir kadınmış telefon eden," diye devam etti milyoner. "Bir silâh sesi duyduğunu söylemiş ses. Patlamıyan bir silâhın sesini... Demek silâhın patlıyacağını sanıyormuş. Yani senin beni öldüreceğini. Bunu kim biliyor, Harry"? Hangi kadın? Karımdan başka kimse gelmiyor aklıma. Senin geliyor mu?"

Gelmiyordu. Gelmiyordu.

"Karen niye telefon etti Starhurst'un dedektifine, biliyor musun? Beni öldürdükten hemen sonra gelip seni suçüstü yakalasın diye. Sence öyle ayarlanmamış mı?"

Evet, evet, evet, evet, evet.

"Belki de korkup kaçarsın sandılar, Harry. O'Brien da bir kurşunda yere sererdi seni. Temiz iş. İkimiz de ölü. Öldürülen de, öldüren de... Belki de, O'Brien'ı görünce senin kendini vuracağını sanmışlardır, kimbilir. Aynı sonuç. Kaçarken vurulmasaydın, ya da kendi kendini vurmasaydın... söyle bana, Harry, Karen'i bu işe sürükler miydin? Bilirim karımı, kendini kurtarmanın bir yolunu bulmuştur."

Evet... Karenin bütün yapacağı, yediye iki kala telefon etmemek, yediği yirmi geçe de Dr. Stone'a telefon ettirmemektir. Temize çıkardı o zaman."

"O da kurtulacaktı böylece. Kendini nasıl hissediyorsun, Doktor?"

Harry dudaklarını ıslattı. Mümkün müydü?.. Karenin bunları yapması, yapabilmesi mümkün müydü ? Daha doğrusu yapmamış olması... Demek başından beri Tony Mitchell'le kurmuşlardı bu plânı...

"Başkalarını kendin gibi sandın, değil mi? Belki hâlâ da öyle sanıyorsun. Kurtulmak istiyorsun her şeyden. Karen'den, Tony'den, teşkilâtın, benden. Özel olarak, benden. Harry?"

"Evet." Kuru bir ses.

"Belki her şeyin bir çaresi bulunur," dedi Kurt Gresham. "Biliyorsun, Harry, başından beri hoşlandım senden. Bir kabahat ettin. Neyse, şimdi onu tartışmanın sırası değil. Yapılacak işimiz var."

Yaşlı adamın sözlerini takip etmekte, anlamakta öylesine zorluk çekiyordu ki... Gresham, yataktan kalkıp dolaba gitti. Uzun, yeşil Havana purolarından biriyle döndü. Harry, onun puroyu yakmasını seyretti.

"İlgi çekici bir durumdayız şimdi, Harry," diye mırıldandı milyoner. "Kendimizi karımla avukatın yerine koyalım. Ben şimdi ölüyüm. Sen de ya ölüsün, ya da nezaret altındasın. Tabii Monique'e gidemeyeceksin, yemeğe. Tiyatroya da gidemeyeceksin. Stone'lara ne diyecekler. Ne desinler? Doktorsun sen, yavrum. Acele bir işin çıkmıştır, derler. Stone da doktor. O da, karısı da anlar böyle durumları. Telefon edecek zaman bile bulamamışsındır." Puroyu ağzından çıkardı, dikkatle inceledi. "Neyse", uzatmıyalım, Karen, Tony, Stone'lar yemeği bitirip tiyatroya gidecekler. Şoförüm Stone'ları Taugus'a bırakacak. Karen'le Tony de ilk defa başbaşa kalacaklar bu gece. Nereye giderler dersin, Harry?"

"Sizin eve."

"Ev... ah, tatlı ev. Doğru bildin, Harry. Tony hemen eve götürür Karen'i. Ben ölüyüm, sen beni öldürdün. Polisler nerededir dersin? Benim evde tabii. Gresham'ın dul karısını bekliyorlardır. Polislerin söylediklerini duyunca ne yapacaklarını kimbilir kaç kere prova etmişlerdir. Ama o da nesi?" Şişman adam, keyifle bağırdı: "Ne polis var, ne bir şey! Haber filân da yok! Bir şey yok! Hiçbir şey! Ne yaparlar dersin, Harry?"

Harry, "Şaşırırlar," dedi. "Sonra sinirlenirler. Belki de korkarlar."

Kurt Gresham, neşeyle, "Yeniden canlanmaya başladın, Harry," dedi. "Tabii, şaşırırlar, sinirlenirler, sonra da korkarlar. O zaman ne yaparlar dersin, Harry? Şaşırp sinirlenip korktukları zaman?"

Dişleriyle purosunu eziyordu:

"Konuşurlar. Konuşurlar tabii. Her şeyi yeni baştan konuşurlar."

Hâlâ inandığını sanmıyor kendisine, diye düşündü Harry. Bel ki kendisi de inanmıyordur söylediklerine.

"Her şeyi yeni baştan konuşurlar, Harry," dedi Kurt Gresham. "Biz de orada olacağız o zaman. Sen, ben. İkimiz. Ne konuşuyorlar, dinliyeceğiz."

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gresham, aşağıya telefon edip sandviç ile kahve ısmarladı. Şişman adam, büyük bir iştahla yedi getirilenleri. Harry yiyemiyordu. Ama içti. Kahve içmedi. Konyak...

Onbuçukta, Gresham, çantasını aldı. Starhurst'tan ayrıldılar. Takside, "Eve servis kapısından gireceğiz," dedi milyoner. Kapıcıyla asansörünün bizi görmesini istemiyorum."

Harry, hayal içindeymiş gibi, başını salladı. Konyağın etkisiyle olacak, yüzüyordu sanki.

"Mavi misafir odasına geçer, konuşmalarını oradan dinleriz."

"Mavi misafir odası," dedi Harry. Artık ne dediğini kendisi de bilmiyordu.

Milyoner arka kapıyı açtı. Harry'nin saatiyle onbire onbir kala eve girmişlerdi. Eski, babadan kalma bir saatti Harry'nin kolundaki. Kapkara bir suratı, yeşil, fosforlu numaralan, akrebi, yelkovanı vardı. Gresham, holün ışığını yaktığında hâlâ saatine bakıyordu Harry.

"Çabuk ol." Yaşlı adam mavi odaya girdi. Harry'yi de kolundan çekerek, kapının yanındaki bir iskemleye oturttu. "Burada otur."

Harry oturduğu yerde sigara arandı. Gresham, karanlıkta görüyordu. "Sigara içme," dedi sert bir sesle. "Geldikleri zaman da ses filân çıkarma. Ağzından soluk al."

Odadan çıktı. Bir an sonra holün ışığı da sönmüştü. Kısa bir süre geçti. Gresham döndü.

"İyi misin, Harry?" dedi boğuk bir sesle. Harry, gülmek istedi. Karanlıkta ruh çağırır gibi bir halleri vardı. "İyiyim."

Bir başka iskemlenin çekildiğini duydu. Gresham, kapının yanında yerini almıştı. Çantanın yere bırakılmasından çıkan gürültü sessizliği bozdu. Sonra yine sessizlik.

Orada oturdular. Karanlıkta. Sessizlikte. Harry, çenesini göğsüne dayıyarak, ağzı açık, uyukladı bir süre. İki kere uyanır gibi oldu. İkisinde de saatine baktı.

*

Kapının açıldığını duydular. Harry, oturduğu yerde dikildi hemen. Saatine baktı. Geceyarısına yirmi dakika, vardı.

Kapı kapandı. Holün, sonra da salonun ışıkları yandı. Sesler uzaktan gelir gibiydi, ama açık seçik duyuluyordu.

Tony'nin sesi, "Bir şey olmuş," dedi.

Bardan, bardaklara atılan buz sesleri, sonra bir şişeden boşaltılan şırıltı duyuldu.

Karen Gresham'ın sesi, "Şunu hemen içsem fena. olmayacak," dedi.

Bir sessizlik oldu. Sonra: "Bir şey var," dedi Tony Mitchell. "Polisler olmalıydı burada. Koridorda bizi bekliyen. Ama yok. Kapıcıya da sordum. 'Nasılsın, John?' dedim. 'İyiyim, teşekkür ederim, efendim,' diye cevap verdi. Hiç heyecanlanmadı. Anlaşılan haber bırakmamışlar. Bir şey bilir gibi bakmıyordu adama. Asansörcü de, sanki Noel'deymişiz gibi sırttı."

"Ne dersin, Tony?" Değişik bir sesle konuşuyordu Karen. Harry'ye öyle geldi. Kendisini görse, yüzü de yabancı gibi gelirdi şimdi. Yabancı değil miydi? Değil miydi?

Tony, "Herhalde şişko kurt, bizim doktorun elinden kurtulmuştur," dedi. "Tabancayı elinden alıp leşini sermiştir acemi çaylağın. Adamlarını toplamış, durumu konuşuyordur herhalde. Cesedini nasıl ortadan kaldıracaklarını düşünüyorlardır. Bu da vakit alır, canım. Eğer durum böyleyse, ikimizin de başı dertte demektir."

Karen küfrediye başladı. Harry'ye küfrediyordu.. Öyle aşağılık, öyle pis şeyler söylüyordu ki, Doktor oturduğu yerde kıvranmaya başladı.

"Kes artık," diye çıkıştı Tony Mitchell. "Aklımızı başımıza toparlıyalım."

"Bilmediğim bir şey söyle bana," dedi Karen.

"Harry'yi öldürdüyse, Kurt kendi kendine şunu sormuştur herhalde: Harry, Starhurst'ü nereden biliyor?"

"Otelin dedektifine kimin haber verdiğini de düşünmüştür?" Karen korkmuşu benziyordu. "Tony, yoksa anlar mı?"

"Dur bakalım, sakın ol biraz."

Harry, Tony Mitchell'in ayak seslerini duydu. Kurt Gresham, yerinde kıpırdadı.

"Kurt ne düşünüyor, onu bulmalıyız," diye devam etti Tony. Ayak sesleri durmuştu. "Dur dur, aklıma bir fikir geldi."

"Bir içki daha ver bana."

Yine birşeyler boşaltıldı şişeden. Tony Mitchell, "Şöyle dersin," diye mırıldandı. "Ağzımdan kaçırdım, dersin. Bir gün bana açıldı, şebekeden olduğunu söyledi. Ben de Kurt'la nerede konuştuğunuz, yazıhanesinde mi, Starhuts'ta mı diye sordum, dersin. İyi değil mi? Doktor da Starhuts'u böylelikle öğrenmiş olamaz mı sanki? Saatleri filân da kendisi bulmuştur sonradan. Ne dersin?"

Karen, ağır ağır, "Fena fikir değil," dedi.

"Sen bu meseleyi hiç biliniyordun. Doktor sana bahsetmemişti. Herhalde şebekeden kendini kurtarmak için seni öldürmeye kalkmıştır, dersin."

Karen konuşmuyordu. Bir süre sonra ağzını açtı:

"İyi fikir. Akıllı adamsın."

"Sen şimdi rolünü iyi oynamıya bak."

"Şu evlendiğim şişko domuz var ya, ondan da akıllısın. Daha da yakışıklısın tabii. Gel yanıma..."

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Yalnız öpüşme sesleri geliyordu içeriden. Hah işte, diye düşündü Harry, bütün boynuzlular biraraya geldik sonunda... Artık ayrılmıştı.

"Olmaz," dedi Tony birdenbire. "Olmaz, Karen, şimdi olmaz."

"Seni gidi," diye güldü Karen, "Ne yapıyorsun öyle..." Kıkırdadı. "Sevgilim. Nen var?"

"Şu salak geldi aklıma," diye homurdandı Tony Mitchell.

"Ne salağı?"

"Harry."

"Harry mi? Salak ya, doğru... Boğa gibi kuvvetli. Hayvan gibi solur hep. Gözlerimi kapar, yanımda hep senin olduğunu düşünürdüm. Bir içki daha ver canım. Birazdan peder bey gelecek. İyi rol yapmak gerekiyor."

Harry ayağa kalktı. Ama bir el yapıştı bileğine. "Sen dur burada," diye fısıldadı Kurt Gresham.

Sonra milyoner, bir gölge gibi süzüldü kapıdan. Harry, olduğu yerde kalakaldı. Tok bir ses geldi içeriden. Tabanca. Susturucu. Bir ses daha.

Sessizlik.

Salona koştu Harry.

Şişman adam, "Kal orada," dedi Harry'ye. Tabancayı Doktora çevirmişti.

Halının üstünde iki bardak duruyordu. Bardaklar kırılmamıştı. İçlerindeki içkiler dökülmüştü sadece. Bir bardağın yanında Karen Gresham yatıyordu. Kan sızıyordu boynundan. Öteki bardağın yanında da Tony Mitchell. Ağzından oluk gibi kan akıyordu.

"Kıpırdama, Harry," dedi şişman adam. Karısının yanma gidip beynine bir kurşun daha sıktı. Sonra avukatın da yanma gitti. Bir kurşun da onun beynine sıktı. Gözleri açıldı Tony Mitchell'in, Karen'inkiler kapalıydı.

Gresham'ın yanakları ansızın sarkıvermişti. Konuşurken titriyordu.

"Hiç canını sıkma, Harry," dedi. "Adamlarım bunun icabına bakarlar. Halının üstünde iz bile kalmaz. Ben de şu anda burada değilim zaten..."

Harry, onun söylediklerini pek anlamamıştı.

"Cesetlerin ortadan kaldırılmasına gelince, avukat, yarın karımı bir motor gezintisine götüreceksin. Motor devrilip batacak. Montauk'daki köpek balıklarının bilirsin."

Harry bir şey söylemek istedi, ama dili yerinden oynamıyordu.

"Bilirsin," diye devam etti Gresham, "üç kişinin öldüğü haberi gelecek..."

"Üç mü?"

"Söylemedim mi sana, Harry, sen de onlarla birlikteydin..."

"Demek bu yüzden getirdin beni buraya." Harry şimdi durumu kavramıştı.

"Tabii, Harry. Seni otelde vurmak bazı zorluklar çıkarabilirdi ortaya. Cesedini buradan taşımak daha kolay olacak. İki kurşun da sana sakladım." Yaşlı adam yaklaştı. Tabanca yavaş yavaş kalkıyordu.

"Ama niye Kurt? Seni öldürmek istediğim için mi?" Beyni çalışıyordu şimdi. Gövdesini bir ölüm korkusu kaplamıştı.

"Beni öldüremediğin için," dedi yaşlı adam. "Korktun, Harry. Ben korkaklarla işbirliği yapamam. Çok şey biliyorsun. Hele kendi elimle işlediğim iki cinayeti de gördükten sonra... Yaşıyamazsın."

Harry, aralarındaki uzaklığı gözleriyle ölçtü. Okuldayken spor yapmıştı. Bacaklarının kaslarını gerdi.

Kurt Gresham, ancak hayvanlarda görülen garip,, çok garip bir gülümseyişle Harry'ye bakıyordu.

"Ne yapalım, Harry. Üzüleceğim, ama elden ne gelir? Düşün, motor devrikmiş, çok sevdiğim üç kişi köpek balıklarına yem olmuş... Güle güle, Harry."

Bir sıçrayışta Kurt'un göğsüne omuz vurdu Harry. Yaşlı adam, dengesini kaybederek yere yıkıldı. Harry de onunla birlikte. Doğrulduğu zaman, artık Gresham'ın üçüncü cinayeti işliyemeyeceğini biliyordu.

Gresham'ın yüzü pembe değildi artık. Sarıyla yeşil arası bir renk almıştı. Sol kolu bükülüp kaskatı kesilmişti. Ağzının uçlarında köpükler vardı. Dudaklar gerilmiş, gözler kaymıştı. Dr. Harrison Brown hemen teşhisi koydu: Kalb krizi.

Hiç düşünmeden, ağzını açtı milyonerin. Dilini tutup çıkardı. Kendi ağzını, onun ağzına dayıyarak olanca gücüyle üflemeğe başladı. Göğsü kalkıp kalkıp inmiye başladı Gresham'ın. Soluk aldı, verdi, aldı, verdi...

Dudaklar kasılıverdi birdenbire.

Dr. Brown doğruldu.

Yanaklarını tokatlamaya başladı milyonerin:

"Kurt!.." dedi. "Kurt!.."

Bir fısıltıyla mırıldandı Kurt:

"İnsan..."

Bileklerini uğuşturdu. Uğuşturdu. Bir daha, bir daha.

"İnsan... Komik..."

Cılız bir ses.

"Ne diyorsun? Ne diyorsun?"

Mavi dudaklar oynadı:

"Affet... sevgi... yok... yok... komik..."

Gözleri bembeyaz kesiliverdi.

Gövde titredi.

Titreyiş durdu.

Dr. Brown, gözkapaklarını indirdi onun. Ciğerleri boşalmış birer torba gibiydi Gresham'ın.

Dr. Brown, dizkapaklarının üzerinde doğruldu. Yerdeki cesetlerin üstünden atlayarak telefona gitti, polisi aradı.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Dr. Brown, bütün ışıkları yanmış mavi misafir odasında, babası gibi görünen Dedektif Galivan'la karşı kargıya oturuyordu. Kurt Gresham'ın konyağını yudumluyor, zincirleme sigara içiyordu. Başından geçenleri bir bir anlatıyordu.

Hiçbir şeye şaşırmaz görünen Dedektif Galivan. öyle şaşıyordu ki onun ani attıklarını dinlerken.

Biri kapıyı vurdu. Galivan, sabırla, "Buyrun," diye seslendi. Bir adam girdi içeri. "Geldiler," dedi. "Götürelim mi cesetleri."

"Hayır," dedi Galivan.

"Hayır mı?" diye sordu polis.

"Bu iş sandığınız kadar basit değil."

"Değil mi? Ben de karı-koca-âşık üçlüsü sanmıştım. Her zamanki gibi."

"Herkes öyle bilsin şimdilik," dedi Galivan. Yorgun, hafif bir sesi vardı. "Unutmayın, gazetecilere bir şey söylemek yok."

"Peki, efendim."

"Herkes çıksın. Herkes. Yalnız sen kal. Bir de Jimmy Ryan kalsın. Arabayı da yandaki sokaklardan birine çekin, orada beklesin."

"Başka, efendim?"

"Sidney'i savcılığa gönderin. Savcı erkenden yatıp uyur, ama gelsin mutlaka. Siz savcıyı tanır mısınız, Doktor? Max Crantz'ı?"

"Tanımam," dedi Doktor.

"İyi adamdır. Sen gidebilirsin."

Polis, arkasından kapıyı kapıyarak, çıktı. Galivan piposunu içmeye devam etti:

"Lynne Maxwell'den beri epey şeyler olmuş desenize. Her şeyi anlattınız, değil mi?"

"Her şeyi anlattım."

"Başınız derde girmiş epey..."

"Evet, Mr. Galivan," dedi Harry, "öyle oldu."

Galivan piposundan bir nefes çekti. "Allah kahretsin şu pipoyu. Şu cenaze şirketinin icabına baktırırm. San Francisco polisi de Joe Amca'yı enseler. Asıl meseleye gelince... Bize yardım edeceksiniz, değil mi?"

"Evet."

"Benden bir istediğiniz varsa, çekinmeyin, söyleyin, Doktor."

"Teşekkürler. Kendim girdim bu çirkefe. Kendim çıkacağım."

"Yoo," dedi Galivan. "Elbirliğiyle yardım ederiz size. Bu öyle bir şebeke ki, dünyayı sarmış. Başta Max Crantz olmak üzere, hepimiz minnettar kalacağız size."

Galivan'ın piposu sönmek üzereydi artık. Suratını ekşitti dedektif. Telefona gidip bir numara çevirdi. "Mr. Christopher Hammond'la görüşmek istiyorum," dedi, "New York'da, FBI'da..."

YİRMİALTINCI BÖLÜM

Dr. Harrison Brown, sabahtan beri muayenehanesinde fir dönüyordu. Çalışarak düşüncelerini dağıtmayı ummuştu, ama aksi gibi, o gün de pek iş çıkmamıştı kendisine. İki hasta... İki eve gitmişti. Bütün sabah gazetelerini okumuştı. Gresham'ın evindeki üç ölüden bahseden yoktu. FBI ile Uyuşturucu Maddeler Bürosu, olayı örtbas edebilmişlerdi anlaşılın.

Saat dörtte sekreterini gönderip akşam gazetelerini aldırdı. İşte sonunda manşete çıkmıştı haber. Milyoner bir adam, karısıyla âşığını öldürdü, sonra da kal b krizinden öldü, diye yazıyordu gazeteler. Ama eroinin sözü geçmiyordu yine, Dr. Harrison Brown'un da. Kurt Gresham'ın, Karen Gresham'ın, Tony Mitchell'in resimleri vardı.

Dörtbuçukta Dedektif Galivan geldi.

Dr. Harrison Brown, "Oturun Allahaşkına, Mr. Galivan," dedi. "Ne oldu, anlatın bana. Bugün Pazartesi. Düşünün, Cuma gecesi, savcıyla, FBI'cıların yanından ayrıldığımdan beri kimse gelip tek kelime söylemedi bana. Gazetelerde, radyoda, televizyonda benden hiç bahsedilmiyor..."

"Bahsedilmiyecek de," dedi Galivan. Uzun gövdesini, Harry'nin masasının yanındaki iskemleye bıraktı. Yorgun görünüyordu.

"Bahsedilmiyecek mi?" Harry de kendini bıraktı bir iskemleye.

"Her şey bitti, Doktor. Şu FBI'cılar... Müthiş adamlar doğrusu... Cumartesi günü bir oturdular. Kılı kırk yardılar. Pazar gününe kadar, Gresham'ın bütün teşkilâtı en ince noktalarıyla, aydınlanmış, anlaşılmıştı. Teşkilâtın kimsenin ruhu bile duymadı bunu. Ansızın indirdik darbeyi. Dün gece. Tam onda. Dakikası dakikasına. Kısıvrak yakaladık. New York, Washington, Philadelphia Chicago, Miami, Londra, Paris, Zürih, Roma, Berlin Lizbon, Madrid, Belgrad, Atina, Ankara, Kahire, Hong Kong, Tokyo... Gresham İmparatorluğu... Otuzbeş yılda kuruldu, ama bir gecede çözüverdi. Sizin sayenizde."

"Herkes tevkif edildi mi?" diye sordu Harry.

"Herkes. İdarecilerden başka, yirmidokuz kişilik bir kurul daha varmış. Müdürler filân, bir sürü adam. Fedailer mi ararsın, kiralık kaatiller mi?.. Hepsi bülbül gibi ötüyor şu anda, Gresham İmparatorluğu çöktü, altında kalanların vay haline... Siz altında kalmadınız tabii..."

"Anlamadım..."

Dedektif, bacak bacak üstüne attı. Pipoğunu, tutun kesesini çıkardı. Pipoyu yakarak bir nefes aldı. Sonra gülümsüyerek konuştu:

"Bugün bir toplantı yapıldı. FBI'dan Chris Hammond, Savcı Crantz, Washington'dan iki kişi, sonra birtakım ilgililer... Ben de oradaydım. Toplantıda ne görüşüldü, biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Sizin durumunuz, Doktor. Oybirliğiyle bir karar verildi: Size dokunulmayacak."

Harry, "Yani," diye bağırdı, "yani tevkif etmeyecek misiniz beni?"

"Etmeyeceğiz," dedi Galivan. "Hattâ mahkemeye şahit olarak bile çıkarılmıyacaksınız. Elde yeteri kadar delil var."

"Ama niye?" dedi Harry Brown. "Bütün bu yaptığım şeylerden sonra—"

"Ne yaptınız ki, Doktor?"

Bu soru şaşırttı Harry Brown'u. "Bir şebekeye girdim."

"Zorla. Tehditler."

"Yaralı bir kadını muayene ettim. Polise haber vermedim..."

"Elimizde delil yok ki, Doktor. Yalnız sizin itirafınız var. Biliyorsunuz, delilsiz itiraf beş para etmez."

"Ama... Gresham'dan büyük para aldım..."

"Bu da sadece bir itiraftan ibaret," diye gülümsedi dedektif. "Başka iş yapmadınız ki. Gresham'ın özel doktorluğunu yaptınız, o kadar."

"Ama..." Çılgına dönmüştü Harry. "Bir tabancayla bir susturucu satın aldım. Bir adamı öldürmek istedim."

"Ama öldürmediniz ki Doktor. Tetiği çekmediniz." Galivan pipoğunu aldı eline. "Boşuna çalışmayın. Her şey konuşuldu. Belki bu yaptıklarınız sizi yargıcın önüne çıkarabilirdi... Ama bir de ettiğiniz yardımları düşünün."

"Bana öyle geliyor ki," diye mırıldandı Harry, "toplantıdaki adamlardan biri benim kurtulmam için çok çalışmış."

Galivan'ın rengi hafifçe değişti. "Yok canım. Christopher Hammond ve Mac Crantz gibi adamları kimse etkileyemez. Hammond'un bir kardeşi var. Sizin yaşınızda. Tesadüf, o da doktor. Savcının da iki oğlu var. Otuzuna yakın ikisi de... Yoldan çıktığınızı biliyor onlar da, ama yine yola girdiğinizi de bitiyorlar. Ben de onlara hak veriyorum."

Harry susuyordu.

"Size ihtiyaçları yok artık. Adınız da bir yerde geçmeyecek. Yalnız dosyalarda kalacak adınız. Tabii başka işler çevirmeye kalkarsanız, imparatorluğun kalıntıları arasında bulursunuz kendinizi. O da başka mesele. Bu bir tehdit değil, doktor, bir gerçek. Ama olmaz böyle şey, biliyorum." Pipoğundaki külleri, tablaya boşalttı. "Artık işimin başına dönsem fena olmayacak." Ayağa kalkıp masanın başında oturan adama baktı, "iyi şanslar demeyeceğim. Adam şansım kendi yaratır. Bunu şimdiye kadar öğrenmişsinizdir."

Ve çıkıp gitti.

Harry Brown, muayenehanesinde, elleri birbirine kenetli, kalakaldı. Ne hissettiğini kendi de bilmiyordu. Bir sessizlik, bir rahatlık, garip bir duygu...

Çevresine baktı. Pahalı eşyalar, okunmak için değil de, süs olsun diye alınmış cilt cilt kitaplar. Masanın üstündeki 75 dolarlık sigara tablası.

Karşısında boş bir iskemle.

İnsan şansını kendi yaratır.

Cüzdanını açıp bir kart çıkardı. Karttaki telefon numarasını çevirdi.

"Dr. Stone'u rica edeceğim. Dr. Harrison Brown arıyor."

"Bir dakika, Doktor."

Alfred Stone'un sesi geldi kulağına:

"Doktor! Ben de sizi merak ediyordum. Gresham'ların başına gelenler... Duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Evet," dedi Harry Brown. "Dr. Stone, Enstitüdeki iş hâlâ boş mu?"

"Tabii."

"O işi istiyorum."

"Çok sevindim buna."

"Anlatacaklarımı dinleyin bir kere, belki de sevinmezsiniz."

"Anlatacaklarınızı mı?" dedi Dr. Stone. "Ne anlatacaksınız ?"

"Bazıları," dedi Dr. Harrison Brown, "bu anlatacaklarım için başarısızlık damgasını yapıştıracak. Bana kalırsa, ben başarı diyorum. Bir şey anlamıyorsunuz, değil mi? Neyse, sonra siz karar verirsiniz. Dr. Stone, Peter Gross ile Dr. Blanchette'den bir randevu alır mısınız benim için?"

SON

Ellery Queen - Aradaki Silah